

Giới thiệu Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó

Loạn lạc khắp nơi, thay phơi đầy đường,

Chỉ còn thấy được người hát mù chống gậy, tiểu nhân gian

Huyết Tu La, nghịch càn khôn, đại sát

Hữu tâm hát, vô tâm đàn, huyết sử.

Cảnh giới tu luyện: Luyện Tâm Cảnh, Hỗn Nguyên Cảnh, Tụ Nguyên Cảnh, Thần Thông Cảnh, Tiên Tâm Cảnh, Chân Tiên Cảnh, Bán Thần Cảnh, Nguyên Thần Cảnh, Thượng Thần Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ai Dạy Thiếu Niên Cười

Thành Mộc Dương vốn là thành trì cổ xưa nhất của Lưu Ly quốc. Tương truyền vị hoàng đế đầu tiên, Dương Mịch là từ nơi này mà lập quốc. Trải qua bao triều đại thăng trầm, thành Mộc Dương vẫn như vậy, miê lệ, sạch sẽ, tấp nập. Cũng dễ hiểu, đây chính là thành trì giàu có nhất của đế quốc. Mỗi ngày hàng ngàn cuộc mua bán nô lệ diễn ra ở nơi này. Chưa kể đến đấu trường, và sông bài luôn chật như nêm cối.

Trên con đường dẫn từ phòng giam ra đấu trường là một hàng dài nô lệ, ăn mặc rách rưới. Gông cùm trên tay chân họ được nối lại với nhau bằng một sợi xích dài. Nhìn từ trên không trung xuống, đoàn người như một sinh vật sống chậm rãi trườn trên cát nóng.

Cử động của mỗi cá thể dẫn đến cử động của cả tập thể. Chỉ một tiếng roi da vụt mạnh trong không khí, chỉ một tiếng rên thảm, cả đoàn người lại di chuyển nhanh hơn một chút. Trong đám nô lệ này, chẳng có mấy người quen biết lẫn nhau, thế nhưng có lẽ là vì đồng cảnh ngộ nên dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của người đi trước mặt, họ đã cảm nhận được sự kết nối trong tâm khảm, để rồi có thể cảm nhận đau đớn của nhau, để rồi không cảm thấy cô đơn trong bề khổ này.

Phía cuối cùng của đoàn người, có một kẻ cô độc. Cũng không phải vì hấn vô sấu vô cảm mà là vì hấn không thể thấy mà cũng không thể nói.

Từ nhỏ hấn đã bị bán cho bọn buôn nô lệ. Vì thân thể ốm yếu không có tư chất luyện thể nên hấn bị hủy mắt, phá thanh quản và cắt lưỡi để trở thành ăn xin. Đứa nhỏ mù lòa, miệng chỉ biết ú ớ tự nhiên có thể khiến người khác cảm thương, nhất là mấy vị phu nhân và tiểu thư nhẹ dạ. Dĩ nhiên chẳng ai dư dả muốn bảo bọc một đứa bé vừa mù vừa câm, thế nhưng quãng vài lượng bạc các lại chẳng mấy khó khăn.

Hấn lớn dần. Người ta không còn quá tội nghiệp cho hấn nữa. Vài lượng bạc các đã trở thành vài xu tiền. Thế là bọn con buôn không bắt hấn phải đi ăn xin nữa. Đương nhiên hấn còn sống thì vẫn còn giá trị. Nhiều kẻ tu luyện ma công rất cần huyết nhục, xương cốt, và cả oán hồn. Nhưng cách nhanh chóng kiếm tiền vẫn là bán nô lệ quá hạn cho đấu trường làm pháo hôi hay làm thức ăn nuôi yêu thú. Yêu thú quen với máu thịt của người sẽ trở nên rất hung ác tàn nhẫn.

Dĩ nhiên tên ăn mày không biết đến những điều phức tạp này. Hấn chỉ chuyên tâm làm công việc mà hấn vẫn làm mọi ngày mà thôi. Hấn vừa đi, hai tay bị xích vừa nâng lên cao, miệng ú ớ những âm điệu vô nghĩa. Bao nhiêu năm nay, thiếu niên này chỉ học được một điều đơn giản rằng, càng có nhiều thứ được bỏ vào trong tay hấn thì hôm đó hấn sẽ càng ít bị ăn đòn.

Tên cai ngục đứng cuối hàng nhìn thấy hình ảnh đó thì sững sờ trong chốc lát rồi phá lên cười. Những tên cai ngục khác cũng bắt đầu chú ý tên ăn xin quái gở. Tiếng cười đùa tràn ngập đoạn đường. Gông cùm và xích sắt cũng muốn hòa cười theo, linh kinh, leng keng.

Kẻ ăn mày nghe thấy nhiều người cười nói thì gương mặt trở nên hớn hờ. Hai bàn tay bản thủ chai xạm càng nâng lên cao, đôi môi nứt nẻ vẫn đang ú ớ, có chút cong lên.

Là ai vô tâm dạy thiếu niên cười?

Con đường nào rồi cũng phải kết thúc. Sau khi hàng dài gồm năm mươi tên nô lệ được dẫn vào đấu trường, cánh cổng lớn cao ba mét phía sau lưng họ chậm rãi đóng lại. Gương mặt yêu thú dữ tợn được khảm chính giữa cánh cửa lưỡi biếng nhìn đám người. Bên trên cánh cửa còn có dấu vết cào cào, vết đao kiếm, lẫn những vết máu khô. Vết máu vương vãi khắp nơi, trên lưới thép bao bọc đấu đài, dính cả trên những hàng ghế đầu tiên của khán đài. Ở phía trên đó, hàng ngàn người đang hò hét, la ó.

Mùi máu, mùi mồ hôi, mùi phân, mùi nước tiểu làm thiếu niên mù sựng người. Không phải vì hấn chưa bao giờ người được những mùi tanh hôi này mà là sự tương phản giữa mùi và âm thanh làm hấn cảm thấy lúng túng. Sao lại có nhiều người phản kích như vậy ở cái nơi không sạch sẽ này?

"Thưa quý vị, hôm nay đấu trường của chúng ta vừa mua được một con tham lang thuần chủng. Đây là tham lang thuần chủng đầu tiên được tìm thấy ở

Lưu Ly quốc trong 100 năm nay."

Trong tiếng cổ vũ nồng nhiệt của khán giả, cánh cửa đối diện đám nô lệ mở toang. Một cái bóng đen khổng lồ vụt ra. Cái miệng đỏ ngòm của nó cắn mạnh, nửa người trên của một tên nô lệ đứng phía trước đột ngột biến mất, hai cái chân không được điều khiển loạn xạ bước lùi rồi quỵ ngã. Máu tươi tuôn chảy chưa kịp đọng thành vũng đã nhanh thấm vào cát vằn

Tiếng xích sắt giạt mạnh vang lên. Nếu không phải bóng đen bị bốn sợi xích khóa lấy tứ chi giữ lại, thì đám nô lệ có lẽ đã trở thành bữa sáng của nó. Tiếng hò hét lớn dần vì những người ngồi trên khán đài lúc này đã thấy rõ hình dạng của con tham lang thuần chủng. Một con sói lớn đen như mực, miệng há rộng có thể dễ dàng nuốt trọn một người trưởng thành, bộ lông thô ráp thỉnh thoảng bốc lên mùi hôi thối, lửa hận trong đôi mắt như muốn tràn ra ngoài, biến nơi này thành địa ngục máu tanh.

Một đám nô lệ gào thét chạy về phía cánh cổng, khóc la, đập cửa. Nhiều kẻ "can đảm" hơn vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, giầy và quần đã lấm lem bởi phân và nước tiểu.

Tiếng răng cưa lạch cạch vang lên từ phía sau cánh cửa, nơi mà con yêu thú vừa lao ra. Dây xích buộc chặt tứ chi trở nên lỏng lẻo.

Nhận được tự do, tham lang phóng mình lên khán đài, toan giết sạch đám nhân loại đem nó làm trò tiêu khiển. Tiếc thay, móng vuốt bén nhọn của tham lang cũng không thể xé rách lưới thép mỏng manh kia. Một trận đồ xuất hiện trên lưới thép lóe sáng, cơ thể to lớn của yêu thú liền bị đánh xuống mặt đất. Tham lang tức giận gầm rú rồi chuyển mắt sang đám nô lệ. Thủ hận vô cùng vô tận của nó đối với nhân loại chỉ có thể được làm nguôi ngoai bằng máu.

Thiếu niên mù đứng trên đầu tường hai tay thả lỏng. Giữa muôn trùng âm thanh la ó, nhịp tim thỉnh thoảng vang dội của mọi người, thứ làm hắn bàng hoàng lại chính là sự im lặng của kẻ vờ bỏ mạng. Hắn không còn nghe được nhịp tim của người bạn đồng hành cùng hắn, từ phòng giam đến đầu tường. Thế giới của hắn cứ như thế sụp đổ.

Nước mắt bắt đầu chảy từ đôi mắt đã mù lòa. Nụ cười thuần phác lại hiện ra. Tiếng ú ớ thốt ra từ miệng hắn trở nên có vần điệu. Hắn khóc vì đau đớn cho cuộc sống ngắn ngủi của bản thân, hắn hát mừng vì cuộc sống đau khổ này sắp chấm dứt.

Âm điệu của sự giải thoát vang lên lên vào gió tanh, hòa vào máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiếu Niên Bái Chân Tiên

Căn nhà gỗ tuy đơn sơ mộc mạc lại tràn đầy cảm giác uy nghiêm, thoát tục. Miêu tả như vậy đúng là có chút dư thừa bởi căn nhà đang trôi nổi bồng bềnh giữa không trung. Mặt hồ bên dưới căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ. Trên trời cao, từng đám mây trắng bất động giữa hư không.

Gió không dám lay động!

Nếu không phải vì nhìn thấy những ngón tay của vị sư đệ đang cử động phía trên cổ cầm, thì lão còn cho rằng thời gian đã ngừng lại. Tiếng đàn du dương khiến tâm thần của lão chập chồn, làm nước trà tràn ra khỏi chén. Lão vội vội vàng vàng đặt bình trà xuống, cầm chén trà lên rồi uống bớt một ngụm. Thấy sư đệ không chú ý, lão thở phào nhẹ nhõm.

Hai bàn tay già nua nhăn nheo đặt lên cổ cầm khiến dây đàn ngưng giao động. Cây cối bên trong cái thung lũng đẹp như tiên cảnh này lại bắt đầu đung đưa, mây lại trôi, gió lại thổi. Từng đàn cá bơi lội khiến mặt hồ thỉnh thoảng lại gợn sóng.

Vân Thiên trường lão mở mắt nhìn cây đàn cũ kỹ trước mặt mà lòng buồn rười rượi.

- Hay! Hay!

Tiếng vỗ tay tán thưởng kéo lão về với lại hiện thực. Vân Thiên thờ dãi.

Lão đứng dậy, vừa đi về phía vị sư huynh đang uống trà vừa hỏi,

- Không biết hôm nay sư huynh đến đây tìm đệ có chuyện gì?

Sư huynh của lão, Mộc Hi, là chương môn nhân đời thứ 9 của Thanh Hư môn, không thể nào nhàn rỗi đến mức chỉ đến tìm lão để uống trà đàm đạo.

Mộc Hi đạo nhân làm như không để ý đến vẻ mặt khó chịu của Vân Thiên, tiếp tục tán thưởng,

- Mới không gặp có mấy năm mà âm luật của đệ đã tiến bộ đến bậc này. Thật đáng chúc mừng!

Vân Thiên vén tay áo rộng thùng thình, rót cho mình một tách trà rồi cười nói:

- Không! Không! Mới không gặp có mấy năm mà sư huynh đã có thể cảm nhận được cái hay cái đẹp của tiếng đàn. Đây mới là chuyện đáng để chúc mừng.

Mặt của Mộc Hi đỏ bừng. Già từng tuổi này quan trọng nhất vẫn là khí tiết, dù gì lão cũng là chưởng môn, lại còn là sư huynh. Nhưng nghĩ lại chuyện năm đó, một phần cũng là lỗi của lão. Mộc Hi biết bao nhiêu năm nay, vị sư đệ này vẫn luôn ôm hận trong lòng.

Mộc Hi liếc nhìn cổ cầm ở phía xa rồi thở dài,

- Huynh biết đệ vẫn luôn trách cứ tông môn, nhưng năm đó tiểu sư muội là cam tâm tình nguyện...

Vân Thiên nhanh giờ tay, ý tứ không muốn chưởng môn sư huynh nhiều lời nữa. Đôi mắt đầy ai oán nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Hai người lặng lẽ ngồi đó, không ai nói lời nào.

Hương trà nghi ngút bốc lên từ miệng ấm, không nổi mà chìm xuống, vòn bốn vòng quanh thành ấm rồi tan thành làn khói mỏng vút ve bề mặt của mâm nước.

Chuyện của vạn năm trước cứ như ngày hôm qua.

...

Bên bờ hồ, một thiếu nữ leo đèo bám theo một thanh niên, vừa đi vừa lái nhái,

- Thiên ca! Nếu huynh dạy muội Cửu cung kết giới, muội sẽ dạy huynh đánh đàn! Muội đảm bảo với thần thái của huynh, nếu chơi đàn thì có thể dễ dàng chiếm được trái tim của tất cả các tỷ muội trong tông...

Nụ cười của thiếu nữ có chút gian xảo. Hai mắt cũng đầy ý cười như một tên gian thương dày dạn.

Thanh niên thở dài, bước chân không hề chậm lại. Ngón cái và ngón trỏ của thanh niên tạo thành thủ ấn, chỉ xuống mặt đất. Cô gái bỗng nhiên không tài nào nhấc chân lên được, bị phong ấn ngay tại chỗ.

Nhìn bóng người thanh tú nhanh biến khỏi tầm mắt của mình, cô gái hét lớn:

- Mau thả muội ra! Huynh dám dùng trận pháp đối phó muội! Muội sẽ mách với sư phụ, bắt huynh diện bích 10 năm! Huynh có nghe không?

- Mau thả muội ra! Hu Hu!

...

Cho dù một vạn năm trôi qua, khung cảnh của thung lũng này vẫn y hệt như trước, bốn mùa tươi mát, chờ đợi cổ nhân quay trở lại.

Nhớ lại chuyện cũ, nụ cười hiền hòa hiện trên khuôn mặt của Vân Thiên rồi nhanh chóng tiêu tán.

Đẹp yên tâm tình của mình, lão nói

- Sư huynh đến tìm đệ có chuyện gì?

Thấy sư đệ của mình đã có ý muốn đuổi khách, Mộc Hi liền nói:

- Hôm qua đệ tử của chúng ta phát hiện ở thành Mộc Dương có một đứa trẻ dùng âm công để thuần phục một con Tham Lang. Kỳ lạ là đứa trẻ này lại là phạm nhân, vẫn còn chưa bước vào Thần Thông cảnh...

Chén trà trên tay Vân Thiên rót xuống sàn gỗ. Lão chồm dậy, túm lấy hai vai của mộc hi. Giọng nói có chút run rẩy,

- Đứa trẻ này... giờ đang ở đâu?

Mộc Hi vỗ nhẹ bàn tay đang run rẩy của Vân Thiên. Lúc nghe được tin tức ấy lão còn chấn động hơn cả sư đệ của mình lúc này. Lão còn đích thân chạy đến thành Mộc Dương để chuộc đứa bé đó về.

- Nó đang ngồi ở bên ngoài hành lang.

Nghe nói như vậy, Vân Thiên sửng sốt. Thần thức của lão không hề phát hiện có người nào khác, ngoài hai người ở bên trong thung lũng này, bản thân lão và chưởng môn sư huynh. Hơn nữa tòa lầu gỗ này còn được lão tự tay tế luyện qua. Tuy chỉ là tế luyện qua loa để bảo vệ nó khỏi bảo mòn của tự nhiên thì nó cũng được tính là một pháp bảo, có liên hệ với thần hồn của lão. Làm sao một người lạ có thể vào nơi này mà lão không hề hay biết?

Vân Thiên biến mất, lần nữa xuất hiện thì lão đã ở bên ngoài hành lang.

Trước mặt lão là một thiếu niên gầy yếu, mặc một bộ y phục trắng tinh sạch sẽ. Tuy mắt của lão có thể nhìn thấy thiếu niên, thế nhưng nếu dùng thần thức

tra xét thì lại là khoảng không trống rỗng. Lão vươn tay đặt lên vai thiếu niên, để xác định người này thật sự tồn tại mà không phải chỉ là ảo ảnh.

Tâm hồn thiếu niên vẫn còn đang đắm chìm trong tiếng đàn thoát tục kia. Đó là âm thanh đẹp đẽ nhất mà hắn từng được nghe.

Bất chợt hơi ẩm truyền đến từ bả vai làm hắn tỉnh lại.

Hắn vội quỳ rạp xuống đất rồi cuộn mình lại, hai tay ôm chặt lấy đầu. Từ lúc mới bị bắt làm nô lệ, hắn đã nhanh phát hiện tư thế này khiến hắn ít chịu đau đớn nhất khi bị người khác đánh đập. Miệng hắn liên tục ú ớ cầu xin.

Vân Thiên chán nản đứng nhìn thiếu niên mù đang ôm mình phủ phục trên mặt đất. Lúc này một tiếng nói vang lên phía sau lưng Vân Thiên:

- Đệ thấy sao? Đứa bé này có Thiên Âm chi hồn, nó có thể điều động U Linh cổ cầm, đánh thức tiểu sư muội.

Vân Thiên xoay người, nhìn Mộc Hi, giọng nói trầm ổn vang lên:

- Đứa bé này đúng là có Thiên Âm chi hồn nhưng thể chất yếu ớt, không có linh căn, không thể tu luyện, không thể điều động linh lực. Chẳng lẽ sư huynh muốn nó tự thiêu đốt linh hồn để điều động U Linh cổ cầm?

Sắc mặt của Vân Thiên trường lão tuy bình thản thế nhưng ánh mắt lại chứa đầy lãnh ý. Đường đường là chủ môn của Thanh Hư môn mà lại muốn dùng biện pháp độc ác này trên một phạm nhân. Cho dù đứa trẻ này có cam tâm tình nguyện thì Vân Thiên cũng không thể chấp nhận được việc dùng mạng đổi mạng này. Nếu vị sư huynh này của lão không cho lão một câu trả lời hợp lý thì hôm nay chính là ngày mà Thanh Hư môn lập chương môn mới.

Tà ma ngoại đạo, thiên địa bất dung. Vô tận sát ý tỏa ra khiến mặt hồ dậy sóng.

Tuy đã quá quen thuộc với sự lạnh lẽo của nhân tâm, nhưng đây là lần đầu tiên thiếu niên mù cảm nhận được hàn ý lạnh thấu xương của một vị Chân Tiên đình phong. Có lẽ vì quá sợ hãi mà hắn không còn ú ớ nữa, chỉ cố gắng co người lại hết mức có thể. Hắn hi vọng nếu có chuyện gì xảy ra thì thân thể sẽ không phải chịu đựng quá nhiều đau đớn.

Mộc Hi chỉ vào thiếu niên mù, tức giận hét lớn:

"Đứa bé này chính là nô lệ, là món hàng được người ta đường đường chính chính mua bán trao đổi. Đệ nghĩ nếu ta không đem đứa trẻ này về thì nó còn có thể sống đến lúc này sao. Hồn phách đặc thù của nó sớm đã thu hút sự chú ý của ma môn. Không biết bao nhiêu lão ma đầu muốn dùng thân hồn của nó để tế pháp bảo. Đó là ta tính cho nó may mắn, nếu xui xẻo thì là bị luyện thành hồn nô."

Mộc Hi chăm chú nhìn đôi mắt tràn đầy lửa giận của Vân Thiên, nhẹ giọng nói tiếp:

"Ít nhất chúng ta còn có thể cho nó một cái chết nhẹ nhõm và có ý nghĩa. Sinh mạng của nó sẽ không bị lãng phí. Tiểu sư muội có thể được cứu."

Lão biết Vân Thiên còn lo lắng cho an nguy của tiểu sư muội hơn cả lão.

"Đệ muốn làm sao thì tùy! Dầu sao thì sư đệ là người duy nhất từng đọc qua bản mệnh cảm phổ của tiểu sư muội. U Linh cổ cầm cũng ở nằm trong tay đệ."

Nói xong lão xoay người, đập gió rồi đi. Lão đem đứa trẻ này về đây, coi như là đã làm hết bổn phận của mình.

Không khí dao động làm chiếc chuông gió được treo trên mái hiên lắc lư nhẹ nhẹ.

...

Đêm đã khuya.

Mây đen từ đâu kéo về che mất ánh trăng sáng vàng vọt. Bóng tối nuốt trọn cả vùng thung lũng.

Vân Thiên đã tìm được câu trả lời của chính mình.

- Tiểu tử! Người có tâm nguyện gì còn chưa hoàn thành không?

Thân thể của thiếu niên mù đã ngừng run rẩy từ lâu nhưng nó vẫn quỳ nơi đó, đầu cúi rạp dưới đất. Hắn tuy không hiểu được toàn bộ cuộc đối thoại lúc chiều nhưng hắn biết hắn sẽ không sống được bao lâu nữa.

Thiếu niên không sợ sống, hắn cũng không sợ chết, hoặc có thể là hắn sợ cả hai. Hắn cũng không rõ nữa. Cuộc sống bấp bênh khốn khổ của một tên nô lệ buộc hắn phải chấp nhận sự vô thường của mạng sống. Đã có nhiều lúc hắn tưởng rằng mình phải chết, thế nhưng hắn vẫn còn vất vưởng sống đến bây giờ.

Tuy số phận không đối xử tốt với hắn nhưng thi thoảng cũng vớt cho hắn vài niềm vui nhỏ nhặt. Một ngày mùa đông, một người hảo tâm đãi hắn một tô mì thịt nóng hổi.

Tiếng chim hót ở ngoại thành cũng rất vui tai.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tiên Nhân Thật Tốt!

Phù văn sáng chói lúc ẩn lúc hiện phủ kín lâu gỗ đang chìm dần xuống nước. Trận pháp chi chít kết nối lại với nhau tạo nên một tấm lưới lớn, dần tróc ra khỏi từng cây trụ, từng miếng ngói. Tấm lưới này nhanh chóng căng lên thành một quả cầu, ngăn cách nước hồ ở bên ngoài.

Vân Thiên vẫn đứng ở trên hành lang của tòa lâu, không nhanh không chậm hỏi lại lần nữa:

- Tâm nguyện của ngươi là gì?

Thiếu niên mù bối rối không biết phải làm sao. Thực ra thì không phải là hắn đang đắn đo suy tư, mà là hắn không thể nào nói thành lời.

Vì hắn vốn không những bị mù mà còn bị câm nữa mà.

Hắn ngẩng đầu, đối mặt với Vân Thiên trưởng lão, gương mặt bình tĩnh đến kỳ lạ. Hắn chỉ vào miệng mình rồi phát ra vài tiếng ư ư.

Thấy vậy, Vân Thiên thở dài. Đứa trẻ này đã phải sống cơ cực cỡ nào mà tâm nguyện cuối đời cũng chỉ có vậy?

- Tiểu tử! Ngươi sẽ không sống được đến ngày mai. Tâm nguyện sau cùng của ngươi chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Thiếu niên mù sững sốt, hai mắt trợn ngược, thân thể hắn có chút run rẩy. Hắn lấy tay áo quạt nhanh nước mắt đang rơi là chảy.

Thì ra có người lắng nghe và thấu hiểu mình là hạnh phúc như vậy.

Từ sau khi được theo chương môn Mộc Hi cười mây đáp gió, rời khỏi thành Mộc Dương, và cũng từ cuộc đối thoại lúc ban chiều, thiếu niên biết những người này là thần tiên. Hắn vẫn hay nghe dân chúng trong thành đồn rằng, những đại nhân vật này có vô số thần thông mà hắn không thể nào tưởng tượng được.

Vị này hắn đã dùng pháp thuật gì đó xem thấu tâm tư của mình, biết được nguyện vọng sau cùng của mình mà không cần mình phải mở miệng nói chuyện.

Nếu có kiếp sau, hắn ước gì mình cũng có thể trở thành thần tiên.

Khẽ tự cười nhạo suy nghĩ vớ vẩn của mình, thiếu niên mù ngẩng mặt lên lần nữa. Lần này trong đôi mắt tràn đầy vẻ kiên quyết.

Hắn gật mạnh đầu. Đúng! Chỉ đơn giản như vậy!

Lòng Vân Thiên không khỏi bồi ngùi. Có lẽ vì lão đang làm chuyện trái với lương tâm, trái với tổ huấn nên tâm thần của lão mới dễ dàng bị tình cảnh của một đứa trẻ lay động. Vân Thiên quyết định sau khi cứu tiểu sư muội thì sẽ đến nhân thế một thời gian để ma luyện tâm cảnh.

Từ trong hư vô, một cái mâm bạc hiện ra, bị lão cầm lấy rồi ném đến trước mặt của cậu bé. Trên chiếc mâm ban đầu trống rỗng, sau đó là sơn hào hải vị xuất hiện, nhiều đến mức muốn tràn ra khỏi mâm.

- Ăn đi!

Nói xong hai chữ này, bàn tay thon gầy của Vân Thiên siết chặt lại. Đôi mắt có chút ươn ướt.

Đứa bé này đã bị bỏ đói đến mức nào, mà nguyện ước sau cùng chỉ là được ăn một bữa no cơ chứ!

Thiếu niên có chút không hiểu, vì sao lão thần tiên này lại cho hắn đồ ăn. Nhưng hương thơm ngào ngạt lan tỏa trước mặt khiến khứu giác nhạy cảm của hắn tê dại. Nước miếng tuôn chảy. Cả đời hắn chưa bao giờ được nếm vị nào dễ chịu đến vậy.

Hôm nay hắn được mặc y phục sạch nhất, nghe được giai điệu hay nhất, người được mùi hương thơm nhất, và chuẩn bị được ăn những món mà nhất định cũng là ngon miệng nhất.

Hắn là tiên nhân muốn hắn ăn xong rồi sẽ tấu cầm cho hắn nghe. Bởi đó chính là tâm nguyện trước khi chết của hắn. Thiếu niên mù muốn nghe cầm khúc lúc trước một lần nữa.

Còn những chuyện như được nhìn thấy, được nói chuyện, được tiếp tục sống... có mơ, hắn cũng mơ không đến.

Dầu rằng cát bụi của phàm trần từ lâu đã bị Mộc Hi tẩy sạch cho hắn, thiếu niên mù vẫn kéo vạt áo, chùi tay thật kỹ trước khi ăn.

Hắn ngấu nghiến cắn xé một miếng thịt to bằng hai bàn tay. Từng thớ thịt mềm dẻo như đang tan chảy trong miệng, kêu kêu cái miếng thịt nhỏ lơ lửng gần cổ họng, rồi chạy tuốt xuống bụng. Hắn không có lưỡi nên ăn uống thường rất khó khăn. Cũng may là mùi vị phần lớn đến từ hương thơm, được cảm nhận bằng mũi nên đầu không có lưỡi hắn vẫn có thể thưởng thức được bữa ăn một cách ngon lành.

Uống cạn một chén canh... ngon. Hắn không biết đây là canh gì nhưng mà nó rất ngon. Ngon hơn canh cặn mà hắn thường húp ở Mộc Dương thành cả vạn lần, cả tỷ lần.

Căng da bụng, chùng da mắt. Thiếu niên mù nằm xuống nền gỗ. Có lẽ vì là gỗ của thân tiên nên nó giữ nhiệt rất tốt, hơi ẩm của ngày vẫn còn vương lại nơi đây. Lặng lẽ chìm vào giấc ngủ, hắn mơ thấy giấc mơ đẹp nhất trong cuộc đời.

...

Giấc mộng nào rồi cũng tan. Thiếu niên mù rời khỏi cõi mơ, nơi mà hắn là tiên nhân, ngày ngày được mặc đồ đẹp, ăn món ngon, nghe nhạc hay. Kỳ quái là trong giấc mơ tươi đẹp đó, hắn vẫn mù lòa...

Bỗng chợt tâm hồn thiếu niên chùng xuống.. Bởi vì ngủ quên, hắn đã bỏ lỡ cảm xúc của tiên nhân, bỏ lỡ ước nguyện trước khi chết của mình. Nhưng rồi chỉ trong chớp lát, nụ cười tươi tắn lại hiện lên trên gương mặt bình phàm.

Việc gì phải buồn cơ chứ! Hạnh phúc của ngày hôm nay đã vượt quá sự tưởng tượng của mình.

Nhiều người sống cả đời cũng không có cơ hội gặp được tiên nhân, chứ đừng nói đến việc được trải nghiệm tiên âm và tiên trù.

Thấy đứa trẻ đã tỉnh lại, Vân Thiên cất tiếng,

- Đến lúc rồi!

Thực ra thì hai người đến đây cũng khá lâu rồi, thế nhưng lão không nỡ lòng đánh thức hắn. Chờ cả gần vạn năm rồi, chờ thêm chút nữa thì có là sao!

Thiếu niên mù đứng dậy, nhanh chóng lại gần rồi đứng phía sau giọng nói kia. Nụ cười trên mặt vẫn chưa tắt.

Vân Thiên không vui không buồn nói,

- Tiểu tử! Sau khi ngươi chết, ta sẽ đem di hài của ngươi an táng thật tốt. Chúng ta đi thôi!

Hai bóng người, một già một trẻ rời khỏi mái hiên của căn nhà gỗ, tiến sâu vào một hang động chật hẹp ẩm ướt.

Khắp hang động là từng đám thạch nhũ đang tỏa ra ánh sáng bảy màu lấp lánh như cầu vồng sau cơn mưa, phản chiếu lên đôi mắt đen láy nhưng vô thần của thiếu niên mù.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tiên Nhân Thịt Dê Béo

Một vạn năm trước, Thanh Hư môn bị người của Cổ Giới tấn công, tiểu sư muội đã bất chấp tất cả để lập Cửu Cung kết giới, phong bế tông môn. Nhờ vậy mà Thanh Hư môn tránh được thảm họa diệt môn.

Nếu các vị thái thượng trưởng lão không đùn đẩy trách nhiệm, nếu đại sư huynh không dùng cấm chú ngăn cản lão, và nếu lão không chỉ dạy sư muội trận pháp oái ăm ấy, thì làm sao đến lượt tiểu sư muội lập trận. Một tu sĩ cảnh giới Thượng Thần muốn kết đại trận này cũng phải hao tổn phần nửa tinh thần lực của bản thân, huống chi sư muội lão chỉ mới bước vào cảnh giới Tiên Tâm. Kết quả đương nhiên là toàn bộ tu vi, thậm chí sinh mệnh của mình. Không những thế, linh hồn của tiểu sư muội còn bị trận pháp giam cầm, cắn nuốt.

Lúc đó, dù chịu vô vàn đau đớn, nàng vẫn cố cười với lão. Nàng không muốn lão tự trách bản thân. Đối với nàng, không có gì hạnh phúc hơn là được hi sinh bản thân vì người mà mình yêu thương.

Thế rồi, thanh niên thiên tư trác tuyệt của năm đó rời khỏi tông môn, truy tìm một món pháp bảo trong truyền thuyết, U Linh cổ cầm, để cứu lại hồn phách của nàng. Đến khi lão tìm được nó thì da đã nhăn nheo, tóc đã bạc trắng. Thế nhưng tìm được không có nghĩa là mọi chuyện kết thúc. không phải ai cũng có thể điều động cây cổ cầm này. Chỉ có 3 loại người có thể gây nó, con cháu trực hệ của người khắc ra cây đàn này, người có Âm Dương nhân, hoặc người có Thiên Âm chi Hồn.

Cây đàn này xuất hiện từ thời thượng cổ. Dòng thời gian mãi trôi, xóa đi cả dòng tộc của kẻ đã khắc ra nó, bâng chi cũng không tìm thấy một cọng lông chứ đừng nói gì đến con cháu trực hệ. Âm Dương nhân thì chỉ mới xuất hiện đúng bốn lần kể từ khi nhân loại bắt đầu ghi chép sử sách. Còn Thiên Âm

chi Hồn thì dường như đã tuyệt tích.

Ở thời thượng cổ, có một đám người điên cho rằng thế giới này chính là một khúc nhạc. Tất cả mọi thứ, kể cả thời gian và không gian, đều là giai điệu của khúc nhạc vô cùng vô tận đó. Hồn phách cộng hưởng được với bản nhạc vô cùng vô tận này được gọi là Thiên Âm chi Hồn.

Nghe thì có vẻ bá khí vô cùng nhưng thực chất thì Thiên Âm chi Hồn rất yếu ớt. Thần hồn không cường đại nên không thể tu hành đến đỉnh phong. Dạng hồn phách này chính là dê béo. Ai may mắn tìm được Thiên Âm chi Hồn là có thể dùng nó để tế luyện tạo thành pháp bảo cường đại. Nhiều đan phương thời thượng cổ để lại còn dùng thiên âm chi hồn làm vật dẫn, giúp nhiều loại dược lực dễ dàng dung hợp với nhau. Có tu sĩ còn liều mạng, trực tiếp nhai nuốt chúng để tăng cảm ngộ với thiên đạo...

Từ khi Thiên Âm chi Hồn được phát hiện thì đã bị săn đón một cách điên cuồng đến mức tuyệt chủng.

Thiếu niên mù có lẽ là mảnh Thiên Âm chi hồn duy nhất có thể trải qua vạn ức luân hồi, tránh thoát được vô số tu sĩ thèm khát để đến được kiếp này.

Đáng tiếc thay cho phận dê béo! Cho dù trốn giỏi cỡ nào, thì đến một ngày rồi cũng sẽ bị người ta tìm ra và làm thịt mà thôi.

Vân Thiên trưởng lão dắt con dê vừa béo vừa mù đi vào một thạch động rộng lớn. Giữa thạch động là một bức tượng thiếu nữ được khắc từ bạch ngọc. Đường nét của bức tượng quá mức tinh xảo, loe dềnh có thể người ta lầm tưởng đó là người thật. Thiếu nữ đang cười thật tươi, nhưng trong ánh mắt nụ cười ấy lại chứa đầy bi ai.

Mỗi lần vào đây nhìn nụ cười cuối cùng ấy của tiểu sư muội, Vân Thiên đều đỏ mắt. Lão hận nàng! Hận nàng đã yêu hắn! Hận nàng đã hi sinh cho hắn.

Hắn không cần a!

Một vạn năm trước, sau khi nàng kích hoạt Cửu Cung kết giới, ngay trước mặt lão, nàng nở nụ cười cay đắng ấy, rồi nói lời biệt ly:

"Vân Thiên! Chàng phải sống cho thật tốt! Thiếp mãi yêu chàng!"

Lão vốn chỉ coi nàng như tiểu muội, lão nghĩ nàng cũng chỉ coi lão là một vị ca ca tốt. Tình cảm huynh muội thuần túy trong sáng mà lão luôn trân quý ấy, bị nàng đập nát bằng một nụ cười. Lão yêu nàng chính vì nụ cười ấy, rồi mất nàng ngay sau đó, để rồi lão phải sống hàng vạn năm trong đau khổ.

Cũng may, lão còn có hy vọng.

Cũng may, hy vọng của lão sắp thành sự thật.

Vân Thiên đi đến bên cạnh bức tượng, vuốt ve gương mặt trái xoan xinh đẹp, nở nụ cười triu mến rồi thầm thì:

- Dung nhi! Lúc muội tỉnh dậy, huynh nhất định phải phạt muội thật nặng.

...

Bỗng nhiên đôi mắt hiền hòa của lão trở nên ác liệt. Lão xoay người, bàn tay phải chộp lên đỉnh đầu của thiếu niên mù.

Hắn chưa kịp có bất kì phản ứng gì thì đã cảm thấy thân thể cứng đờ, rồi lại mềm nhũn ra.

Một cái bóng trắng nhòa nhạt bị Vân Thiên từ từ kéo ra khỏi thân thể hắn. Lão lật tay phải, hồn phách của thiếu niên mù liền bị một lỗ đen vô hình ở trong bàn tay gầy nhom kia hút vào.

Sau đó, vô tận thống khổ ập đến, khiến hắn muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong.

Vân Thiên mở lòng tay trái, một cây cỏ cảm đo như máu tươi hiện ra. Oán khí đen kịt vờn quanh thân đàn bóng bầy, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rít gào như sự nguyên rủa của âm hồn. Đây chính là U Linh cỏ cảm, thiên hạ đệ nhất nhạc khí.

Bàn tay phải đang cầm Thiên Âm chi hồn, vuốt nhẹ từng sợi dây đàn đen kịt. Từng đợt âm thanh tràn ra, như oán than, như giận dữ, như thống khổ, lại như điên cuồng.

Thiếu niên mù cảm giác như có ngàn vạn thanh đao sắc đang chậm rãi cứa lên người hắn. Tuy nhiên, rất nhanh thiếu niên sẽ nhận ra nỗi đau đớn này có thể xem như thiên đường so với những gì hắn phải nếm trải ngay sau đó.

U linh cỏ cảm không ngăn ngại mà ăn tươi uống sống tế phẩm mới nhất này. Thần hồn của hắn bị cắt thành từng mảnh nhỏ, rồi bị nghiền nát thành phần vụn, rồi lại bị âm khí đông bộ.

Trong toàn bộ quá trình, hắn cảm nhận được hết tất cả, không sót bất kỳ điều gì.

Là ai đang khoan một cái lỗ nhỏ xíu trên đầu hắn, rồi cố hút dịch não ra ngoài? Là ai đang bóc từng mạch máu ra khỏi trái tim, rồi mút lấy mút để? Là ai đang tỉ mỉ lột da để gọt lấy phần mỡ mềm bên dưới? Là ai đang cố kéo thẳng mớ ruột non nghèo nàn của hắn?

Hắn hận mình không thể cử động được. Ngay lúc này, hắn muốn co người lại trên đất, hai tay ôm lấy đầu. Có lẽ tư thế đó sẽ giúp nỗi thống khổ của hắn

được giảm bớt như hấn vẫn thường làm. Hấn còn ước mình có thể nói! Nếu hấn ra sức van xin, có lẽ họ sẽ ngừng tra tấn hấn. Hay ít nhất hấn còn có thể phát tiết được nỗi thống khổ mà hấn đang phải chịu đựng.

- U! U! U!

Tiếng rên rĩ từ linh hồn của thiếu niên mù vừa vang lên, ngay lập tức liền bị tiếng khóc than của oán hồn át đi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hận Ý Nghiền Nát Thiện Lương

Hào quang bảy màu tản ra từ vách đá, nhuộm lên bức tượng một tầng hư ảo. Tượng ngọc dần trở nên trong suốt như thủy tinh, từng điểm sáng lấp lóe như trời sao dần quy tụ lại với nhau. Đôi mắt phượng không còn mờ, ánh sáng lấp lóe hiện nơi chân mày. Nụ cười xé nát ruột gan kia đã biến mất, thay vào đó là hồn nhiên rạng rỡ.

Để lại nhìn thấy nét mặt tươi cười ấy, đầu phải ném trái tang thương sầu khổ cả vạn năm nữa, Vân Thiên cũng cam chịu.

Chấp niệm cả đời của lão cuối cùng cũng đã trở thành sự thật.

Ta Hận!

Vân Thiên ôm chầm lấy nữ nhân. Kiếp này nguyện không bao giờ biệt ly. Lão muốn trách cứ nàng, muốn bộc lộ tưởng niệm của vạn năm trăm vạn, lão muốn hỏi han tình hình của nàng. Và hơn hết, lão muốn nói lão yêu nàng. Quá nhiều cảm xúc đồng loạt xuất hiện, một lời khó nói hết tâm tình.

Ta Hận!!

Một vị đại trưởng lão uy nghiêm của một đại phái giờ lại yếu đuối ngã ngửa trên vai mỹ nhân, không nói gì mà chỉ run rẩy.

"Chàng đã vất vả nhiều! Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi!"

Một lời đó phá tan lớp tường thành cuối cùng của lão. Nước mắt tuôn ra như mưa.

Vân Thiên khóc lóc thê lương.

Ta Hận!!!

Cảnh sắc rực rỡ đó chỉ là giấc mộng của cõi U Linh, được U Linh chi cầm tạo dựng nên.

Vân Thiên, đại trưởng lão của Thanh Hư môn đã lạc lối trong mê cung tình ái.

Thạch động u ám.

Tượng ngọc bất động.

Ánh mắt vô hồn.

...

Lại nói về Thiên Âm chi hồn.

Người tốt chỉ vì người chưa gặp đủ bất hạnh. Trong cái địa ngục dường như vĩnh hằng đó, thánh nhân cũng trở thành ác quỷ, huống chi đây chỉ là một thiếu niên mới 15-16 tuổi.

Một giọt nước làm hồ nước tràn đầy, tức nước vỡ bờ, bao nhiêu thống khổ bị hấn che đậy bấy lâu nay bộc phát.

Ta hận!

Thiếu niên mù hận những oan hồn đang xâm chiếm hấn, hận cuộc sống, hận tiên nhân độc ác, và hơn hết, hấn hận bản thân mình yếu nhược.

Ta Hận!!

Cừu hận nóng hơn lửa địa ngục, oán khí ngập trời làm U Linh cổ cầm rung lên.

...

Lúc này, ở U Minh giới!

Trên một nhánh cây đỏ rực của U Linh chi thụ, một thanh niên tuấn tú đến tà mị đang nằm, đung đưa hai chân. Chiếc áo bào đen trên người hắn như được dệt ra từ màn đêm, âm trầm mà cao quý. Một con rồng đỏ như máu được thêu trên ngực áo, thỉnh thoảng lại uốn lượn trở mình. Mái tóc đen nhánh được búi cao và cố định bằng một chiếc trâm cài tóc thô ráp, có khắc họa gương mặt quý dạ xoa dữ tợn.

Thanh niên nằm đó, miệng lẩm bẩm chú ngữ thượng cổ. Bàn tay chậm rãi bấm tràng hạt có 108 hạt. Đây hắn là một tên ma đầu nào đó đang cố đoạn trừ 108 thứ phiền não của luân hồi đi! Nhưng dựa vào nét mặt và dáng vẻ ấy, không cần nghĩ cũng biết hắn không có mấy thiết tha với cái gì, "vứt bỏ đồ đạo, lập địa thành phật".

U Linh chi thụ cứ rung rinh mãi khiến thanh niên bực mình hét lớn.

- Tiểu Tĩnh! Ta đã trốn đến đây mà ngươi còn đến rung cây làm phiền ta sao?

Một hồi sau, tiếng chuông ngân vang, phật âm vọng về từ viễn cổ, trả lời thanh niên!

- Không phải do ta! Là U Linh chi Thụ nhận chủ!

Thanh Niên nhảy từ trên cành cây cao vút, xuống dưới mặt đất, thuận di một vòng quanh cây cổ thụ to lớn đang rung lên bần bật.

- Không thể nào chứ? Thân là U Minh giáo chủ như ta mà cũng không thể thuần phục được nó kia mà!

Tiếng chuông bát nhã lại một lần nữa ngân nga. Giọng nói uy nghiêm đầy từ bi đáp lời:

- Lúc trước, ngươi thấy nó bay lượn quanh U Minh giới, ngươi bảo cây phải mọc dưới đất mới đúng lẽ thường, rồi chôn nó ở đây...

Thanh niên nhìn U Linh chi thụ vài giây rồi cũng không để ý đến nó nữa.

Hắn té ra một đài sen lớn, ngã người xuống, rồi lại tiếp tục đếm tràng hạt.

Hắn cũng tò mò muốn biết người được U Linh chi thụ nhận chủ là ai, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, hắn lại không muốn hỏi nữa. Mỗi lần truyền âm cho hắn, tên kia lại đánh một hồi chuông làm hắn nhức óc một tâm lăm lăm.

Thanh niên nằm nghiêng, nhìn U Linh chi thụ, cười nói:

- Ha Ha! Dầu sao thì cũng là người hữu duyên! Tặng ngươi món quà này.

Nói rồi, thanh niên quăng tràng hạt trong tay tới thân cây. Tràng hạt vô thanh vô thức biến mất. U Linh chi thụ cũng ngừng đung đưa.

Thanh niên nhắm mắt, hắn quyết ngủ một giấc thật dài, bởi đầu hắn vẫn còn lâng lâng vì tiếng chuông đáng ghét kia.

...

Ta Hận!!!

Một tràng hạt đột ngột xuất hiện bên cạnh thần hồn của thiếu niên mù.

Phật quang chiếu rọi. Oan hồn và tà khí đang bám víu, cắn xé hắn, chỉ trong nháy mắt liền bị siêu độ.

Thiên Âm chi Hồn lấy lại được tự do, liền thoát ra khỏi U Linh chi cầm. Hắn cũng không để ý đến việc hắn đã có thể nhìn thấy. Trong đôi mắt sáng như gương của thần hồn, chỉ có thù hận và đói khát.

Gương mặt điên cuồng nhào tới Vân Thiên, giờ đây vẫn còn đang lạc lối trong mộng cảnh.

Hồng trần vẫn luôn là giấc mộng mơ hồ hỗn độn. Ai có thể trách ai lạc lối?

Chẳng mấy chốc, thần hồn của Vân Thiên đã bị thôn phệ, thân tử, đạo tiêu.

Lão không phải chịu bất kì đau khổ nào, âu đó cũng đã là kết cục tốt đẹp cho một kẻ "thà phụ đạo nghĩa chứ không phụ nàng" như lão.

Trước kia, lão gom góp những mảnh hồn phách của vị tiểu sư muội kia rồi dùng tụ hồn trận khắc trên tượng đá để duy trì thần hồn của nàng. Giờ đây, những mảnh hồn phách đó lại sắp sửa trở thành thức ăn cho Thiên Âm chi Hồn.

Ký ức của thiếu niên mù sớm đã búi thành một mớ lộn lộn. Cảnh tượng Thiên Vân quăng chiếc mâm bạc chứa đầy tiên trù đến trước mặt hắn lại hiện về. Lời nói lãnh đạm của Vân Thiên khi đó vang lên trong thần thức của hắn.

- Ăn đi!

Thiên Âm chi hồn gật đầu, lao đến tượng ngọc, cười ngậy ngô, rồi bắt đầu ngấu nghiến nhai nuốt những mảnh hồn phách tinh khiết, óng ánh như sao trời của vị tiểu sư muội kia.

- À! Lão tiên nhân gọi người này là Dung nhi!

- Dung nhi thật ngon! Nhưng ta đang ăn tiên trù hay là Dung nhi nhỉ? Chẳng lẽ Dung nhi vốn là tiên trù?!

Tiếng thỉnh cầu ní non của nữ nhân vang lên:

- Đứa trẻ đáng thương! Hi vọng người có thể tha thứ cho Thiên ca! Chẳng cũng...

Lời chưa nói hết thì đã nhanh chóng tắt lịm cùng tinh quang, mai táng theo bi thương của vạn năm.

Tiên trù rất ngon nhưng sao lần này thiếu niên mù không cười mà lại khóc than?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thiếu Nữ Gãy Đàn

Mạc Nguyệt cảm thấy mình sắp phát điên!

Gần vạn năm uẩn dưỡng linh hồn trong cổ cầm, ngày ngày chăm chỉ cắn nuốt oán khí và oan hồn trong đó, linh hồn nàng đã sắp được tắm rửa hoàn thiện rồi, sắp đủ điều kiện để đoạt xá rồi thì lại bị hót tay trên!

Quan trọng hơn là còn bị một phạm nhân hót tay trên!

Là huyết mạch cuối cùng của Thiên gia, nàng thực lòng cảm thấy tâm tắc.

Mẫu thân của nàng là huyết mạch trực hệ và cuối cùng của Thiên gia. Lúc bà sinh ra thì gia tộc cũng đã điêu tàn đến không còn ai có thể điều động được U Linh cổ cầm nữa. Thiên phú của bà cũng không tốt, chỉ có thể tu luyện được đến Chân Tiên Cảnh nên bà rất cẩn thận che giấu việc mình đang sở hữu U Linh cổ cầm, chỉ sợ hoài bích có tội. Không ngờ cẩn thận ngàn dặm, chỉ sợ ý một trường cũng đã phải trả giá đại giới.

Từ nhỏ nàng đã triển lộ ra hứng thú và nhạy bén cực cao với âm luật, thiên phú cũng cực kì kinh người khiến mẫu thân nàng vô cùng mừng rỡ, ngoài sáng nàng được nhận sự bồi dưỡng cẩn thận, tỉ mỉ của gia tộc, trong tối nàng lại được mẫu thân của mình dạy về âm luật, học đàn, điều khiển U Linh cổ cầm.

Chỉ mới 50 tuổi nàng cũng đã đạt đến cảnh giới ngang với mẫu thân mình, hơn thế còn có thể dùng U Linh cổ cầm để khống chế Cổ giới một cách tự nhiên.

Những tưởng từ đây Thiên gia đã có cơ hội quật khởi, nhưng không, chờ đợi nàng và mẫu thân là sự lừa lọc, phản bội, giết hại, sau đó là thù hận và giết chóc. Nàng dùng nhất hồn chi lực điều động U Linh cổ cầm và toàn bộ Cổ giới tấn công Thanh Hư môn, sắp huyết tẩy môn phái này là lúc lại bị một trận pháp mạnh mẽ đánh bại. Linh hồn nàng đánh phải trốn về U Linh cổ cầm uẩn dưỡng, trần trọc nhiều năm, qua tay không biết bao nhiêu người.

Sang có, dê hèn có, có người biết nguồn gốc của cây đàn, có người lại chỉ nghĩ đây là một cây cầm cổ tốt hơn bình thường một chút mà thôi. Sau đó nàng lại bị người của Thanh Hư môn tìm về, để lại trong thạch động này. Trần trọc mấy trăm năm, mắt thấy linh hồn cường thịnh sắp đủ điều kiện để đoạt xá trọng sinh thì lại bị tiết hồ! Nàng thật lòng cảm thấy bất tự của mình không hợp với môn phái này, ai lại chơi mà bắt nạt người như thế!!!

Lúc này Nàng đang trừng đôi mắt đen láy của mình nhìn linh hồn của người thiếu niên kia bị U Linh cổ cầm nuốt chửng, dày vò tra tấn, tiếp sau là bị các oán hồn bao phủ, cắn xé.

Nếu chỉ có thể thì cũng chẳng có gì khiến nàng phải bận tâm. Nhưng quan trọng nhất, đó chính là Thiên âm chi hồn nha! Các oán hồn nhỏ bé trong cổ cầm làm sao có thể cắn nuốt hán ta được! Không lâu sau, bọn chúng đã bắt đầu bị linh hồn kia phản cắn. Đó đều là đồ ăn vặt của nàng nha!!! Tại sao hán ta lại có thể ăn một cách thần nhiên như vậy???

Một hình bóng xuất hiện từ trên cổ cầm, ban đầu chỉ là một dáng hình mờ ảo, sau đó càng ngày càng lập thể. Đó là một nữ nhân với vẻ ngoài mới vừa đôi mươi có gương mặt trái xoan còn sót lại chút bụ bẫm của thiếu nữ.

Đôi mắt phượng to hơi híp lại đánh giá thiếu niên và tên trưởng lão trước mặt, sống mũi cao thẳng, đôi môi anh đào vừa đúng, cả gương mặt đều viết kép hai chữ “hoàn mỹ”. Cho dù ở Huyền Không giới nữ nữ nhiều như mây nàng cũng có thể trở hết tài năng.

Lúc này U Linh cổ cầm đang nằm ở trên tay nàng, nàng điều động hồn lực của mình, bắt đầu khảy đàn. Đây là lần đầu tiên nàng dùng cầm cổ để giết người sau hàng vạn năm qua, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được sự hưng phấn của cổ cầm và cổ thụ ở U Minh giới cách xa đó hàng vạn dặm.

Tiếng đàn vừa vang lên, các oán hồn đang hưng phấn bủa vây Thiên âm chi hồn lập tức tản ra.

Tên trưởng lão nghe tiếng đàn, dần dần chìm vào trong ảo cảnh, từng bước từng bước tiến gần đến bên nàng. Trên gương mặt tràn đầy sự si mê quyền luyện, miệng lầm bầm liên tục. Từ khẩu hình miệng có thể nhìn ra, lão đang kêu “Sur muội!”.

Thiếu niên nghe tiếng đàn, nghi hoặc ngừng lại một chút, sát khí trong ánh mắt dần dần tan rã, oán khí đen kịt bao phủ xung quanh hắn cũng dần dần nhạt đi, bị tiếng đàn cắn nuốt hầu như không còn. Hắn mơ hồ có thể nhìn thấy được bóng dáng của một thiếu nữ, trên người nàng là một chiếc váy lụa đỏ như máu, làn váy và mái tóc đen dài xõa ra, pháp phỏng theo từng âm tiết của tiếng đàn.

Tuy không nhìn rõ được gương mặt nhưng hắn cũng có thể đoán được gương mặt đằng sau lớp sương mù này kinh tâm động phách đến dường nào.

Nghe tiếng đàn, tâm hồn thiếu niên dần dần bình tĩnh lại, đau đớn trên thân xác và linh hồn dường như cũng không còn quan trọng nữa. Hắn nghĩ,

Bình bình ổn ổn tan biến cũng tốt!

Chợt trong không khí dao động một chút, một tràng hạt đột ngột xuất hiện mang theo pháp lực mạnh mẽ siêu độ những linh hồn và oán khí đang kêu gào trong hang động.

Mạc Nguyệt không kịp đề phòng bị đánh trúng, linh hồn của nàng nhanh chóng mờ nhạt và tan biến, ấn tượng cuối cùng của nàng là tràng hạt màu đen đang tỏa ra pháp lực thánh khiết kia và gương mặt vạn vẻ điên cuồng của thiếu niên nhanh chóng thoát ra khỏi cổ cầm, gào thét lao về phía Vân Thiên.

Tên ngu nào đã ném tràng hạt của mẹ nàng ra đây thế này???

Nàng cảm thấy mình sẽ kiên quyết căm ghét Thanh Hư môn một vạn năm không đổi!!!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cổ Mộng Như Đao

Tâm linh của thiếu niên dần yên tĩnh lại. Một lực hút vô hình kéo Thiên Âm chi hồn trở về lại thân thể mù lòa.

Trong thạch động ẩm ướt, thiếu niên nằm co ro, khóc lóc thút thít.

Hắn đã giết người. Một phạm nhân dè hèn như hắn đã chấm dứt sinh mạng của một vị chân tiên.

Điều này có thể làm bất kì kẻ nào trở nên cao ngạo và vui sướng. Bởi người tu luyện có xa lạ gì với việc giết người đoạt bảo đầu. Có vô số người thèm khát pháp bảo trữ vật của một vị chân tiên, đó chính là một kho tàng vô giá, chứa đựng đan dược, pháp khí, công pháp, kì trân dị bảo và cả bí mật tu luyện...

Huống chi, thiếu niên mù cũng chỉ là vì bảo mệnh. Hắn có thể thoát được ảnh hưởng của U Linh chi cầm, mặc kệ là do khí vận của hắn hay là do một khoảnh khắc mềm yếu của Vân Thiên thì hắn đều là người thắng cuộc, là kẻ mạnh. Hắn xứng đáng được sống.

Thế nhưng, hắn từng thề là sẽ không làm việc hại người, cho dù là để bảo trụ sinh mệnh của mình cũng không thể. Nếu hắn sống như vậy, khác gì chứng minh rằng phụ mẫu của hắn đúng đâu?

...

Mùa đông năm đó, tuyết trắng phủ kín mái nhà tranh. Hai vợ chồng nhẩn tâm bán dưa con nhò cho bọn buôn người để lấy tiền mua thức ăn.

Mẫu thân vừa khóc vừa kéo đôi bàn tay yếu ớt đang cố bám lấy chân người. Phụ thân bận đếm bạc nên không thể an ủi mẫu thân.

Đó là hình ảnh cuối cùng mà mắt hắn có thể nhìn thấy được. Lúc đó vì hắn quá ồn ào nên lão buôn người đã tát hắn bất tỉnh. Đến khi nỗi đau đớn bị cắt lười khiến hắn tỉnh dậy thì hai mắt đã mù, giọng đã tắt.

Quá khứ tựa làn khói chiều bốc lên từ bếp com trong nhà tranh.

...

Trong hang động, tàn hồn của Vân Thiên và tiểu sư muội của lão nhỏ dần, hóa thành từng sợi nhỏ dập dờn nhảy múa rồi tan rã như khói chiều.

- A! A! U!

Thiếu niên vừa khóc vừa nôn mửa. Hai bàn tay của thiếu niên không ngừng cào cấu miệng hắn. Máu tươi lã lã chảy.

Gương mặt hạ sát đất dưới chân tượng ngọc. Nếu có thể hắn muốn chui xuống tầng sâu nhất của địa ngục để chuộc tội.

Dịch tiêu hóa thấm vào những vết thương trên mặt, tạo nên cảm giác nóng bỏng khiến hắn càng ra sức cào cấu.

U Linh cố cảm không ai gây mà tự ngăn vang. Tiếng đàn du dương trong trẻo tựa như đang an ủi hắn.

Tiếng đàn ấm áp của hi vọng hòa vào tiếng khóc than, trở thành yên lặng.

Thiếu niên gạt nước mắt, kiên cường đứng dậy.

Nếu vận mệnh đã không muốn hắn chết vậy thì hắn sẽ tiếp tục sống, sống một cách thật trọn vẹn.

Hắn bước từng bước chậm chạp trong bóng tối của sự mù lòa, hai bàn tay mò mẫm dò đường, cố gắng tìm đến nơi đã phát ra tiếng đàn kia.

Thiếu niên mù có hơi tiếc nuối trạng thái thần hồn xuất thể. Lúc đó hắn còn có thể lơ mơ phân biệt được cảnh vật chung quanh.

Càng đến gần nơi đó, càng có một cảm giác thân thuộc khó nói nên lời khiến tim hắn đập nhanh hơn, cho đến khi chân hắn vấp phải U Linh cố cảm.

Thân đàn vẫn như vậy, đỏ như son. Oán khí trên thân đàn không còn nữa, chỉ có từng đường vân gỗ trùng điệp tôn lên vẻ tang thương.

Thiếu niên mù nhấc cổ cảm lên, ôm vào lòng. Trên thân đàn dường như còn vương lại chút hơi ấm của người thiếu nữ. Một cảm giác ấm áp lan tràn khắp mọi ngõ ngách của tâm linh, khiến hắn không thể buông tay.

Trong đầu hắn vẫn còn lưu lại hình ảnh của một người con gái áo đỏ, mái tóc dài bay bay theo tiếng đàn.

Nàng là ai? Tại sao phải giúp ta? Bây giờ nàng lại đang ở đâu rồi?

Thiếu niên mù cảm lòng không được mà lướt nhẹ ngón tay trên bảy sợi dây đàn.

Âm thanh du dương thật dễ nghe làm hắn nhoen nụ cười thích thú.

Nhưng cây đàn này không phải vật của hắn...

Thiếu niên mù xoắn xuyết một hồi rồi thở dài, quyết tâm đặt U Linh cố Cảm xuống lại nên đá lạnh lẽo. Phụ mẫu đã dạy trộm cướp là việc xấu.

Thiếu niên hít thở thật sâu. Sau khi đã hoàn toàn tập trung tinh thần, hắn vỗ tay thật mạnh.

Không khí dao động, sóng âm vang vọng lan tràn, va vào vách đá, rồi lại tiếp tục vang dội.

Hắn tròn mắt sững sờ, nhìn đôi bàn tay gầy nhom của mình. Tay hắn không thể nào tạo ra âm thanh lớn đến vậy được. Hắn vội vàng thử vỗ tay một lần nữa.

Âm thanh dao động như từng đợt sóng biển, mà hắn chính là một vị thần linh ở giữa đại dương, có thể cảm nhận sự tan hợp của mỗi bọt biển, dù là nhỏ bé thế nào đi chăng nữa.

Không phải là bàn tay hắn mạnh mẽ hơn mà là thần hồn của hắn đã trưởng thành. Có lẽ là vì sự liên kết của hắn và U Linh chi thụ, cũng có lẽ là vì hắn đã thôn phệ thần hồn của những người kia.

Khả năng dung hợp của Thiên Âm chi hồn quá mãnh liệt, hơn nữa từ trước đến nay chỉ có Thiên Âm chi hồn bị thôn phệ, chưa có tình huống ngược lại được ghi chép bao giờ.

Hắn vừa nghĩ vừa tự cười nhạo:

Đây là thần hồn của tiên nhân!

Nhớ đến lão thần tiên và giọng nói dịu dàng của vị "tiểu sư muội" kia, lòng của thiếu niên mù chùng xuống. Đôi mắt trắng đục lại nhòa nhạt bởi lệ nóng.

Thiếu niên lắc đầu, kiên cường nhìn về phía trước. Đúng vậy! Điều duy nhất hắn có thể làm và mạnh dạn hướng về phía trước.

Bước chân phiêu dật chậm chạp đi về phía mà sóng âm của tiếng vỗ tay không dội ngược trở về. Nơi đó không bị vách đá cản trở. Nơi đó chính là lối thoát.

...

Thế nhưng đi chưa được vài bước thì hần liền nghe thấy tiếng bước chân phiêu phù trong không khí, như có như không.

Không ổn! Có người đến! Là tiên nhân!

Thiếu niên mù hoảng hốt, bối rối một chút rồi hần lập tức nằm xuống, giả chết.

Ta đã chết! Ta đã chết! Ta đã chết!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hoảng Loạn Chiến Chân Tiên

Tắc kè đổi màu hóa thành đá, bộ ngựa bất động tựa lá cành.

Thiếu niên mù lặng yên như xác chết. Nhịp thở, nhịp tim, mọi âm thanh của sinh cơ chưa kịp phát ra khỏi cơ thể thì đã tan biến vào âm điệu của thế giới. Nhưng những kẻ điên từ thời thượng cổ đã từng ngâm nga:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

Sau khi thôn phệ hồn phách của một vị chân tiên, Thiên Âm hoa kia đã chớm nở. Thiếu niên mù hôm nay không còn như ngày hôm qua. Dĩ nhiên, hần còn chưa đạt đến cảnh giới hóa thành núi, hòa vào biển, thế nhưng làm âm thanh của bản thân tan biến thì đã thành bản năng, chỉ cần hần nghĩ đến mà thôi.

Những thứ phức tạp như vậy, hần không hiểu, cũng không có thời gian để tìm hiểu. Bây giờ, việc hần cần làm là chuyển tâm giả chết.

Lão thợ săn trong thôn từng dạy hần, vào rừng thấy gấu thì nằm xuống giả chết. Hần cũng không biết lời căn dặn này có đáng tin hay không nữa, vì lão thợ săn không lâu sau đó đã bị gấu tát sập mặt. Nhưng giờ hần có thể làm được gì hơn?

- Thịt khô của lão thợ săn rất ngon! Không biết lão dùng hương vị gì mà thịt thơm lắm! Nếu lần này mình bị giết, gắp lại lão thợ săn, mình nhất định bắt lão phải chỉ cách ướp thịt. À không! Nhất định phải bắt lão làm thật nhiều thịt khô cho mình.

Thiên Âm chi hồn đã ẩn nấp thì thần thức vô vọng tra xét. Hoàn toàn vô thức, vô âm. Lúc này đây, nếu thiếu niên mù có thể nằm im bất động thì hần chính là một cỗ xác chết.

Tiếng bước chân biến mất, trong nháy mắt không gian thạch động nhẹ rung lên. Có người đã phá toái hư không!

Tiên nhân giá lâm!

Ngon lửa sinh mệnh của Vân Thiên trưởng lão được thấp trong trường lão điện vừa tắt thì đệ tử canh giữ đã nhanh chóng báo tin cho lão. Nghe được tin dữ, Mộc Hi vội vã chạy tới nơi này. Bởi vì sự đệ của lão giảng trận pháp khắp nơi để bảo vệ nơi này, khiến lão không thể không đề phòng, mãi đến bây giờ lão mới đến nơi.

Nhìn thấy tình cảnh trong thạch động, giọng nói của trưởng môn Mộc Hi thốt ra từ thân tâm đau đớn, rung lên bần bật.

- Không!!! Sao lại ra nông nổi này!

Bức tượng được khắc ra từ Tỏa Linh thạch của tiểu sư muội đã mất đi hào quang. Vân Thiên nằm cạnh đó, nụ cười thỏa mãn vẫn còn đọng ở trên gương mặt lạnh lẽo.

- Vân Thiên sư đệ trong lúc tổ hợp linh hồn của Dung nhi muội hần là đã bị cổ cầm phản phệ mà bỏ mình.

Bất lực nhìn xác chết của Vân Thiên, Mộc Hi đau đớn. Nhưng dẫu sao thì sư đệ và tiểu sư muội cuối cùng cũng đã được đoàn tụ. Sư đệ không còn phải sống trong đau khổ và tự trách. Âu đó cũng là kết cục tốt đẹp cho cặp tình nhân này.

Tu tiên vốn là nghịch thiên mà đi, số kiếp khó khăn vô vàn. Tu sĩ như lão thì lại càng quen thuộc với sinh ly tử biệt. Thế hệ của Mộc Hi, sư muội, sư đệ đông đúc. Thế rồi từng người từng người lần lượt rời đi, bây giờ thì chẳng còn lại mấy người. Ấy vậy mà hôm nay lại có một người nữa ra đi không lời từ biệt.

Cách đó không xa là xác chết của thiếu niên mù. Nếu không phải là do lão đem thiếu niên này về thì có lẽ sư đệ của lão vẫn còn ôm lấy hi vọng mà sống sót. Lão thở dài tự trách.

Lão bực bội phát tay, một đóm lửa tím bay về phía thi thể của thiếu niên mù. Nơi này là nơi an táng sư đệ và sư muội của lão, làm sao có thể chứa xác chết của phạm nhân.

Nhưng rồi, quang cảnh xác chết bị Tử Lam Thiên hỏa thiêu thành tro bụi không xuất hiện.

Khi Mộc Hi cô động lực lượng thì thiếu niên mù đã cảm nhận được luồng ác ý đang hướng đến hắn và cả dao động của linh lực trong không khí. Thiếu niên cảm thấy mình quá ngây thơ rồi.

- Ngay từ đầu mình đã sai lầm, làm sao có thể đem gấu núi ra so sánh với tiên nhân cơ chứ.

Hắn nhanh chóng bật dậy lăn qua một bên. Tử Lam Thiên hỏa kỳ ảo. Ngọn lửa nóng bỏng chạm vừa chạm mặt đất liền biến mất.

Trong lúc Mộc Hi còn đang kinh ngạc, chưa kịp phản ứng, thiếu niên mù vội vàng nhắc U Linh cổ cầm ở bên cạnh lên, ôm vào lòng, tay trái nâng cổ cầm, tay phải bóp dây đàn. Truyền âm nhập mật cho tiên nhân ở phía bên kia.

- Lão đầu! Nếu còn không biết điều, đừng trách ta ra tay độc ác.

Hắn đương nhiên là không có khả năng truyền âm nhập mật. Hắn chỉ tự nói trong lòng mà thôi. Hắn nghĩ người này là tiên nhân, hắn cũng có thể dùng độc tâm thuật như vị tiên nhân đã chết kia, không cần hắn phải lên tiếng ư ư!

Lời nói đó là hắn học từ bọn buôn nô lệ, hắn nhớ những lời đe dọa này thường rất có hiệu quả.

Mộc Hi híp mắt đánh giá thiếu niên mù, rồi nói:

- Ngươi chưa chết?!

Thiếu niên mù gật đầu, xác nhận.

- Vì sao ngươi chưa chết?

Mộc Hi gặng dữ. Dù không rõ chuyện gì đã xảy ra thế nhưng Thiên Âm chi Hồn còn sống. Điều này có nghĩa là sư đệ của lão, Vân Thiên, chưa hề điều động U Linh cổ cầm. Vân Thiên không phải chết vì bị cổ cầm phản phệ. Khả năng rất lớn là sư đệ của lão trúng phải thủ đoạn nào đó của Thiên Âm chi Hồn.

Hận ý không ngừng lan tràn. Không khí trong thạch động trở nên lạnh lẽo tựa gió trên đỉnh Thiên Sơn. Thiếu niên mù run lên cầm cập, bàn tay nhỏ bé siết chặt U Linh cổ cầm hơn.

- Mình lại sai lầm! Làm sao có thể đem tiên nhân so sánh với nô lệ mà hù dọa cơ chứ!

Mộc Hi lại lên tiếng,

- Là ngươi đã giết sư đệ?!

Thiếu niên mù hốt hoảng trong giây lát nhưng rồi lắc đầu lia lịa. Đôi mắt mù ngây ngô tỏ vẻ vô tội. Thế nhưng Mộc Hi là ai cơ chứ. Thần sắc hỏi hặn thoáng hiện rồi tắt trên mặt thiếu niên mù làm sao qua được ánh mắt sắc bén của lão.

Sát khí cuồng loạn, lão chỉ mặt hắn hét lớn:

- Ngươi dám..

Mộc Hi còn chưa nói hết lời thì thiếu niên mù đứng bật dậy. Hai tay gơ cổ cầm lên cao, hú dài một tiếng rồi điên cuồng lao về phía chuông môn Mộc Hi.

Lần này đã hắn đã làm ra lựa chọn sáng suốt nhất cuộc đời mình.

Gặp gấu dữ không nên giả chết, không nên chạy, mà phải cố hết sức vùng vẫy, dùng những thứ tiện tay làm vũ khí, nhắm vào đầu của nó mà đánh.

Mộc Hi không hề kinh dị. Thực lực của Vân Thiên sư đệ còn cao hơn lão, vậy mà cũng táng mệnh dưới tay thằng nhãi ranh này. Lão lập tức lùi lại. Hai tay liên tục tạo thủ ấn. Từng tầng, từng tầng trận pháp phòng hộ hiện lên, bao bọc lấy vị chuông môn này.

Lão nghĩ đặc tính của U Linh cổ cầm là dùng âm công để công kích thần hồn. Tên nô lệ này hắn là muốn làm động tác quái gở đó để làm lão không đề

phòng. Ở trong hang động kín kẽ này, nếu lão không lập trận phòng bị mà chỉ đơn giản tránh né hoặc phản đòn, khi âm công phát tán thì lão chán chán sẽ bị sóng âm thanh của U Linh cổ cảm công tâm. Văn Thiên sư đệ nhất định là vì khinh thường đứa trẻ này mà bỏ mạng oan ức.

Lúc thiếu niên mù đang dùng hết sức bình sinh để đập xuống, chiêu thức của hắn lại thay đổi. Cổ cảm rời khỏi tay, lao về phía Mộc Hi.

Thực ra thì không phải là hắn cố ý mà là do thân thể hắn quá yếu ớt, hai tay không giữ nổi U linh cổ cảm mà thôi.

U Minh Giáo chủ, 6 tuổi dùng nước giếng lập Huyền Không đại trận, 20 tuổi trở thành trận pháp tổ sư, bây giờ đã đứng ở trên đỉnh của trận pháp đại đạo, vậy mà cũng không thể dùng trận pháp để khuất phục U Linh chi thụ. Hắn phải vất vả huy động lực lượng nhân quả giữa hắn và cổ thụ mới có thể chôn nó một chỗ, tránh để nó bay qua bay lại, nhức mắt mệt tâm.

Một Chân Tiên như Mộc Hi làm sao có thể siêu việt U Minh giáo chủ cơ chứ. Lại nói người của Thanh Hư môn trước giờ rất ít khi đơn độc cận chiến bởi lực lượng của họ không bằng thể tu, phản xạ không bằng kiếm tu hay đao tu. Đương nhiên không ai dám khinh thường trận pháp ảo của Thanh Hư môn cả, hư vô sinh thái cực, ảo diệu vô cùng. Thế nhưng không may cho chương môn Mộc Hi đây là U Linh cổ cảm.

Cây đàn dễ dàng xuyên qua tầng tầng trận pháp phòng ngự, không hề bị cản trở. Trong ánh mắt bàng hoàng của lão, miếng gỗ lớn đập thẳng vào cái trán nhẵn nhieu. Bầy sợi dây đàn dao động, vang lên giai điệu thanh thúy.

Thân thể già nua không chịu nổi cường lực của cổ cảm mà gục ngã, bất tỉnh nhân sự.

Thầy đồ trong thôn dạy chó có sai.

- Người tính không bằng trời tính.

Khi tiếng va chạm giữa cơ thể tiên nhân mất đất vang lên. Thiếu niên mù ngẩn người. Nhưng hắn không có thời gian để vui vẻ. Hắn nhanh chóng chạy lại, cẩn thận ôm cổ cảm lên, rồi bỏ chạy!

Tràng hạt đen kịt trên mặt đất biến mất, khi xuất hiện thì đã quán thành hai vòng cột quanh đầu cổ cảm.

Thạch nhũ trong hang động lấp lóe tựa đang cổ vũ thân ảnh lẻ loi hao gầy.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mười Hai Năm

Huyền Không giới có năm châu lục lớn: Nam Thiên Bộ châu, Đông Thắng Thần châu, Bắc Câu Lư châu, Tây Ngưu Hóa châu và Trung Huyền Minh châu cùng với vô số hòn đảo lớn nhỏ. Phần lớn diện tích của các lục địa đều đã bị các đại môn phái đều chiếm lĩnh, các tán tu thường tụ tập sinh sống ở các hòn đảo ngoài biển khơi, hay thậm chí là chung sống trong những tòa thành cùng với người thường.

Táng Thiên Linh ở Trung châu là một dãy núi dài liên miên bao gồm hàng trăm đỉnh núi lớn nhỏ, nhìn từ trên cao xuống có thể lơ mơ nhìn ra hình dáng của một con rồng đang uốn lượn trong tầng mây. Linh khí nơi đây nồng đậm, cảnh sắc cũng hữu tình, vô cùng thích hợp cho việc bế quan tu luyện. Bởi thế, nó đã bị một trong số những tông môn lớn nhất của Huyền Không khoan vùng làm lãnh địa – Thiên Nguyên tông.

Ngũ môn Tam tông Nhất ma là phối trí cơ bản của vị diện này. Sự cân bằng giữa các môn phái đã được kéo dài hàng vạn năm.

Sáng sớm, ánh nắng vàng trải dài khắp Tầng Thiên Linh. Riêng đỉnh Thiên Phong, một trong những đỉnh núi cao nhất của Thiên Nguyên tông vẫn mát rượi bởi nơi đây tràn ngập linh thụ linh thảo quý hiếm, còn có một dược viên khổng lồ.

Mạc Nguyệt thu kiếm, đeo vào lưng rồi quay lại nhìn tên đệ tử nội môn đang đứng khép nép từ nãy giờ.

- Có chuyện gì?

Tên đệ tử nhút nhát nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Nguyệt, lí nhí nói:

- Sư phụ lại đang phát hỏa, sư tỷ có thể đi khuyên giải ngài không?

Mạc Nguyệt nghe thế gật nhẹ, quay đầu đi về hướng đại điện. Tên đệ tử đứng yên ngưỡng mộ nhìn theo bóng hình đỏ rực như lửa của nàng. Bốn năm trước, sư phụ của bọn họ đột nhiên chạy tới đỉnh Thiên Minh đoạt người, người đó lại còn là một tiểu nha đầu mới chỉ tám tuổi, chuyện này làm âm ỉ đến toàn tông đều biết. Cơ bản là vì đỉnh Thiên Minh cũng không phải là dễ bắt nạt, huống hồ người bị tranh đoạt còn là con gái độc nhất của phong chủ.

Phong chủ của Thiên Minh phong là một vị ngũ phẩm bán thần, còn sư phụ của họ lại mới tấn chức nhất phẩm chân tiên không lâu, thực lực của hai bên cách biệt nhau quá xa quá xa. Nhưng bọn họ lại có một ưu thế khác, luyện đan.

Không một tu sĩ nào tu luyện mà lại không cần đan dược cả, cần đan dược tu luyện, đan dược bổ sung linh lực, chữa thương... vì vậy địa vị của đan sư vô cùng cao cả, chưa nói đến việc sư phụ của họ lại còn là một trong số ba vị bát cấp đan sư duy nhất của Huyền Không đại lục.

Cuối cùng, từ chương giáo ra mặt, sư phụ của họ đặc ý vênh vác, Phong chủ của Thiên Minh phong giận dữ đập nát một nửa đại điện rồi phát tay áo bỏ về. Nghe nói chương giáo bị sư phụ của họ thuyết phục bằng một vị bát cấp đan sư trong tương lai. Một tông hai vị bát cấp đan sư nha, nghe là đã thấy hãnh diện rồi.

Lại càng đừng nói vị sư tỷ kia chỉ dùng ba năm đã trở thành tam cấp đan sư, nếu không phải bị tu vi kéo chân sau thì có khi còn có điều tinh tiến. Nhưng cho dù tu vi là điểm yếu của người ta thì người ta cũng đã là Luyện tâm cảnh cửu cấp, chỉ còn một bước nhỏ nữa là đạt đến hồn nguyên cảnh.

12 tuổi hồn nguyên cảnh, nghe mà rợn cả người.

.....

Mạc Nguyệt đến đại điện liền biết được lý do mà sư phụ nàng lại tức giận. Bởi trong điện đang đứng một vị đệ tử thân truyền của chương giáo chân nhân, mà mỗi lần chương giáo sai đệ tử chân truyền đến đây thì mười lần đã có chín lần là... đòi quà, lần còn lại là mời sư phụ nàng đi luyện đan.

Quả nhiên.

- Nguyệt nhi, con đã đến rồi, mau mau đưa vị sư huynh này đến linh thảo viên, chọn một viên Hỏa Hồn thảo lâu năm nhất, dược lực tốt nhất cho hắn nhé. Đây là quà tân chức của phong ta, chúc mừng Viễn Dương trưởng lão tấn cấp Thượng Thần đấy.

Nếu như có thể xem nhẹ giọng nói hần học và hàm răng nghiêng ken két của ngài thì lời này quả thực hoàn mỹ không tìm ra lỗi sai gì được đấy, Mạc Nguyệt trầm nghĩ.

- Đệ tử tuân mệnh.

Bạch Mộ Ngôn nhìn về phía nàng, thì ra đây chính là Mạc Nguyệt, vị đệ tử thân truyền duy nhất của đỉnh Thiên Phong. Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt khoác một chiếc áo đỏ rực, trên đó dùng chỉ vàng thêu những đóa u minh chi hỏa. Phía sau lưng nàng mang một thanh cự kiếm khắc họa đồ đằng phức tạp và thần bí. Trên cổ tay quấn một chuỗi hạt không biết làm từ chất liệu gì, đen nhánh khiến cánh tay nàng càng có vẻ trắng trẻo hơn. Gương mặt còn mang nét bụ bẫm trẻ con cùng đôi mắt phượng đen láy, tuy mới chỉ 12 tuổi nhưng đã mang theo vẻ đẹp kinh người.

Vị sư muội này tuy rằng nhỏ tuổi nhưng trong tông cũng đã rất nổi danh. Ai bảo người ta là hòn ngọc quý của cả hai phong đâu?

- Sư huynh mời đi theo ta.

Nói rồi Mạc Nguyệt bước đi trước dẫn đường, trước khi đi còn không quên liếc nhìn vị sư phụ suốt ngày tác oai tác quái khiến cả phong gà chó không yên kia. Phong Thiệu nhìn thấy, cười gượng làm lành nhưng trong lòng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi.

Hỏa Hồn thảo! Mở miệng ra là ngàn năm Hỏa Hồn thảo! Cũng thật là dám muốn!!!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hoa Hồng Có Gai

Dược viên của đỉnh Thiên Phong nằm ở lưng chừng núi, diện tích khổng lồ, cấm chế trận pháp chằng chịt khắp mọi nơi. Cho dù là đệ tử của đỉnh Thiên Phong cũng chưa hẳn đã có thể xuất nhập tự nhiên.

Mạc Nguyệt dẫn Bạch Mộ Ngôn đến trước dược viên rồi dừng lại, nàng dùng một thủ ấn phức tạp để mở ra cấm chế.

- Sư huynh cẩn thận, trong này có rất nhiều trận pháp nguy hiểm, tốt nhất là sư huynh nên theo sát bước chân của ta.

Bạch Mộ Ngôn khách khí nói:

- Làm phiền sư muội.

Dứt lời, hai người nhanh chóng tiến vào dược viên, Mạc Nguyệt đi trước dẫn đường, thân hình nhỏ bé xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng lướt qua các cấm bẫy như một con hòa hồ điệp đang tung tăng dạo chơi khắp chốn khiến Bạch Mộ Ngôn có một giây thất thần.

- Coi chừng!

Bạch Mộ Ngôn cảm thấy vật áo của mình bị kéo mạnh, giãy tiếp theo tinh thần lại thì hần đã nằm trên mặt đất, kế bên một bụi cỏ nhỏ đầy gai.

- Đây là Trầm Minh thảo, thích mọc hoang dại, lại không thể dời tài, chỉ cần rời khỏi mặt đất là được lực sẽ mất hết. Sư huynh hãy cẩn thận, trong dược viên bất kì một cây cỏ nào cũng đều là dược vật cả. Sư huynh hãy tập trung hơn đi.

Mặt Bạch Mộ Ngôn nóng lên, áp ứng đứng dậy theo sát Mạc Nguyệt, không dám lơ là thêm phút nào nữa.

Người ta bảo hoa hồng đẹp thường có gai quả không sai chút nào mà.

Hỏa Hồn thảo là linh thảo cấp cao, cả đỉnh Thiên Phong chăm chút bao nhiêu năm mới chỉ được có ba gốc. Mạc Nguyệt tất nhiên là không thể nào lấy gốc tốt nhất đem tặng được, không nói sư phụ nàng sẽ phát điên lên mà ngay cả nàng cũng sẽ phát điên lên mất.

Kia đều là linh thạch a!

Nàng phải nhanh chóng tán cấp để sư phụ có thể lấy lại vốn mới được nha!

Dù nội tâm điên cuồng chửi rủa nhưng bên ngoài nàng vẫn duy trì vẻ cao lãnh, thị tiền tài như cỏ rác. Nàng cẩn thận lấy gốc cây to nhất đẹp nhất, tỉ mỉ xử lý tốt mới để vào hộp ngọc đưa cho Bạch Mộ Ngôn.

Bạch Mộ Ngôn nhận lấy hộp ngọc, âm thầm hối hận vì ban nãy mình đã nghĩ xấu về sư muội. Xem, sư muội tốt biết chừng nào. Vừa xinh đẹp lại còn tốt bụng nữa.

Mạc Nguyệt nhìn gương mặt cảm kích của Bạch Mộ Ngôn, hài lòng gật đầu. Thiếu niên, ngoại còn quá ngây thơ rồi, linh thảo không phải cứ to cứ đẹp là tốt đâu.

.....

Hai người vừa ra khỏi dược viên thì tên đệ tử nội môn ban sáng lại chạy tới.

- Mạc Nguyệt sư tỷ, có người đang kiếm chuyện với chúng ta ở Cổ Dược Đường. Các đệ tử ở đó không ngăn cản được. Sư tỷ có thể đi qua một chút không?

Mạc Nguyệt ngừng lại.

- Gây chuyện? Có thể gây chuyện gì ở đó?

Tên đệ tử kia cổ quái nói:

- Người gây chuyện là Ninh Lan sư tỷ của đỉnh Thiên Hương. Hôm nay là ngày đỉnh Thiên Hương đến lãnh đan dược hàng tháng. Tu vi của Ninh Lan sư tỷ ngừng ở cảnh giới Luyện Tâm đại viên mãn đã nhiều năm, nửa tháng trước mới tấn chức lên Hồn Nguyên Cảnh nhưng các chấp sự chưa kịp đăng báo lên tông môn nên Cổ Dược Đường vẫn chuẩn bị đan dược theo tu vi cũ. Ninh Lan sư tỷ không dám lấy các chấp sự như thế nào đành phải lấy các đệ tử của phong ta để trừ giận, đã đánh trọng thương hai ngoại môn đệ tử rồi.

Nghe vậy, sắc mặt của Mạc Nguyệt lập tức lạnh xuống, cô nói:

- Sư huynh, linh thảo nay đã vào tay, sư muội còn có việc phải xử lý, thất lễ.

Bạch Mộ Ngôn nghe thấy đỉnh Thiên Phong bị người tìm phiền toái liền sốt sắng nói:

- Sư muội có cần ta giúp đỡ gì không?

Mạc Nguyệt lắc đầu:

- Không cần, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Cáo từ!

Nói xong, Mạc Nguyệt lập tức đi cùng tên đệ tử báo tin ban nãy đến Cổ Dược Đường, Bạch Mộ Ngôn chần chừ một lát rồi vẫn quyết định đi theo.

.....

Cổ Dược Đường là một trong những nơi đông đúc nhất Thiên Nguyên tông, nơi đây luôn tấp nập các đệ tử nội ngoại môn đến lãnh hoặc trao đổi đan dược hàng tháng.

Lúc Mạc Nguyệt đến nơi thì các đệ tử ở Cổ Dược Đường đã túm tụm vòng trong vòng ngoài xem náo nhiệt. Đã có ba tên đệ tử của đỉnh Thiên Phong bị đánh thương, những tên đệ tử khác tuy rằng biết mình đánh không lại nhưng vẫn lạnh nhạt đứng ở phía trước đối mặt với kẻ gây chuyện, điều này khiến Mạc Nguyệt hơi hài lòng một chút.

Nàng tiến đến phía trước, các đệ tử khác thấy nàng liền thờ phào nhẹ nhõm rồi lui lại nhường đường, hệt như việc trông cậy vào một thiếu nữ 12 tuổi là việc hết sức bình thường vậy.

Phía trước bọn họ là một nữ tu, vẻ ngoài khá xinh đẹp nhưng thái độ lại cực kì kiêu căng ngạo mạn. Lúc này nàng ta đang cầm một cây roi bạc, một đầu nắm trong tay, đầu kia đang quấn lấy tên đệ tử xui xẻo thứ tư của đình Thiên Phong, bên chân nàng ta vương vãi các loại đan dược cấp thấp. Thấy Mạc Nguyệt, ánh mắt nàng ta lóe lên vẻ không vui.

- Ngươi là ai?

Mạc Nguyệt không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Ngươi không cần số đan dược này?

Nàng kia xì một tiếng khinh miệt:

- Đám đan dược này ta không dùng được. Các ngươi cũng không nhìn thấy tu vi hiện tại của ta là gì sao?

Đứt lời, thân hình nàng ta liền văng ra khỏi cửa Cổ Dược Đường như điều đứt dây. Mọi người ồ lên, hai mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy Mạc Nguyệt thu kiểm lại, nhàn nhạt nói:

- Bây giờ ngươi đã có thể sử dụng chúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Niềm Tự Hào Của Thiếu Niên Mù

Mười ngón mù, bảy sợi cảm.

Là ai giết kẻ giết người

Là ai tự làm tự chịu

Là ai nói cô độc phải đau thương

Hát vang một khúc, tiểu trần gian

Trên con đường mòn nhỏ, một thiếu niên mù dùng gậy trúc dò đường, miệng ú ớ một âm điệu dễ nghe. Ở trong cái bao vải lớn sau lưng, cây cung gỗ thô sơ thỉnh thoảng va vào thân cổ cảm tạo nên tiếng lạch cạch như hòa nhịp cùng giọng ca của thiếu niên câm.

Chiếc áo trắng năm đó đã hoen ố bởi gió bụi hồng trần. Nhưng cũng nhờ chất liệu vải thượng đẳng nên nó vẫn còn nguyên vẹn, dù đã trải qua bao nhiêu cuộc truy sát.

Đã 13 năm rồi, thiếu niên mù năm ấy không hề thay đổi, thân xác vẫn vậy, tâm tính vẫn vậy.

Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của hắn, nhưng hắn hơi buồn vì vẻ ngoài tựa một đứa trẻ của mình làm hắn không cảm giác được thành tựu.

Ở trong thôn nhỏ ngày trước, trẻ em chết bởi đói lạnh và bệnh dịch nhiều lắm. Ai có thể sống đến tuổi trưởng thành đã là rất đáng để tự hào, huống hồ là bước vào lứa tuổi trung niên.

Một khúc hồng trần này, hắn đã đàn được một nửa rồi. Cố gắng đàn thêm 30 năm nữa là có thể mỉm cười, ngưng tay mãi.

Có lẽ là vậy đi! Thiếu niên mù không chắc chắn cho lắm vì hắn đã cảm nhận được bản thân hoàn toàn không lớn lên nữa.

Hắn cố thuyết phục chính mình:

- Hắn là vì mình từng đến cõi tiên, lấy đỉnh tiên khí của tiên nhân nên mới như vậy.

Trước kia lão đồ trong thôn thường kể rằng, có thánh nhân được mời đến tiên cảnh ăn tiệc, khi trở về thì con cháu cũng đã qua đời. Thời gian của thần tiên dài lắm!

Cứ nghĩ đến việc phải vĩnh viễn sống trong cảnh mù lòa, chật vật chạy trốn người của Thanh Hư môn, là gan hắn lại teo nhỏ một chút.

- Mình sẽ sống một đời trọn vẹn, già cả mệt mỏi rồi thì sẽ đào một mộ phần rồi trút hơi thở cuối cùng. Sẽ có một người tốt đi ngang qua, giúp mình lấp đất lại.

Thiếu niên năm ấy vẫn lạc quan như vậy đấy!

Nếu có thứ thay đổi thì chính là Thiên Âm chi hồn. Vì mãi bị truy lùng mà hắn phải luôn luôn phòng bị cảnh giác. Cũng là vì hắn không có nhãn quang, thế nên Thiên Âm chi hồn càng phát triển nhanh chóng, đã đến mức độ kinh thế hãi tục.

Một kiếp này, Thiên Âm hoa thôn phệ tiên nhân để sống, ăn gió sương để trưởng thành.

Một kiếp này Thiên Âm hoa không chớm nở để sớm tàn.

Một kiếp này Thiên Âm hoa nguyện không luân hồi.

Còn thiếu niên mù của chúng ta thì đã sớm đã lãng quên Thiên Âm chi hồn của hắn.

Thế nhưng hắn lại cực kỳ tin tưởng vào vận khí của bản thân.

- Ngày nào mình cũng thành tâm thành ý bái thiên địa, khí vận của mình nhất định phải hơn hẳn những tu sĩ nghịch thiên mà đi, suốt ngày cứ đánh đánh giết giết kia.

Bỗng thiếu niên mù than thầm:

- Vừa nhắc tiên nhân, tiên nhân lại đến!

Hắn thở dài, gậy trúc đi trước, bước chân đi sau, tiến vào trong khu rừng ven đường.

Khi ánh nắng ban trưa bị cây lá che khuất, bóng râm làm dịu gương mặt bình phàm. Thiếu niên mù vừa hưởng thụ hạnh phúc nho nhỏ, vừa mò mẫm kiểm tra độ xốp của đất cát. Đôi tay thô ráp xới từng thớ đất, vò bóp, rồi đưa lên mũi hít ngửi.

Sau khi đã kiểm tra một cách chắc chắn. Hắn lục lọi trong túi lớn rồi tự tin lôi ra một tấm vải nhìn như nền đất. Hắn phải cực khổ rất lâu mới kiếm được đủ tiền để mua mảnh vải lớn thế này.

Mặc dù cũng là màu đất nhưng so với màu sắc của nền đất mà hắn đang ngồi thì thật đúng là một trời một vực.

Thiếu niên nằm xuống cạnh một gốc cây, phủ tấm vải lên người rồi bắt đầu lẩm bảm thần chú:

- Ta là đại địa! Ta là đại địa! Ta là đại địa!

Màu sắc của tấm vải bắt đầu thay đổi, trở thành bản vẽ của mặt đất mà hắn đang nằm.

Thần chú hiệu nghiệm ư?! Dĩ nhiên là không phải. Đó chỉ là hắn tự thôi miên bản thân mà thôi. Sự thay đổi màu sắc của tấm vải là tác phẩm của Thiên Âm chi Hồn.

Hắn vô tri vô giác đã dùng tinh thần lực, liên tục tế luyện những tấm vải ẩn mình của hắn đã 5 năm rồi.

Phải chi có tiên nhân tốt bụng nào đó nói cho hắn biết điều này thì hắn không cần phải gói theo đến năm tấm vải, từ sắc vàng cho đến sắc đen của đất. Cũng không cần phải hi hục kiểm tra đất cát để tìm tông màu phù hợp.

Tính ra vận khí của hắn cũng thật tốt, có lẽ lão thiên đã nghe được lời vái lạy của hắn.

Còn nhớ những năm đầu hắn khôn khó hơn rất nhiều. Lúc ở trong địa phận của Thanh Hư môn, khi phát hiện giao động của linh lực thì hắn liền phải nhào đầu chạy trốn. Có một lần hắn nhảy vào lu nước trong một thôn trấn, chút nữa thì đã ngộp thở mà chết.

Thiếu niên bây giờ có còn như xưa?! Bây giờ hắn có thể phát hiện tiên nhân từ rất rất xa, có đầy đủ thời gian để chuẩn bị. Có nhiều phương thức để ẩn mình.

Ngày hôm qua hắn không săn được gì, bụng vẫn còn trống rỗng thế nên hắn quyết định ăn núp thay vì trốn chạy.

Ngoài việc sống được đến 30 tuổi thì điều thứ hai làm hắn vô cùng tự hào chính là săn bắn.

- Có lẽ mình là thợ săn mù duy nhất ở trên thế gian này đi.

Hắn tự nhủ với lòng, sau này chết đi nếu được gặp lại lão thợ săn ở thôn nghèo năm đó, hắn nhất định sẽ phải cảm tạ lão đã kể hắn nghe đủ cách để sống trong hoang dã.

Mặc kệ lời khuyên khi gặp gấu thì giả chết là đúng hay sai.

...

Một lát sau, trên tầng mây cao, một chiếc tiên thuyền lướt gió bay đến. Đại kỳ pháp phối có thù một thanh kiếm bạc chỉ ngược lên trời.

Trên đầu thuyền, một thanh niên ngọc thụ lâm phong đang đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt đắm chiêu nhìn về phương xa. Đôi mắt sáng đầy trí tuệ ấy như muốn thấu tóm cả thiên hạ. Gió lớn làm đại kỳ pháp phối nhưng lại không thể thổi tung mái tóc dài đen nhánh.

Một lão giả đi đến phía sau lưng thanh niên, khẽ nói:

- Thừa thiếu chủ! Chúng ta đã tiến vào địa phận của Thiên Nguyên tông.

Thanh niên ừ nhẹ một tiếng rồi lại lâm vào trầm tư, không hề hay biết ẩn trong âm thanh của gió, có một vị thần linh mù lửa đang ghé sát tai bên miệng hắn.

...

Tiên thuyền rời đi khá lâu sau, thì thiếu niên mù mới ngồi dậy, cẩn thận xếp lại tám vải màu đất

Thiếu niên thở dài trầm nghĩ:

- Trên thế gian nếu như có nơi không thuộc quản hạt của tiên nhân thì thật là tốt.

Thiên Nguyên tông hay Địa Nguyên tông đối với hắn đều không mấy quan trọng, chỉ cần không phải Thanh Hư môn là được.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hoa Đào Tỏa Hương Được Liệt

Thiếu niên mù lại rong ruổi trên lối mòn. Miệng vẫn ca vang âm điệu ú ớ. Thật ra đó là cách hắn dò đường ở nơi im ắng. Âm thanh giúp hắn khắc họa được rõ hơn quang cảnh xung quanh mình.

Thiên Âm chi hồn là bút. Tiếng gậy trúc gõ vào nền đất, dao động của lá cành, tiếng chim hót, âm thanh của gió, thậm chí là tiếng giun đất ngo quảy dưới lòng đất, tất cả tựa từng nét mực được thần hồn dẫn dắt, vẽ nên bức tranh vạn dặm đường xa.

Hắn chợt nép người đi sang một bên đường, cố nín thở. Một đoàn người và ngựa ầm ầm chạy nhanh trên con đường mòn khá chật hẹp. Bụi đất bay mù mịt, chiếc áo vốn đã dơ bẩn của thiếu niên lại được phủ thêm một tầng bụi mỏng.

- Dầu sao vẫn đỡ hơn là bùn đất khi trời mưa.

Chợt tuần mã dẫn đầu bị ép phải dừng lại đột ngột, đứng lên bằng hai chân sau, hí vang. Nam tử lực lưỡng ngồi trên lưng ngựa quay đầu nhìn chiếc kiệu gỗ bốn ngựa kéo ở phía sau đôi mắt cương trực thắc mắc. Nhưng khi nhìn thấy thiếu niên mù đang đứng ven đường thì hắn chợt hiểu ra.

Một nữ nhân tuổi chừng đôi mươi bước ra khỏi kiệu gỗ. Chiếc áo váy hồng nhạt rất hợp với vẻ đẹp dịu dàng tựa cánh hoa đào của nàng. Nhưng phận hoa đào vốn sớm nở chóng tàn.

Thiếu niên mù sớm đã nghe được tiếng tim mạch yếu ớt, ngửi được mùi đặc trưng của thảo dược thoang thoảng lơ lửng trong không khí. Cô gái này không được khỏe mạnh.

Người đàn ông trung niên thở dài, tiểu thư lại động lòng trắc ẩn rồi. Thế nhưng hắn vẫn lên tiếng cho có lệ.

- Tiểu thư!

Hắn cũng không nấy lo lắng thiếu niên mù sẽ gây nguy hiểm cho tiểu thư. Trực giác từ nhiều năm tôi luyện trên chiến trường cho hắn biết người này vô hại. Vô hại đến mức khó có thể tin.

Nữ tử không để ý đến vị đại thúc mà đi đến trước mặt của thiếu niên, trêu mếu nói:

- Con đường này dẫn đến thành Lam Sương, chúng ta cũng đang trên đường đến đó. Nếu muốn, tiểu đệ có thể đi cùng chúng ta.

Thiếu niên mù thở dài. Hôm nay hắn đã 30 tuổi, vậy mà lại bị một cô gái trẻ gọi là tiểu đệ.

Hắn lắc đầu rồi ừ ừ hai tiếng, trả lời nữ tử tốt bụng. Thiếu niên có thể cảm nhận được sự chán ghét từ những người trong đoàn xe; hắn không muốn làm người khác cảm thấy khó chịu.

Hai tiếng ư ư ấy làm cô gái càng thêm kiên quyết, kéo tay hắn dẫn về phía xe ngựa. Một người vừa mù vừa câm, lại phải cồng trên lưng túi hành lý nặng nề. Nàng làm sao có thể để đứa trẻ bất hạnh như vậy đi đoạn đường dài, gồ ghề này kia chứ!

Nàng ép hắn ngồi bên cạnh tên phu xe có bộ mặt nhăn nhó, cười nói:

- Tiểu đệ cứ ngồi đây đi. Trời vừa tối thì chúng ta sẽ đến Lam Sương thành.

Hắn nghĩ dầu sao thì với sức khỏe như vậy, vị tiểu thư này cũng cần phải tích đức, cho nên hắn cũng không từ chối nữa. Thân tâm cầu khẩn thiên địa phù hộ người tốt được khỏe mạnh an khang.

Khi vị tiểu thư này đã ngồi yên ổn ở trong kiệu thì đoàn người ngựa lại khởi hành.

Tên phu xe tưởng đầu thiếu niên bản thủ này sẽ bốc mùi hôi thối khiến hắn chịu không được mà nôn mửa, nhưng không có. Thiếu niên này này không hôi thối, nói đúng hơn là thiếu niên này không có bất kỳ mùi gì trên cơ thể cả.

Vị đại thúc cười ngựa đi đầu thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn hắn một cách hiếu kỳ. Mỗi lần như vậy, thiếu niên mù lại nở nụ cười phúc hậu để đáp lễ.

Càng lúc hắn lại càng cảm thấy thiếu niên mù này không bình thường.

Một tì nữ vén màn che trước kiệu rồi cột nó hai bên. Vị tiểu thư tốt bụng nhìn đôi bờ vai tiều tụy của thiếu niên mà xót thương. Nàng biết hắn bị câm, nên cố chỉ hỏi những câu mà hắn có thể trả lời bằng việc gật đầu hay lắc đầu.

- Vị tiểu đệ này, đệ có người thân ở Lam Sương thành sao?

Hắn lắc đầu. Đôi bàn tay vuốt ve U Linh cổ cảm được gói cẩn thận trong bao vải. Ngón tay hắn gầy nhẹ một dây vui, thế nhưng sáu sợi buồn lại đáp lời. Tiếng đàn cô độc khiến vị tiểu thư chạnh lòng.

- Thì ra tiểu đệ muốn đến đó bán nghệ mưu sinh.

Chợt nghĩ đến chuyện gì, nàng lập tức lên tiếng, giọng điệu phấn khởi:

- Tôi nay phụ thân của tỷ mở đại tiệc, sẽ mời đoàn hát lớn nhất thành biểu diễn. Tỷ có quen biết với vài tỷ muội ở trong đoàn hát, có thể giới thiệu đệ với họ.

Thiếu niên mù gật đầu, cũng không đề chuyện đó trong lòng. Hắn không muốn trú chân ở nơi nào quá lâu.

Đạo này hắn ít gặp tiên nhân truy sát hơn. Có lẽ là bởi vì hắn đã rời xa địa phận của Thanh Hư môn; cũng có thể là vì hắn ẩn nấp rất tốt, lại liên tục di chuyển, người ta đã lạc mất dấu vết của hắn.

Có lẽ không lâu nữa đi, hắn có thể bình yên cư trú ở một thôn xóm hẻo lánh, dựng một mái nhà tranh, ban ngày thì đi săn bắt, câu cá, tối về đốt lên đồng lửa nhỏ, ngồi đàn vài nhịp buồn, than vãn nửa đời lưu lạc, bầu bạn cùng trăng sao.

Như bị say trong giấc mộng tịch mịch của thiếu niên, mặt trời dần ngả xuống. Trong ánh hoàng hôn, con đường mòn nhỏ đã đổ về đường lớn; dòng người qua lại khá tập nập.

Vị thần linh mù này lại bay lượn trong hư vô, ghé tai lắng nghe động tĩnh của vị tiên nhân tọa trấn Lam Sương thành, đệ tử của Thiên Nguyên tông.

Một lát sau, thiếu niên mù thở dài ngao ngán. Đêm nay mùi máu tanh hắn sẽ làm hắn mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên Minh Phong

Thiên Minh Phong là một trong năm ngọn núi lớn của Thiên Nguyên tông. Phong chủ của Thiên Minh Phong là Mạc Tề, một vị bát cấp trận pháp sư. Năm đó bị Phong Thiệu nửa đường cướp mất con gái mình đi luyện đan, hắn đã hăm hực hồi lâu mới nguôi ngoai. Ai bảo con gái hắn thiên phú đã cao lại còn có pháp nhãn đâu?

Hôm nay có vẻ tâm tình của Mạc Tề không tồi chút nào, từ ngoài cửa điện đi đến hậu viện, trên gương mặt hắn vẫn luôn giữ nụ cười sung sướng.

Nguyệt Tịch ra đón, thấy vậy liền cười hỏi:

- Hôm nay có chuyện gì vui sao?

Mạc Tề lập tức lôi kéo tay Nguyệt Tịch vào cửa, vừa đi vừa hôn hờ hững:

- Nghe nói Viễn Dương trưởng lão tấn cấp, cần Hòa Hồn thảo để củng cố hóa linh lực, chương giáo chân nhân đã sai người đến đỉnh Thiên Phong lấy. Phen này lão già kia phải xuất huyết nhiều, nghĩ cũng biết lúc này lão ta khó chịu đến cỡ nào, hahahaha...

Nguyệt Tịch bật cười:

- Đã bao lâu rồi mà chàng còn cứ nhớ mãi thù cũ thế kia?

Mạc Tề hừ lạnh:

- Hừ...mối thù đoạt con gái, đoạt đệ tử này cho dù là một vạn năm ta cũng không thể nào quên đi được. Đó chính là pháp nhân a...Vạn năm có một pháp nhân nha...Có thể là một cửu cấp trận sư, thậm chí thập cấp trong truyền thuyết cũng nói không chừng...

Mạc Tề lại bắt đầu vô hạn lặp lại những lời than thở mà hắn đã nói suốt mấy năm nay. Nguyệt Tịch buồn cười nhìn hắn:

- Nữ nhi của chúng ta luyện đan chỉ là để che dấu tai mắt người khác, cũng không phải hoàn toàn bỏ xuống trận pháp mà. Không phải Nguyệt nhi muốn trận pháp trở thành lá bài tẩy của mình nên mới che dấu sao? Bây giờ Nguyệt nhi cũng đã là tam cấp trận sư rồi mà.

Nghe thế Mạc Tề lại càng buồn bực hơn:

- Cho nên ta mới càng khổ sở nha, không tập trung nghiên cứu mà Nguyệt nhi đã có thể đạt đến tam cấp, nếu như không có việc luyện đan cản trở thì còn có thể tiến bộ đến bậc nào nữa?

- Cho dù không có luyện đan thì nữ nhi vẫn không thể tiến bộ được nữa nha, dù sao nhất thời nửa khắc tu vi của nữ nhi cũng không thể nào tăng lên được.

Mạc Tề và Nguyệt Tịch nghe thấy giọng nói trong trẻo của con gái liền vội ra đón.

- Nguyệt nhi con đã về rồi.

- Nguyệt nhi, con gái của ta, đã bao lâu không gặp ta nhớ con muốn chết!

Mạc Nguyệt hắc tuyến:

- Phụ thân, nữ nhi mới gặp ngài hôm qua ở Cổ Dược Đường nha.

- Thật sao? Sao phụ thân lại có cảm giác lần cuối ta đi Cổ Dược Đường đã là chuyện của mùa hè năm ngoái rồi nhỉ?

Mạc Nguyệt và Nguyệt Tịch nhìn nhau bật cười, không thèm để ý đến hắn nữa. Nguyệt Tịch cầm tay con gái đi vào trong:

- Sao con về mà không báo trước một tiếng? Biết hôm nay con về ta đã xuống bếp làm một bữa ngon cho con rồi.

Mạc Nguyệt cười nói:

- Nữ nhi cũng là đột nhiên nảy ra kế hoạch nên muốn về nhà thương lượng một chút.

Mạc Nguyệt nhìn hai người trước mặt mình, hai người tuy rằng nhìn bề ngoài chỉ khoảng 30 tuổi nhưng thực tế không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, người tu tiên tu vi càng cao lại càng khó có con nối dòng, hai người lại tổ chức Song Tu đại điển trở nên mãi đến bây giờ mới có nàng. Nói là hòn ngọc quý trên tay cũng không quá.

Mạc Nguyệt cảm khái, cũng không biết nàng tích đức bao nhiêu kiếp mà cả hai đời đều có được một đôi phụ mẫu yêu thương mình hơn cả tính mạng như vậy.

Đúng, là hai đời.

Lẽ ra nàng đã phải bị pháp lực của chuỗi hạt kia cưỡng chế luân hồi, sự thật cũng đúng là như thế, nhưng không hiểu sao nàng lại còn có ký ức của đời trước.

Tuy rằng trở thành trẻ con, phải sống và phấn đấu lại một lần nữa khiến nàng hơi nghẹn khuất nhưng hơn thế, nàng rất quý trọng cơ hội sống lần này, cũng trân trọng đôi phụ mẫu trước mắt mình, nhưng bên cạnh việc tận hưởng nhân sinh trước mắt, nàng còn có một mục đích nữa: báo thù.

Thanh Hư môn, nàng là nhất định phải!

Nhưng bây giờ nói này đó vẫn còn quá sớm. Trước mắt nàng còn có một việc quan trọng hơn phải làm.

- Nữ nhi muốn đến Lam La sâm lâm một chuyến.

Nghe thế, Mạc Tề và Nguyệt Tịch sùng sốt một chút, sau đó đồng thời nói:

- Không được!

Mạc Nguyệt mím môi, tỏ chức từ ngữ một chút rồi nói:

- Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi biết hai người lo lắng. Nhưng mà tu tiên sao, luôn là phải nghịch thiên mà đi, không tiến tặc lui. Nữ nhi có dã tâm rất lớn, phụ thân và mẫu thân vẫn luôn biết điều đó. Hiện tại hài nhi không hài lòng với tu vi hiện tại của mình, nhưng mãi vẫn không tìm thấy đường đột phá. Hài nhi nghĩ hẳn là do kinh nghiệm thực chiến của mình quá kém cỏi, tâm cảnh cũng không trống trải nên mới không thể đột phá được.

Mạc Tề lập tức ngắt lời:

- Ai bảo kinh nghiệm thực chiến của ngươi kém? Ai vừa mới đánh trọng thương đệ tử của đỉnh Thiên Hương khiến tu vi của ngươi ta tụt một đại cảnh giới?

Mạc Nguyệt lắc đầu:

- Người khác có thể không biết thế nhưng phụ thân cũng không biết sao? Đó chỉ là do đánh bất ngờ, đối phương không phòng bị, hơn nữa cảnh giới cũng chưa ổn định nên hài nhi mới có thể đắc thủ.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

- Và lại Lam La thâm lâm cũng chỉ toàn yêu thú bậc thấp, nữ nhi cẩn thận một chút vẫn là có thể tự bảo vệ bản thân được. Hơn nữa đây không phải là nữ nhi tự mình đi trước, mà còn có thêm vài đệ tử của tông đi cùng, trong đó có cả Bạch Mộ Ngôn sư huynh nữa. Hiện tại hai người không nên tìm cách ngăn cản nữ nhi, mà là nên chuẩn bị pháp bảo cho nữ nhi phòng thân mới đúng nha.

Mạc Nguyệt dành thời gian cả buổi để thuyết phục phụ mẫu của mình, cùng họ ăn một bữa cơm rồi mang theo một túi lớn pháp bảo và bùa hộ mệnh rời khỏi Thiên Minh Phong.

Nói, mấy món này dùng trên người đám yêu thú cấp thấp kia quả thật là phung phí của trời, nàng có nên thay đổi kế hoạch đi trước Ngọc Cốt thâm lâm không a?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tâm Nhãn Mù Lòa

Lãnh Nhược Linh mãi nhìn bóng lưng ốm yếu của thiếu niên. Bảo bọc thiếu niên này khiến nàng cảm thấy mạnh mẽ hơn. Bối thân thể vô cùng yếu nhược nên có lẽ chỉ khi ban ân cho những kẻ khốn khó hơn mình, nàng mới có thể tìm được sức sống. Vị tiểu thư này muốn đoạn đường có thể kéo dài mãi mãi.

Dù là vì lý do gì, bản chất của việc giúp người cũng không thay đổi, là thiện lương; nàng là một người tốt.

...

Có lẽ là vậy đi!

Lãnh gia là một trong ba gia tộc lớn của Lam Sương thành. Họ cùng Viễn gia và Hầu gia căn xé lẫn nhau ở nơi này cũng đã hơn ba trăm năm rồi. Nhưng những chuyện phân tranh này còn chưa đến lượt đứa con gái yếu nhược như nàng phải bận tâm. Trước nàng còn có sáu người anh trai đang cố thể hiện bản thân, tranh giành chức vị gia chủ.

Bổn phận của nàng chính là ngày ngày đến những thôn xóm nghèo lân cận để bố thí, làm thiện, tích đức, cầu nguyện cho mọi người trong gia tộc của mình được an khang, làm một thực nữ ngoan hiền.

Đoàn người ngựa không cần phải dừng lại kiểm tra mà có thể trực tiếp lướt qua hàng người đang xếp hàng dài nhón nháo mà vào thành. Ở Lam Sương thành này, không có bao nhiêu người lá gan đủ lớn để dừng kiệu của Lãnh gia.

Thiếu niên mù không thích sự ồn ào náo nhiệt của thành thị lớn. Quá nhiều âm thanh chứa đựng đủ cung bậc cảm xúc khiến thần hồn của hắn, vốn luôn luôn ở trạng thái phòng bị lại càng căng thẳng hơn.

Hắn không muốn chỉ vì một khoảnh khắc bất cẩn mà bị tiên nhân phát hiện tung tích.

Xe ngựa rẽ vào một con đường lớn. Hai con lân thú bằng đá oai vệ đứng hai bên cổng đe dọa những kẻ không có phận sự, dù còn sống hay là đã chết. Trên cao là tám biển viết hai chữ lạnh như băng: "Lãnh Gia".

Suốt đoạn đường, những kẻ nô bộc vừa nhìn thấy chiếc kiệu gỗ liền lập tức dừng lại, hạ người hành lễ.

Thật lâu sau, đoàn người mới đến trước đại môn của gia quyến trực hệ nhà họ Lãnh.

Hai tên thuộc hạ giữ cửa vừa thấy bóng dáng yêu kiều của Lãnh Nhưộc Linh vội mừng rỡ mở cổng chào nói:

- Tiểu thư! Lão gia cản dặn khi nào tiểu thư trở lại thì lập tức đến phòng khách.

Gương mặt nhợt nhạt của nàng tràn đầy ngờ vực.

- Có khi nào bọn họ nghe nhầm lời nói của phụ thân hay không?

Trước giờ toàn là nàng đi thỉnh an phụ thân, chưa bao giờ phụ thân cho gọi nàng cả.

Nàng nhìn sang thiếu niên mù rồi nói:

- Bây giờ, tỷ phải đi gặp phụ thân. Một lát nữa, tỷ sẽ dẫn đệ đi gặp người của đoàn hát.

Rồi nàng lại cản dặn thị nữ của mình:

- Diệp Mai! Muội dẫn vị đệ đệ này đi thay một bộ trang phục mới.

Không chờ Diệp Mai tỏ ý phản đối, Lãnh Nhưộc Linh đã vội vã rời đi, hướng đến đại sảnh.

- Phụ thân gấp rút muốn gặp mình như vậy, nhất định là có việc trọng đại.

Đám thị vệ đã dẫn ngựa và kiệu đi từ lâu, để lại Diệp Mai và thiếu niên mù. Nàng chán ghét nói:

- Mau đi theo ta.

Thiếu nữ hát cầm, đi thẳng. Thiếu niên mù cười khẽ, bước theo tiếng bước chân nhanh nhẹn kia.

Đi được vài bước Diệp Mai chợt nhớ ra người này bị mù, làm sao có thể đi theo nàng cơ chứ.

Nàng hậm hực quay lại, đến gần thiếu niên mù, hết nhìn tay áo lại nhìn vai áo, cố tìm một chỗ sạch sẽ để túm lấy, kéo hắn đi theo mình.

Chợt thiếu niên mù giờ gây trúc lên, đôi tròng mắt trắng đục nhìn thẳng vào mắt nàng. Nụ cười đầy thiện ý thoáng hiện trên gương mặt hắn làm tim nàng lỡ một nhịp đập.

Diệp Mai vội lắc đầu:

- Không đúng! Không đúng! Mình bị điên rồi à. Tên này vừa khuyết tật vừa dơ dáy, có gì hay ho chứ!

Nàng liền chụp lấy cây gậy trúc rồi kéo hắn đi nhanh. Thình thoảng nàng lại ngoảnh đầu muốn nhìn cảnh hắn chật vật. Thế nhưng, mỗi lần như vậy thiếu niên mù đều cười với nàng, đôi chân trầm ổn vẫn không nhanh không chậm theo bước nàng.

Ánh chiều tà làm gương mặt thiếu nữ ửng đỏ.

- ----

Thanh Hư Môn.

Trong đại điện, Mộc Hi tức giận la mắng:

- Một đám ăn hại! Đường đường là Chân Tiên cảnh mà không thể bắt một tên nhãi ranh.

Các vị trưởng lão người nào người nấy đều tức giận đến đỏ mặt tía tai nhưng lại không dám phản bác nhưng trong lòng lại đều nghĩ thầm "Chẳng phải sư huynh còn bị tiểu tử đó đánh bất tỉnh nhân sự hay sao?".

Mấy vị trưởng lão tranh nhau ra sức giải bày:

- Chương môn sư huynh! Tiểu tử đó di chuyển liên tục, không bao giờ dừng lại nơi nào quá lâu. Mấy năm nay, hắn còn tránh né cả các thôn xóm và đường lớn.

- Pháp khí, thần thông, ngay cả bí pháp để tăng cường thần thức đều không thể tra ra. Tiểu tử đó... hư ảo như mây khói vậy.

- Đúng vậy! Lúc đầu, nhân lực phi phạm của linh thú Tử Mị Ứng còn có thể tra ra được phương hướng đại khái của hắn. Nhưng rồi thời gian gần đây, Tử Mị Ứng cũng không thể nhìn thấy gì.

- Bọn ta đã điều động đệ tử của tông môn đi khắp nơi, vậy mà cũng chỉ có phạm nhân mới có thể nhìn thấy hắn. Tên nhãi kia hắn là cố ý muốn trêu đùa chúng ta!

Mọi người đang tranh cãi thì bầu trời ngay phía trên Thanh Hư môn chợt tối đen, chớp giạt giật dữ.

Một giọng nói thần thánh vang lên bên trong đại điện:

- Vân Thiên sử dụng tà thuật hại người, lại còn muốn điều động U Linh cổ cầm ngay bên trong tông môn, khi sư diệt tổ, chết cũng chưa hết tội. Không tiếp tục tra xét việc này nữa!

Các vị trưởng lão lên lút trộm nhìn vị chủ trì môn mặt mũi lúc này đã tái nhợt. Đây là ý chí của các vị thái thượng trưởng lão, không một ai dám làm trái. Một vị chủ trì môn như Mộc Hi, được lập lên cũng chỉ để tiện quản lý sự vụ của Thanh Hư môn mà thôi, nào đủ sức nói đạo lý với lực chiến đỉnh phong của tông môn cơ chứ.

Mưa như trút nước, cổ tay đi vết như của tông môn.

Trái tim của Mộc Hi thất lại. Gương mặt luôn hòa ái trước kia không biết lúc nào đã trở thành gương mặt của ác quỷ.

- Tiểu tử may mắn! Tuy ta không thể sư hồn người để hành hạ một vạn năm nhưng người cũng đừng hồng sống yên lành.

Tin tức về Thiên Âm chi Hồn được Mộc Hi truyền đi, nhanh chóng lan khắp tu chân giới.

Mùa săn bắn đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thiếu Niên Có Tên, A Nhất

Diệp Mai thăm đánh giá thiếu niên mù:

- Trông mặt mũi cũng không tệ lắm.

Hắn đã tắm rửa sạch sẽ. Mái tóc dài bù xù lúc trước đã được búi cao, quần vải gọn ghẽ. Trên người khoác một bộ y phục mới tinh, áo xám, quần đen, là y phục được may cho các hạ nhân trong Lãnh gia.

Nếu có điều phải phàn nàn thì là y phục mới không đủ mềm mại khiến hắn cử động không được tự nhiên. Thiếu niên mù thở dài:

- Y phục của tiên nhân thật tốt, nhưng nó vốn không thuộc về một phạm nhân như mình. Bỏ đi! Bỏ đi!

Cầm bộ y phục cũ của thiếu niên mù ở trên tay, Diệp Mai mới nhận ra chất liệu vải thượng hạng của nó. Từng đường tơ mũi chỉ đều vô cùng tinh tế, nếu nhìn kỹ thì dưới những vết hoa ố ả chẳng chịt hoa văn cầu kì. Vải vóc của tiểu thư nhà nàng cũng không tốt như thế này.

Thiếu niên này không tầm thường..

Nhìn gương mặt trầm tư không hợp với lứa tuổi, trí tuệ tượng phong phú của người thiếu nữ lại hoạt động.

Một vị công tử tài hoa đang sống trong cảnh yên bình thì gia tộc gặp phải thảm họa diệt môn. Chẳng bị người ta tra tấn, hành hạ, biến thành phế nhân. Nhưng ông trời có đức hiếu sinh. Thiếu niên may mắn thoát khỏi địa ngục đó, bị thảm trốn chạy rồi lưu lạc đến bây giờ.

Bị ảo tưởng của mình làm cho cảm động, nàng ôm lấy hắn, khóc lóc an ủi:

- Người phải cố gắng sống, sống thật tốt!

Lời nói của thiếu nữ làm lệ ướt đầm đôi mắt mù lòa, đây là lần đầu tiên có người cổ vũ hắn sống.

Hắn giơ tay muốn đặt lên chiếc lưng ong của thiếu nữ để cảm nhận hơi ấm của tình người nhưng rồi lại vội vàng rút tay lại. Thiếu niên mù chỉ đứng yên đó, lặng yên thôn thức.

Xúc động qua đi, Diệp Mai vội vàng buông hán ra. Nàng không hiểu vì sao mình lại có thể thất thố như vậy nữa.

Diệp Mai bẽn lèn lảng sang chuyện khác:

- Suốt ngày cứ kêu "ngươi" "ngươi" cũng không được. Ngươi có tên không?

Thiếu niên mỉm cười cay đắng. Kể từ sau khi hán bị bán đi rồi trở thành một người vừa câm vừa mù, không có ai hỏi tên hán nữa. Hán cứ ngỡ mình đã quên mất cái tên đó rồi đây!

Hai ngón tay chai sạm chắm vào chậu nước rửa mặt rồi viết lên trên bàn gỗ:

- A Nhất.

Phụ mẫu hán đặt cho hán cái tên này cũng không phải vì hi vọng hán sẽ đạt được thành tựu rực rỡ hay trở thành người đứng đầu, mà là vì hán là đứa con đầu tiên của họ.

Hán không biết sau khi bán hán, phụ mẫu có cho ra đời A Nhị và A Tam hay không. Nếu như là có, hán hi vọng họ sẽ dễ mến hơn hán, được phụ mẫu yêu thương và không bị bán đi... Hồi ức xa xăm lại trở về.

Tiếng nói của Diệp Mai đánh thức thiếu niên mù khỏi cơn ác mộng thời ấu thơ:

- A Nhất tiểu đệ! Từ bây giờ chúng ta là bằng hữu.

Nói rồi nàng vươn tay, cầm lấy bàn tay của hán rồi đeo vào cổ tay một chiếc vòng dây vải được bện tỉ mỉ bằng những sợi đỏ.

A Nhất hoảng hốt, vừa định cời trả thì nghe Diệp Mai bực bội nói:

- Ngươi thấy ta không xứng làm bằng hữu của ngươi sao? Cũng đúng! Dù sao thì ta cũng chỉ là một nha hoàn...

A Nhất vội lắc đầu. Hán thở dài, không cố mở vòng tay nữa.

Hán lấy cánh tay đeo vòng vỗ nhẹ bụng của mình, ra hiệu là mình đã đói rồi.

Diệp Mai cười ảm áp nói:

- Tiểu đệ của Diệp Mai ta phải sáng khoái như vậy mới đúng! Đệ ngồi ở đây, chờ một chút! Tỷ tỷ sẽ mang đồ ăn đến ngay.

Khi tiếng bước chân của Diệp Mai đã ở nơi xa thì thiếu niên mù cũng đứng dậy. Hán dịu dàng sờ chiếc vòng dây vải trên tay rồi cười khẽ. Thiếu nữ này thật làm hán có chút quyến luyến không nỡ rời đi mà không lời từ biệt.

- Lão thiên gia! Mong người phù hộ cho Diệp Mai tiểu muội.

Thành tâm khấn vái xong, hán vác hành trang, lặng lẽ rời khỏi Lãnh gia.

Vừa đi hán vừa tự nhắc nhở bản thân:

- Ta là A Nhất! Bằng hữu của ta là Diệp Mai.

Bây giờ hán đã có bằng hữu, điều tối thiểu hán có thể làm là nhớ tên của nàng và cả của hán...

- ----

Ở trong thư phòng của gia chủ Lãnh gia, Lãnh Minh và phu nhân của lão đang dốc hết tâm huyết dặn dò con gái phải biểu hiện thật tốt trước mặt vị đại nhân trong yến tiệc tối nay.

Đó là tiên nhân của Thiên Nguyên tông, tồn tại vô thượng. Chỉ có một vài người quan trọng của tam đại gia tộc biết đến sự tồn tại của tiên môn. Các gia chủ khác hán là cũng đang chuẩn bị cho con gái của bọn họ.

Nếu như đứa con gái của lão lọt vào nhãn quan của tiên nhân thì Lãnh gia sẽ một bước lên trời, trở thành gia tộc quyền lực nhất thành Lam Sương.

Còn về phần Lãnh Nhượng Linh. Lúc này lời nói của phụ thân và mẫu thân tựa nước đổ lá khoai. Vừa nghe nói đến tiên nhân, trong lòng của Lãnh Nhượng Linh đã bối rối không yên. Đó là tiên nhân có thể thọ cùng thiên địa. Họ nhất định sẽ có cách khiến cho thân thể nàng khỏe mạnh, thậm chí trẻ mãi không già.

Nàng nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Phệ Huyết Địa Long

Trên đỉnh núi Tu Di có một đài sen trắng. Trên đài sen trắng ấy có một người nam nhân đang tọa thiền. Trên người hắn ta khoác một bộ tăng y đơn sơ, cũ kỹ. gương mặt tuấn lãng, hệt vị U Minh giáo chủ kia, người đang bận "đường thương" ở bên U Linh chi thụ.

Tuy giống như đúc nhưng người này lại thiếu đi một phần tà mị, nhiều thêm một phần từ bi.

Xung quanh thanh niên, sáu sợi xích tỏa sắc vàng vurun ra từ đài sen, khóa chặt một cỗ bánh xe luân hồi to lớn đang lơ lửng ở sau lưng.

Bên trong đó, vô số diêm vương, tu la, dạ xoa, nga quý, thần nhân đang hét gào, thi pháp, muốn đẩy bánh xe chuyển động, nhưng bất lực. Một vòng luân hồi này đã có người chấp chương.

Thanh niên mở mắt, không hề quan đến hỗn loạn sau lưng mình, lặng lẽ nhìn khoảng không gian tối như mực trước mặt. Đôi mắt đầy trí tuệ soi thấu cả căn nguyên của thời gian.

Hắn thở dài thầm nói:

- Thiên Âm hoa! Một trăm vạn năm thoáng đã qua. Duyên nghiệp giữa ngươi và ta đã đoạn tận, không còn thiếu, không còn nợ.

Thanh niên nhấc tay, té ra một chiếc chuông lắc. Tiếng chuông ngân nga, vô tình xóa đi nhân quả của vị phật này với Thiên Âm chi Hồn.

Ngay lập tức một tiếng hét lớn của ma thần vang lên khiến cả U Minh giới chấn động:

- Tiểu Tĩnh! Ngươi mà còn lắc chuông nữa, ta liền đập nát đỉnh Tu Di.

Lời đe dọa còn chưa ngừng vang vọng thì một hồi chuông nữa lại vang lên như đang thách thức.

Gân xanh nổi đầy mặt vị U Minh giáo chủ.

Tiếng chuông Bát Nhã thanh thúy chúc phúc cho một đóa hoa kiên cường, nguyện nở ở nơi tối tăm.

...

Ở Lam Sương thành, thiếu niên mù, A Nhất nào hay biết mình đã mất đi sự phù hộ của một vị Phật. Nhưng dường như cảm nhận được gì, thần hồn luôn bình thản của hắn lúc này lại run rẩy.

- Hắn là vì kế hoạch điên rồ này của mình. Thôi thì vì Diệp Mai tiểu muội vậy!

Thanh niên kiên quyết lấy con dao găm nhỏ, cắn răng, cắt một đường trên cánh tay rồi hòa chút máu vào ao nước.

...

Phong cảnh trong trang viên của Đường Tử Hàm rất nên thơ. Dù tiết trời vẫn lạnh nhưng cây cỏ vẫn xanh mơn mẫm, muôn hoa đua nhau nở rộ. Trong ao nhỏ, đàn Tuyết Linh ngư tung tăng bơi lội, tràn đầy sức sống.

Dầu sao thì tháng trước Đường Tử Hàm đã bước vào cảnh giới Tiên Tâm, thi triển pháp thuật để thay đổi thời tiết là chuyện vặt vãnh.

Lão quăng một viên yêu đan đỏ như máu vào ao cá. Lũ Tuyết Linh ngư bắt đầu tranh giành, cắn xé lẫn nhau. Ao nước trong veo chẳng mấy chốc đã thành hồ máu đỏ thẫm.

Đường Tử Hàm vuốt chòm râu bạc, sắc mặt âm trầm. Tông môn không coi trọng lão, không bồi dưỡng lão, khiến lão phải hao phí hết thiên tư mới đến được cảnh giới Tiên Tâm, cả đời không thể bước thêm. Thân vị thậm chí Tiên vị chỉ còn là ước vọng thời niên thiếu. Kể cả so sánh với đồng đạo trong cùng cảnh giới Tiên Tâm thì lão cũng không chút nào nổi bật.

- Thiên Nguyên tông đáng chết!

Da dê trên cánh tay nứt toác. Dưới lớp da giả tạo đó, một xúc tu xuất hiện, dài ra, rồi đâm xuống huyết trì, say sưa nuốt ừng ực. Chẳng mấy chốc, nước trong ao đã vơi hơn nửa.

Đường Tử Hàm nhìn cánh tay biến dạng của mình hài lòng, cười khằng khặc:

- Một lát nữa thôi ngươi sẽ được ăn uống no nê.

Đêm nay trăng tròn là thời điểm để Phệ Huyết Địa Long tiến giai Thiên Long. Đường Tử Hàm muốn dùng máu của tam đại gia tộc, nếu cần thiết thì máu của cả Lam Sương thành, để nuôi con yêu trùng này.

Từ lúc ghép nó vào cơ thể, lão đã bị con khát máu như điên như dại dày vò. Nhưng nghĩ đến bản thân sở hữu một đầu cửu phẩm linh thú, lão cảm thấy mọi hi sinh đều là đáng giá.

Giả như cỗ trùng này uống máu người trước khi trăng tròn mọc thì nó sẽ trở nên điên cuồng, thôn phệ cơ thể mà nó ký sinh. Bởi vậy vị đại nhân từ Huyết Vực kia mới cần dặn:

- Nhớ kỹ, chỉ được cho nó ăn Tuyệt Linh ngư và hóa hình đan. Tuyệt đối không được cho nó uống máu người trước đêm trăng tròn.

Mỗi lần trò chuyện, vị đại nhân đó đều nhắc nhở lão. Lần nào cũng vậy! Nói đâu xa! Lúc này khi liên lạc, lão lại được nghe thuyết pháp. Đáng giận là mỗi lần nghe cảm đoán là con thèm khát của lão lại càng ác liệt hơn.

Phệ Huyết Địa long vừa hút cạn nước trong ao thì con khát máu đã hành hạ lão bao lâu nay bỗng đột ngột biến mất.

Máu trong thân thể của Đường Tử Hàm sôi trào. Tim trong ngực đập thành thịch tựa trống trận, ồ ạt đẩy máu đến Phệ Huyết Địa Long.

Lão hoảng hốt, lập tức té ra phi kiếm, toan chém đứt yêu trùng. Thế nhưng lão lại không nỡ:

- Không thể nào! Vị đại nhân đó không thể nào lại cố ý hại ta. Nhất định là có gì đó sai lầm. Nhất định...

Khí huyết đảo ngược khiến thân thể lão tê dại, lão đảo. Nếu bây giờ lão không ra tay thì sẽ quá muộn.

Đường Tử Hàm không muốn chết! Phi kiếm đảo một vòng xuống bả vai. Yêu trùng rút xuống đất, co quắp vài vòng rồi biến thành bùn đất.

Lão hoảng loạn quỳ xuống, dùng cánh tay còn lại, xúc bùn đất lên, đắp vào bả vai. Bùn đất hòa vào máu khiến lão đau đớn gào thét đến đứt hơi khàn giọng.

...

Trong một hòn non bộ gần đó, có một thiếu niên mù đang ẩn mình dưới tấm vải xám, miệng liên hồi niệm thần chú:

Ta là đá! Ta là đá! Ta là đá!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Là Ai Đang Cười Thiếu Niên Ngốc?

Linh quang trong mắt của Đường Tử Hàm âm đạm. Mộng tưởng của hắn tan thành đất cát như Phệ Huyết Địa Long trên mặt đất.

- Vì sao lại như thế này?

Đường Tử Hàm cố gắng nghĩ xem mình đã làm gì sai, sao sự việc lại trở thành như thế này. Vị đại nhân của Huyết vực chắc chắn không thể nào bỏ ngần ấy công sức chỉ để đùa bỡn lão. Vị tiên nhân này cảm lên một nắm bùn, thân thể suy yếu lão đảo hướng về phía mặt thất. Lão phải liên lạc với người kia, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

...

Mãi đến khi tiên nhân đã rời xa, thiếu niên mù mới cẩn thận vén lên tấm vải lớn.

Dưới ánh trăng sáng, một phiến đá trong hòn non bộ nhũn ra rồi biến thành tơ lụa. Thiếu niên gấp tấm vải lại, cẩn thận bỏ vào một vị trí cố định ở trong bao hành lý.

Tim hắn vẫn còn đập thành thịch, tựa đang phản đối kế hoạch điên rồ vừa rồi. Hắn đặt tay lên ngực, cố an ủi trái tim bé nhỏ. A Nhất đứng dậy, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nhưng đôi chân đã mất cảm giác làm hắn nghiêng ngã, ngồi bệt xuống đất.

Thiếu niên mù ngẩn mặt lên trên trời tự hỏi:

- Đêm nay là đêm trăng tròn! Trăng trên cao liệu có Tiên Nhân cư ngụ?

Nhất định là có đi, nếu không thì sao trăng có thể sáng cơ chứ? Nhất định là do phép thuật của Tiên Nhân.

...

Ở bên dưới son trang có một căn mật thất được đúc ra từ huyền thiết vạn năm. Cho dù một vị Chân Tiên muốn phá vỡ nơi này thì cũng phải tốn sức chín trâu hai hổ. Bên trong mật thất nhỏ không có gì ngoài một tấm gương cao bằng người trưởng thành

Đường Tử Hàm đứng trước tấm gương, hai tay tạo một loạt thủ ấn quỷ dị. Mặt gương rung động như mặt nước, bóng dáng nữ nhân hiện ra. Dáng người đẹp thướt tha như lửa tuổi thanh xuân, nhưng mái tóc bạc trắng và nếp nhăn ở khóe mắt ẩn định tuổi người này không nhỏ.

Nhìn thăm cảnh của Đường Tử Hàm, nữ nhân trong gương nhũn mày tức giận:

- Ngươi bắt chấp lời căn dặn của ta, uống máu người sống?

Dưới áp lực của nữ nhân này, cho dù mất một cánh tay, Đường Tử Hàm cũng không dám bạo nộ. Hắn cúi đầu, nghiêng răng:

- Tiểu bối không dám!

Nữ tử sững sờ trong khoảnh khắc:

- Ngươi bị người ta dùng máu tươi để đầu độc hử?!

Nói rồi nàng ta cười phá lên:

- Ha Ha Ha! Không chọn lúc nào hết mà lại chọn ra tay ngay khi đại sự sắp thành! Đủ ngoan độc! A Ha Ha Ha!

Thân thể Đường Tử Hàm run lên. Bởi cực độ giận dữ, vết thương trên vai vốn đã liền lại nhờ vào tiên dược, nay lại nứt ra, không ngừng rỉ máu.

Nữ nhân ngừng cười, bình thản nói:

- Thế xác của yêu trùng đâu?

Đường Tử Hàm ai oán trả lời:

- Đã tan rã thành bùn đất.

Một tiếng hét của nữ nhân đánh tan bi ai của lão:

- Đồ ngu! Ngươi mau đem đồng bùn cát đó về đây! Ta dạy ngươi thi triển huyết chú, biết đâu có thể tìm ra kẻ hãm hại ngươi!

...

Ở bên hòn non bộ, đôi chân tê cứng của thiếu niên dần cảm giác được sương lạnh trên mặt đất.

A Nhất vừa loạng choạng đứng dậy, nhưng thay vì rời đi thì hắn liền gấp rút chạy đến đồng bùn đất, nơi Phệ Huyết Địa long biến mất lúc trước, lấy hai tay cào bới như thể mạng sống của hắn phụ thuộc vào đó vậy.

Mặc kệ đất bùn nhơ nhớp, hắn lấy một mảnh vải lớn, gom hết tất cả rồi vác nó về lại nơi ẩn náu.

A Nhất làm như vậy cũng bởi hắn vừa nghe được giọng nói nữ nhân trong mật thất. Từ nội dung của cuộc đối thoại đang diễn ra thì tiên nhân muốn từ thi cốt của Phệ Huyết Địa long truy tìm tung tích của hắn.

Đáng tiếc thay, hắn không đủ thời gian để kỹ lưỡng đào bới cũng không có pháp thuật hủy thi diệt tích.

Mây đen che ánh trăng trên cao, nhìn như nụ cười của lão thiên gia, cười ai vì quá lo âu mà phạm sai lầm.

...

Đạo quanh ảnh chớp lóe, có con gió mang Đường Tử Hàm trở lại bên ao cá.

Nhìn vết đào bới trên mặt đất, lão rống lên tựa dã thú.

Địch nhân muốn trêu ghẹo lão.

Trước mặt lão hiện ra bóng dáng kẻ kia đang cố ra vẻ sợ hãi, vừa cười cợt vừa lấy tay cào đất:

- Ôi, Đường đại tiên dựa vào thi cốt sẽ tra ra tung tích của ta mất thôi. Ta sợ quá đi thôi! Ta đào! Ta bới! A Ha Ha!

Lão nào biết rằng A Nhất đã tận lực, nào biết rằng kẻ địch ghê tởm của lão lại là một phạm nhân mù, không thể thi pháp, chỉ có thể dùng tay mà đào.

Bổng Đường tiên gia ngẩn đầu cười tự đắc, nụ cười dường như khoái chí kia ngập bởi hàn ý âm trầm.

Chỉ tiếng cười ấy đã làm trái tim yếu ớt của A Nhất teo nhỏ lại một vòng.

Không biết từ khi nào, thiếu niên mù đã sợ cái chết đến mức này?

Có lẽ kể từ khi đoạt lại được tự do, nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, thì hẳn mới tin rằng bản thân đang sống, mới biết quý trọng sinh mạng.

Phi kiếm của Đường Tử Hàm chém xuống, phong ba làm ao nước nổi tung. Phạm vi hai trượng lập tức trở thành hố sâu. Lão điên cuồng tàn phá sơn trang.

Giờ phút này, dưới tấm vải lớn, A Nhất ôm gối, lưng dựa hòn non bộ, miệng cắn chặt cổ tay. Thần hồn cố chấp thắm niêm chú.

- Ta là đá! Ta là đá! Ta là đá!

Tuy phi kiếm không chém về phía hắn nhưng kiếm khí cuồng bạo của một vị tu sĩ cảnh giới Tiên Tâm làm khí huyết thiếu niên mù sôi sục, trào ra từ tai, mắt, mũi, miệng.

Trong sơn trang hỗn loạn, một tia kiếm khí lạc lối, đâm xuyên qua hòn non bộ. Sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, thiếu niên mù không còn nghe thấy gì nữa. Sóng âm như kiếm đã cắt nát màng nhĩ của hắn.

Vị thần mù lòa bây giờ đã điếc.

Ở trên nơi cao, là lão Thiên gia hay là tiên nhân đang cười một kẻ vô tích sự lại không chịu an phận?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trước Đêm Vô Âm

Lam Sương thành là một thành trấn nhỏ ở phía Đông Thiên Nguyên tông, tất nhiên là nhỏ trong mắt Thiên Nguyên tông và những tu sĩ ở Trung Châu mà thôi, còn trong mắt người thường thì đây vẫn là một trong số những tòa thành phát đạt bậc nhất. Ở một thế giới mà mắt thường không thấy được, Lam Sương thành cũng tập nập theo khía cạnh khác.

Bên cạnh Lam Sương thành là Lam La sâm lâm, đây là thiên đường của các loài yêu thú cấp thấp và cũng là nơi mà các đệ tử của Thiên Nguyên tông thường đến để lịch lãm cũng như kiếm khoản thu nhập thêm. Bởi thế, Thiên Nguyên tông còn cất cử một vị chấp sự trường kì ở lại nơi này để trông chừng kết giới ngăn cách Lam La sâm lâm và Lam Sương thành, cũng như tiếp viện các đệ tử của tông đến nơi đây.

Buổi chiều ngày vô âm

Khi Mạc Nguyệt và Bạch Mộ Ngôn đến Lam Sương thành thì Triệu Duệ và Lục Linh đã đợi sẵn, thấy hai người họ, Bạch Mộ Ngôn vội tiến đến giới thiệu.

- Nhị vị sư huynh sư tỷ, để nhị vị đợi lâu. Đây là Mạc Nguyệt, là người của Thiên Phong, Mạc Nguyệt, đây là Triệu Duệ sư huynh và Lục Linh sư tỷ, đều là người của Thủy Vân Phong.

Mạc Nguyệt chấp tay:

- Nghe danh hai vị sư huynh sư tỷ đã lâu, lần đầu gặp mặt, mong hai vị chiếu cố nhiều hơn.

Lục Linh mỉm cười:

- Không thành vấn đề, từ nay sư muội cứ việc theo tỷ, tỷ bao!

Triệu Duệ gật đầu nhẹ một cái xem như chào hỏi, sau đó ngược mắt nhìn thời gian:

- Không còn sớm nữa, chúng ta hãy nhanh chóng đến trang viên của Đường chấp sự thôi.

Trang viên của Đường Tử Hàm ẩn sâu trong một ngõ hẻm nhỏ yên tĩnh ở thành Đông, từ bên ngoài nhìn vào thì đây chỉ là một trang viên nho nhỏ có vẻ khá giàu có mà thôi. Chỉ khi được bước vào trong người ta mới có thể phát hiện ra huyền cơ.

Từ lúc đặt chân đến Lam Sung thành thì tâm thần Mạc Nguyệt vẫn luôn rung động không ngừng, nàng có thể cảm giác ra được U Linh Cổ Cầm của nàng đang ở rất gần đây, nhưng khoảng cách càng gần thì liên hệ giữa nàng và đàn càng mỏng manh. Điều này khiến nàng rất gấp gáp, trước kia nàng cảm thấy dù sao đàn cũng đã nhận chủ, nàng còn có rất nhiều thời gian để trưởng thành, để tăng tiến tu vi rồi đi tìm lại nó, thế nhưng bây giờ đã không còn nhiều thời gian cho nàng chần chừ nữa rồi.

Nàng cần tìm lại nhẫn trữ vật và U Linh Cổ Cầm của mình càng sớm càng tốt!

Cũng may, thiên đạo có vẻ vẫn còn rất ưu ái nàng, đem cả hai vật ấy đem đến cùng một chỗ.

.....

Nhận được phi kiếm truyền tin, Đường Từ Hàm khoan thai đi đến đại sảnh. Trước kia, mỗi lần nghe nói có đệ tử đến diễn luyện hán đều sốt sắng đón chào, lo liệu trước sau, chỉ mong tông môn có thể chú ý đến hán một chút, sau đó điều hán về lại tông. Hán nằm mơ cũng muốn quay lại nơi linh khí nồng đậm kia, hán hoàn toàn không muốn ở lại nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này thêm một phút giây nào nữa.

Sau đó hán thay đổi, bắt đầu chỉ nhìn bộ những đệ tử nội môn hoặc chân truyền, tới bây giờ, cho dù là ai đến hán cũng sẽ không quá quan tâm nữa. Tông môn đã hoàn toàn quên lãng hán, quên mất là còn có một người đệ tử tên là Đường Từ Hàm.

Nhưng tình huống hôm nay có vẻ hơi đặc biệt. Cả bốn người tới đây đều là đệ tử chân truyền. Trong đó còn có một vị nổi danh đến mức ở nơi xa xôi như hán cũng đã từng nghe qua tên nàng.

Mạc Nguyệt!

Ánh mắt hán từ tham lam tính kế lập tức chuyển thành hòa ái dễ gần khi bước vào tiền viện.

- Đường Từ Hàm gặp qua bốn vị tiểu hữu.

Bốn người lập tức đứng dậy:

- Gặp qua tiền bối.

- Không cần quá câu nệ, ở đây cũng có thể coi như là một cứ điểm nhỏ của Thiên Nguyên tông, bốn vị cứ xem nơi này như là ở tông môn vậy. Tuy rằng người hầu ở đây không có phép thần thông nhưng chăm sóc ăn mặc đi lại vậy thì đủ rồi.

- Đa tạ tiền bối.

Năm người trò chuyện một lúc, Mạc Nguyệt mới nói ra mục đích của mình.

- Tiền bối, lần này đến đây, ngoài việc muốn vào Lam La sâm lâm lịch lãm thì ta còn có nhiệm vụ trong người, đó là kiểm tra kết giới giữa Lam La sâm lâm và Lam Sung thành. Cảm phiền tiền bối an bày.

Ánh mắt của Đường Từ Hàm hơi lóe:

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Như vậy đi, trước tiên bốn vị cứ nghỉ ngơi hồi phục một đêm, đường xa vất vả, ta đã chuẩn bị phòng cho mọi người. Ngày mai ta sẽ mở kết giới để các vị vào Lam La sâm lâm lịch lãm, còn việc kiểm tra kết giới thì chúng ta sẽ chờ đêm trăng tròn sau khi các vị trở về. Trăng tròn là thời điểm đám yêu thú xao động nhất và cũng là lúc kết giới cường thịnh nhất.

Bạch Mộ Ngôn lập tức nói:

- Nếu vậy thì quá tốt rồi. Làm phiền tiền bối.

Hai người kia cũng gật đầu đồng ý.

Mạc Nguyệt nhú mày lại một chút, nhưng cũng không tiện phản bác. Kiểm tra kết giới không mất quá nhiều thời gian, lại không phải là sửa chữa. Đây chỉ là kết giới ngăn cách bình thường, lại không phải nộ Nguyệt lực để bổ sung năng lượng, trăng tròn hay không cũng không ảnh hưởng đến kết giới mới đúng.

Mạc Nguyệt mặc kệ điều của Đường Từ Hàm, nếu tranh thủ thì có khi đêm nay nàng đã có thể hoàn thành nhiệm vụ này, sau đó chuyên tâm đi tìm nhẫn trữ vật và cây đàn của mình.

Hơn nữa,

Mạc Nguyệt liếc mắt nhìn Đường Từ Hàm một chút, tuy bề ngoài nhìn có vẻ rất hòa ái dễ gần, nhưng Mạc Nguyệt lại luôn cảm nhận được một tia huyết tính nhẹ nhẹ tản ra từ vị chấp sự này.

Nhưng không phải huyết khí của người sống nên nàng cũng không quá chú tâm.

Mạc Nguyệt mỉm cười cùng ba người kia đi trước phòng ngủ, vừa đóng cửa lại, chân mày nàng đã nhíu chặt.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trước Đêm Vô Ảnh

Mạc Nguyệt cảm giác được liên hệ vốn dĩ đã yếu ớt giữa mình và U Linh cổ cầm đang nhanh chóng mờ nhạt. Nàng biết nó đang ở rất gần thể nhưng lại không thể xác định được vị trí cụ thể.

Mạc Nguyệt cố trấn định bản thân:

- U Linh cổ cầm đã nhận mình là chủ, sớm hay muộn thì nó cũng sẽ về lại tay mình mà thôi.

Nàng nói với ba vị đồng môn của mình:

- Trong lòng muội cứ cảm thấy rất bất an. Chúng ta nên mau chóng rời khỏi nơi này thôi. Về nhiệm vụ kiểm tra kết giới thì sư tôn đã có căn dặn riêng, thực sự cũng không cần phải làm phiền Đường chấp sự.

Tuy ba người Bạch Mộ Ngôn, Triệu Duệ, và Lục Linh đều nhập môn sớm hơn Mạc Nguyệt, tu vi cũng cao hơn nàng thể nhưng lại không thể không nể mặt đệ nhất thiên tài luyện đan sư của Thiên Phong, càng không thể không nể mặt sư phụ của nàng.

Bạch Mộ Ngôn nhìn Triệu Duệ và Lục Linh cười khổ nói:

- Sư muội tinh thông đan đạo, thần hồn miễn cảm. Tu sĩ như chúng ta không nên bác bỏ linh cảm của bản thân, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Triệu Duệ gật đầu đồng ý. Người thanh niên thiếu ngôn quả ngữ này được mệnh danh là nhiệm vụ cuồng ma của Thiên Nguyên tông. Quanh năm suốt tháng đều không thấy hắn ở trong tông được mấy ngày mà luôn bốn ba khắp những khu vực nguy hiểm để làm nhiệm vụ. Hơn thế nữa, những nhiệm vụ mà hắn tiếp nhận đều là vượt cấp truy sát nên rất miễn cảm. Đường Tử Hàm dù đã cố ẩn giấu sát ý nhưng cũng khó mà qua mặt hắn.

Cho dù không có lời đề nghị của Mạc Nguyệt thì hắn cũng đã muốn nhanh chóng rời khỏi. Tu vi của bọn họ bây giờ còn xa xa không phải là đối thủ Đường Tử Hàm.

Lục Linh đứng bên cạnh Mạc Nguyệt ngạc nhiên nói:

- Mạc sư muội còn tinh thông cả trận pháp sao? Ta từng nghe sư tôn nói muốn mở kết giới của Lam La sâm lâm cần phải đạt đến Thần Thông cảnh, nếu không thì tạo nghệ trận pháp phải đạt đến tam phẩm.

Không ai trong tông môn mà không biết đến uy danh của vị tiểu sư muội Mạc Nguyệt này cả, tuy chỉ mới 12 tuổi nhưng nàng đã sắp bước vào Hồn Nguyên cảnh, lại còn tinh thông đan đạo, nếu không phải vì tu vi khiến cho chậm trễ thì có lẽ Huyền Không đại lục đã có một vị 12 tuổi tứ phẩm luyện đan sư rồi.

Nay, vị này lại còn có vẻ rất có tạo nghệ đối với trận pháp nữa?

Mạc Nguyệt cười bảo đảm:

- Các vị sư huynh sư tỷ yên tâm, muội có mang theo pháp bảo của cha muội.

Thì ra là thế. Mọi người ồ lên vui vẻ, tất cả đều đánh mắt nghi ngờ. Dù sao Phong chủ Mạc Tề của Thiên Minh phong, cũng là cha của Mạc Nguyệt chính là một trong những vị bát cấp trận pháp sư cường đại nhất của Huyền Không nha.

...

Bốn người hoàn toàn không cảm giác được bên cạnh họ, Thiên Âm chi hồn ẩn náu trong hư ảo đang thờ phào nhẹ nhõm:

- Tạ ơn thượng thiên phù hộ! Bốn vị tiểu tiên nhân này sẽ nhanh chóng rời đi! Thật tốt! Thật tốt!

- - -

Âm Ảnh tông là một trong tam đại tông của Huyền Không đại lục. Tuy là một trong số tam tông lớn nhưng người của Âm Ảnh tông lại rất ít lộ diện, hành sự cũng vô cùng bí ẩn. Ngay cả vị trí của tông môn cũng không mấy ai biết đến. Điều thấp là thể nhưng những truyền kỳ thần bí quý dị về họ lại khiến người không rét mà run.

Một con quái vật lớn đã đủ đáng sợ, nhưng một con quái vật lớn luôn ẩn mình lại càng đáng sợ hơn.

Tây châu là châu lục ít được nhắc đến nhất ở Huyền Không, địa hình nơi đây gồ ghề, những dãy núi cao và thảo nguyên hoang vu nối tiếp nhau. Đưa ánh mắt nhìn lên thì chỉ có thể thấy những đỉnh núi đá cao như muốn đâm thủng trời, nhìn xuống lại là những cánh đồng cỏ hoang vu vô tận. Ánh nắng chói chang và nhiệt độ cao khiến cho không chỉ người thường mà ngay cả những người tu tiên cũng không muốn ở lại đây quá lâu.

Điều Âm cốc nằm ẩn mình trong một khe núi hẹp ở Tây châu là một cõi đào nguyên ít ai biết đến, cũng là nơi đặt chân của Âm Ảnh tông.

Hoàn toàn trái ngược với cái tên đầy vẻ u ám của tông môn, nơi đây khí hậu quanh năm ôn hòa, bách hoa đua nở.

Trong tông có ngũ đường, Hóa Dung đường, Nghi Thủy đường, Nhập Mộc đường, Thổ Tì đường, Kim Tỏa đường được sắp xếp theo hình ngôi sao năm cánh có chút xiêu vẹo. Ở trung tâm của ngũ đường là Tịch Diệt mộ phần, thánh địa và cũng là cấm địa của Âm Ảnh tông.

Phần mộ tang thương nhưng không kém phần uy nghi lúc này đã vỡ tung, đất đá lăn lóc khắp nơi.

Nhưng toàn tông môn lại không có ai màng đến việc sửa chữa lại nơi uy nghiêm mà ngày ngày họ vẫn hướng tới. Chính xác hơn thì toàn tông môn hiện đã không có một bóng người. Không phải vì họ đều đang dùng thuật ẩn thân mà là vì Tịch Diệt đạo tổ đã hạ thiết lệnh, không tìm được đứa trẻ có Thiên Âm chi hồn thì đừng ai trở về nữa. Ngay cả bản thân lão cũng không màng đến việc trấn thủ Âm Ảnh mà đã đích thân lên vào Thanh Hư môn để thăm dò thực hư.

Toàn Âm Ảnh tông giờ đây vắng vẻ đìu hiu như một nơi đã hoang phế nhiều năm.

- - -

Một cỗ quan tài không biết làm từ chất liệu gì, toàn thân đen kịt, bóng bẩy, thoát ẩn thoát hiện bên trong thời không loạn lưu. Trong quan tài, tiếng nguyền răng kèn kẹt vang lên:

- Động đến truyền nhân của lão phu, hồn phi phách tán!

Không biết bắt nguồn từ đâu, khúc hát của những kẻ điên thời thượng cổ lại một lần nữa vang lên, hư vô mờ mịt, như xa như gần:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

.....

Đại địa và đại dương ở khắp nơi trên Huyền Không đại lục bừng tỉnh giấc, tìm tòi xem có linh hồn thanh khiết nào đang cư ngụ trên người mình hay không.

- - -

Trên một con đường lớn và đông đúc của Lam Sương thành, A Nhất lưng đeo túi lớn, dùng gậy trúc dò đường đến trang viên của Đường Từ Mạc. Hắn ngẩng đầu nhìn trời rồi cảm thán:

- Mình thật không hiểu nổi! Đã là tiên nhân thì sao lại còn phải bôn ba vất vả như vậy cơ chứ?

Những tiên nhân mà A Nhất đã gặp qua, đều hao tâm tổn trí vì tình cảm, vì ân oán, vì sức mạnh. Hình ảnh tiên nhân xuất phàm thoát tục, nhàn vân đã hạc, tiêu diêu tự tại mà hắn tự tạo dựng khi còn là một đứa trẻ nô lệ, đến bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ.

A Nhất thất vọng thở dài:

- Rốt cuộc tiên nhân cũng không phải là thánh nhân!

Đôi giày mới mà hắn được Diệp Mai đưa cho đi không được thoải mái như đôi giày mà Thanh Hư môn cho hắn, khiến bàn chân hắn nhói đau.

A Nhất đi đến bên đường, ngồi xuống xoa xoa chân mình, thầm nghĩ:

- ...Nhưng mà đồ của tiên nhân dùng cũng thật là tốt.

Thiếu niên mù ngồi đó, cảm nhận sự hối hả của những người đang bôn ba trong bể khổ với tấm lòng an nhiên từ miễn, hắn có thể cảm nhận được sự vội vã của cả phàm nhân lẫn tiên nhân. Có lẽ vì bị mù nên hắn mới có thể "nhìn thấy" rõ ràng như vậy.

...

Ở trên cao, tiên thuyền của bốn người Mạc Nguyệt như lưu tinh, lao nhanh về phía Lam La sâm lâm. Thành Lam Suong đồ sộ nhỏ dần thành một dấu chấm, kết thúc một chương nhân nhĩ trong truyền kỳ của Huyết Tu La.

Thần Phật dù cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi được khoảng thời gian đã bị Thiên Âm chi hồn cố trụ. Cái đêm vô âm và vô ảnh vẫn vô tình tiến dần đến bên người thiếu niên mù bé nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vô Âm, Vô Ảnh

- A Nhất! A Nhất!

Trong mơ hồ, a Nhất nghe thấy giọng một nữ nhân ấm áp gọi hắn. Hắn lấy tay dụi dụi đôi mắt. Ánh nắng mặt trời chói chang đột ngột tràn đầy tầm mắt khiến hắn khó chịu, nhắm mắt nhủ thầm.

Chợt hắn trừng lớn hai mắt, thất thanh kêu:

- Ánh sáng? Mình nhìn thấy rồi?

Ngạc nhiên lại nói tiếp ngạc nhiên, hắn vừa nghe được tiếng nói của bản thân mình?

A Nhất lại ré to:

- A? A! Mình nói được rồi!

A Nhất mừng rỡ bật dậy chạy nhảy quanh sân nhà. Nhưng rồi hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Vì sao đột nhiên hắn lại có thể nhìn được, nói được?

A Nhất ngờ ngác gãi đầu khó hiểu. Hắn cố nghĩ mãi cũng không tài nào nghĩ ra.

- A Nhất!

Nữ nhân ở trong bếp lại gọi tên hắn. Thanh âm thanh thúy cắt dòng suy nghĩ của hắn ra thành nhiều mảnh. Thế là A Nhất không nghĩ nhiều nữa, vui vẻ chạy vào nhà.

Căn bếp, khói lửa và giọng nói của mẫu thân chính là những điều làm hắn hạnh phúc nhất trong những năm ngắn ngủi đầu đời của mình.

Lúc này đứa trẻ không mù lòa ấy đang vui vẻ ôm lấy chân mẹ của nó, nũng nịu:

- Ma Ma! Con rất nhớ người!

Người mẹ trẻ ngưng việc chặt thịt, bà để con dao xuống bếp, trêu mếu xoa đầu đứa bé.

Người tuy không nói gì nhưng như vậy cũng đã đủ. Thiếu niên rất dễ thỏa mãn.

A Nhất hết mực tận hưởng hơi ấm từ bàn tay đang vỗ về mình. Các đầu lúc lắc, miệng cười tươi, hai tay múa may làm các động tác như chặt thịt.

Máu từ trên kệ bếp chảy dọc theo các khe rãnh giữa những viên gạch đúc, rồi lăn xuống dưới sàn nhà.

Cũng may mà đôi giày hắn đang mang là màu đỏ nên không sợ bị máu làm bẩn.

Đôi giày đỏ thật đẹp, nhất định là mẹ hắn đã may để hắn có giày mới trong lễ hội mùa xuân.

Đôi chân nhỏ đạp qua vũng máu, đi đến bên chiếc kệ gần đó, lấy một cái thau nước và một mảnh khăn cũ mềm. Hắn lon ton chạy về rồi ngồi xuống, bắt đầu lau chùi vết máu trên nền nhà. Một trong những trọng trách của hắn là giữ nền nhà thật sạch.

A Nhất có chút lo lắng:

- Gia gia gần về rồi! Người không thích nhà bẩn, mình phải nhanh chùi cho thật sạch mới được.

Hắn vừa lau vừa cười hỏi mẫu thân:

- Ma ma! Hôm nay là dịp gì mà sao nhà chúng ta lại có nhiều thịt đến vậy ạ?

Hắn còn thấp quá, không thể nhìn thấy rõ đồ ăn ở trên bếp, nhưng máu chảy nhiều như vậy thì nhất định là có rất nhiều thịt tươi.

Người phụ nữ trẻ không nói gì, chỉ nở nụ cười thật âm áp. Mặc cho máu đỏ tràn khắp nền bếp, bà lại cầm dao lên, tiếp tục chặt.

Con dao bếp va chạm với thớt gỗ tạo nên âm thanh lạch cạch đều đều thật dễ nghe. Hắn cảm thấy âm thanh này hơn xa tiếng đàn của U Linh cổ cầm.

A Nhất chợt nhớ đến người bạn lâu năm của mình:

- Ủa? Mà cây đàn của mình ở đâu rồi?

Hắn nhớ rõ mình luôn đeo U Linh cổ cầm ở trên lưng mà.

Đứa trẻ đi hải đồ hốt hoảng lắc lắc vẩy mẹ rồi hỏi:

- Ma ma! Cây đàn của con ở đâu rồi ạ?

Bàn tay đầm máu của hắn lăm lăm lem chiếc váy sò chi của mẫu thân.

Nữ nhân không bận tâm đến vết đỏ trên váy, ngoảnh mặt lại, gọi tên để trấn tĩnh hắn:

- A Nhất!

- Dạ?!

Người lại trù mến xoa đầu hắn, cười nói:

- A Nhất! Con làm gì biết đàn?

Máu trên nền nhà đã ngập đến mắt cá chân của hai người.

- Cũng đúng! Mình đâu có biết đánh đàn cơ chứ! Mà dẫu sao thì âm thanh của dao thớt vẫn dễ nghe hơn.

A Nhất suy nghĩ thông suốt rồi, cảm thấy tâm hồn thanh thản, lại tiếp tục ngồi xuống lau máu trên nền.

Hôm nay không biết có cúng tế gì mà nhà mình lại làm nhiều thịt đến vậy nhỉ?

Chiếc giẻ cũ quá nhỏ, hắn không tài nào lau hết được. Thế là chẳng mấy chốc, máu đã tràn qua thềm bếp, tuôn chảy ra ngoài sân nhỏ.

A Nhất hoảng loạn:

- Máu nhiều như vậy làm sao mà mình chùi cho hết cơ chứ?!

Hắn rất sợ bị gia gia đánh mắng, cảm thấy rất tội thân, hắn òa khóc. Đây thực sự không phải là lỗi của hắn mà.

Nữ tử thấy hắn khóc tức tưởi vội ngồi xuống ôm lấy hắn, an ủi:

- A Nhất ngoan nào! Đừng khóc! Đừng khóc!

Đứa trẻ ngoan như A Nhất đương nhiên biết nghe lời, ép nước mắt cùng oan ức xuống, thút thít:

- Nền nhà không sạch, gia gia sẽ đánh con!

Tâm trí trẻ nhỏ yếu ớt, không kiềm được bản thân, hắn lại khóc òa lên.

Thấy vậy, mẫu thân hắn cười khúc khích, nói chắc như đinh đóng cột:

- Gia gia sẽ không đánh A Nhất được đâu! Bởi vì gia gia đã chết rồi mà!

Hai con mắt tròn xoe rung rung nước mắt ngược lên, hỏi mẫu thân:

- Thật ạ?

Người mẹ trẻ lập tức đáp lời:

- Thật!

Sau khi được nụ cười dịu dàng ấy đảm bảo, A Nhất vui vẻ reo hò:

- Gia gia chết rồi! A Nhất sẽ không bị mắng! Gia gia chết rồi! A Nhất sẽ không bị đánh!

Sau bao năm lưu lạc, đứa trẻ không bị mù cuối cùng cũng được gặp lại mẫu thân, tận hưởng hạnh phúc đoàn viên.

Trời mùa đông nhưng máu tươi tuôn ra từ trong bếp vẫn bốc hơi hóa thành sương. Khung cảnh ấm áp và vui vẻ trong sân cứ như vậy được tô lên một màu đỏ nhàn nhạt, thoát ẩn thoát hiện.

A Nhất cảm thấy chuyện này rất vô lý:

- A! Có lẽ là do mình không cẩn thận để máu dính vào mắt chăng?

Hiểu ra được căn nguyên của vấn đề, hắn không trầm mê suy nghĩ trong đó nữa mà tiếp tục vui vẻ reo hò!

- Tiên nhân chết rồi! A Nhất sẽ không phải trốn! Tiên nhân chết rồi! A Nhất sẽ không phải chết!

Tiếng va lạch cạch của dao thót lại đều đều vang lên, hòa theo âm điệu reo hò của hắn.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn không ngừng múa may trong cái đêm vô âm, vô ánh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tiên Nhân Có Thích Tiên Nhân Há Cảo?

Trong trang viên của Đường Tử Hàm, một bộ xương người được tách ra, phân loại và ngăn nắp sắp xếp ở bên ao cá. Bên cạnh đó là một túi da đựng thịt, nhìn hết như một cái há cảo khổng lồ. Cái bánh nhìn khá thô kệch và xấu xí, có lẽ bởi kích cỡ của nó, cũng có lẽ là do tài nghệ người gói không thuần thục.

Cũng không thể trách thiếu niên mù được, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn tự mình làm há cảo.

Trời hừng sáng. Ánh mặt trời vàng nhạt nhẹ nhàng buông xuống trang viên, len lỏi qua một tầng sương mỏng manh như một cô gái đang dùng chiếc màn lụa e lệ che lại khuôn mặt mỹ miều của mình. Gió nhẹ thoảng qua những tán cây cao, cành lá rì rào đung đưa theo gió.

Đây là một buổi sớm mai yên bình.

Cảnh vật sẽ rất nên thơ nếu như không có chiếc bánh há cảo thịt tiên nhân nằm chình ịch ở nơi đó. Nếu đây là thời buổi loạn lạc thì hắn cũng sẽ có mấy tên văn nhân đầu óc không được bình thường, tức cảnh sinh tình mà ví biệt viện như cái lò hấp, sương sớm như hơi nước sôi để làm văn làm thơ, há cảo nhân thịt tươi, hấp chừng 6, 7 canh giờ, chiều về tắt lửa, thơm ngát tươi ngon.

Kẻ làm bánh cũng rất có tâm. Tuy không biết chữ nhưng hắn đã tỉ mỉ vẽ lại cách làm trên đất, từ lột da, chặt xương, cắt thịt, đến băm thịt, bao bánh, không hề thiếu bước nào.

Đường Tử Hàm biến mất, A Nhất cũng đã rời đi. Trong cái đêm vô âm vô ánh đấy, chỉ có hai người đó và những ngọn cây xung quanh mới biết được chuyện quái quỷ gì đã diễn ra.

Trong sương sớm, một cỗ quan tài linh xuất hiện, đây chính là quan tài của Tịch Diệt đạo tổ.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, lão thật muốn bật ngồi dậy từ trong quan tài. Dem sinh mạng ra để đùa giỡn đến mức này, đứa trẻ này quả là có bệnh, mà bệnh còn không nhẹ. Tuy vậy, Tịch Diệt đạo tổ cũng không mấy lo lắng, lão tự tin mình có thể dễ dàng chữa khỏi bệnh cho nó.

Đang tra dò manh mối bên trong biệt viện thì một trận đồ đột ngột mở ra ở trên bầu trời. Trận pháp không chỉ phủ ở phía trên Lam Sương thành mà là toàn bộ địa phận của Thiên Nguyên tông.

Đây là đại trận phòng hộ của tông môn. Phạm nhân ở phía dưới thì vẫn không hay biết gì, chỉ có đám tu sĩ nháo nhào liên lạc chấp sự trấn thủ của các thành trì. Những tu sĩ ở gần biên giới thì trực tiếp rời đi, không muốn bị vạ lây.

Tịch Diệt đạo tổ cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu không phải vì lão nóng lòng muốn tìm Thiên Âm chi hồn thì hành tung của lão làm sao lại bị phát hiện dễ dàng thế này được. Bây giờ lại phải tốn thời gian đối phó với đám người của Thiên Nguyên tông.

Bên trong cỗ quan tài, Tịch Diệt đạo tổ không hề để ý đến uy áp đang nhắm thẳng vào lão mà cười lạnh:

- Thì ra đây là đạo đài khách của Thiên Nguyên Tông hay sao?

Lúc này, hừ không bị xé mở, một nam tử trung niên sải bước đi ra, trên người hắn khoác một bộ cẩm bào đơn giản, tóc vấn cao, bồng bồng anh khí.

Hắn ôm quyền thi lễ với Tịch Diệt:

- Mong tiên bối thông cảm! Người hãy coi như đây là bởi vì Thiên Nguyên tông nể sợ uy danh của Âm Ảnh tông mà bỏ qua.

Tuy giọng nói trầm âm trầm định, thế nhưng trong lòng Mạc Tề lại thầm than không ổn. Cổ quan tài này hắn chỉ từng được nghe nói đến trong thư tịch cổ của tông môn. Âm Ảnh tông chỉ có duy nhất một người được dùng quan tài màu đen, Tịch Diệt đạo tổ.

Về phần Tịch Diệt đạo tổ, lão cảm thấy hơi kinh ngạc, cũng bởi đã rất lâu rồi lão không xuất quan, cũng không bao giờ hỏi han đến việc của tông môn cả. Lão nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ danh tiếng của Âm Ảnh tông đã tồi tệ đến mức này? Chỉ là ghé ngang qua mà cũng bị người ta mở đại trận đón tiếp.

Nhưng mặc kệ là uy danh hay hung danh, Tịch Diệt cũng không mấy hứng thú, vấn đề duy nhất bây giờ lão cần bận tâm là Thiên Âm chi hồn. Tịch Diệt thần nhiên đi vào vấn đề chính:

- Thiên Nguyên tông của các ngươi cảm thấy Thiên Âm chi hồn thế nào?

Lông mày Mạc Tề khẽ động, hắn đã hiểu ý muốn của Tịch Diệt. Hơi yên tâm một chút, hắn bật cười:

- Mong tiên bối yên tâm! Thiên Nguyên tông ghét ác như cừu, làm sao lại có thể dùng hồn thuật hại người cơ chứ.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không yên. Lão đan sĩ Phong Thiệu kia đã rời tông được một đoạn thời gian để truy tìm Thiên Âm chi hồn rồi. Việc này cũng khó trách, dùng Thiên Âm chi hồn để làm vật dẫn, đan sư sẽ có khả năng phối hợp các nguyên liệu có tính chất hoàn toàn trái ngược. Đây là sức hấp dẫn không kẻ luyện đan nào lại không thèm thường.

Hai vị tiên nhân khách sáo cười nói với nhau mà không hề quan tâm đến cảnh tượng huyết tinh ở trong biệt viện. Đến cảnh giới của Mạc Tề thì cái chết của một tu sĩ trần thành đã không phải việc gì to tát. Hơn nữa, từ hiện trường, hắn cũng biết rõ đây không phải là do vị khách nhân này làm.

Tịch Diệt hòa nhã lên tiếng:

- Nếu đã như vậy, lão phu cũng không làm phiền các vị đạo hữu của Thiên Nguyên tông nữa. Hôm nay lên đường vội vã không kịp chuẩn bị lễ vật, hãy coi như đây là chút thành ý của lão phu.

Lúc này mặt thất ở dưới lòng đất của trang viên nổ tung. Chiếc gương đỏ như máu được Tịch Diệt dùng tinh thần lực kéo ra ngoài.

Tịch Diệt đạo tổ đánh giá huyết kính:

- Khắc! Khắc! Không ngờ thế hệ này của Huyết vực cũng có người có thể tu luyện Lâm Kính Thiên La.

Tựa như đang sợ hãi, chiếc gương rung lên một chút rồi vỡ vụn.

- Ô! Đủ quyết liệt!

Tịch Diệt ngạc nhiên cũng phải, người tu luyện Lâm Kính Thiên La thường có lá gan khá nhỏ, chẳng ai có can đảm tự hủy huyết kính khi chỉ một mảnh kính bị phá thôi thì chính chủ đã phải chịu đau đớn chết đi sống lại. Cho dù sau này có luyện thêm một chiếc kính nữa thì cũng không thể lấy lại được phần kí ức đã vĩnh viễn bị hủy theo kính.

Một mảnh thần hồn của vị trưởng lão Huyết vực từ trong gương lao ra, vừa muốn truyền tống thì chiếc quan tài hé mở. Truyền tống trận được kích hoạt lóe sáng, nhưng đã quá muộn, nắp quan tài khép lại, bên trong xuất hiện thêm một mảnh hồn phách.

Nét mặt của Mạc Tề nghiêm lại. Người của Huyết vực đã xâm nhập vào đến Thiên Nguyên tông. Xem ra tông môn cần phải có một cuộc đại thanh tẩy.

Trong lúc Mạc Tề còn đang suy nghĩ phải giải quyết việc này như thế nào thì cổ quan tài đã hòa tan vào sương sớm, để lại một giọng nói cổ lão:

- Hôm khác lão phu sẽ đến bái kiến.

Tịch Diệt lão tổ rời đi để lại Mạc Tề chán ghét nhìn cái bánh há cáo lớn. Vận khí của tên chấp sự Lam Sương thành rất tốt, mới có thể chết dễ dàng như vậy.

- -----

Cùng lúc này, tiên thuyền của vị thiếu chủ Linh Kiếm tông cũng vừa đáp xuống Thiên Nguyên tông.

Còn chưa kịp mở miệng xưng danh thì đại trận hộ tông đã phủ kín thiên địa khiến gương mặt anh tuấn tái nhợt.

Thiên Nguyên tông và Linh Kiếm tông giao hảo đã lâu, nếu như bọn họ dùng đại trận để tiếp đón hấn vậy thì chỉ có một khả năng là thân phận thật sự thậm chí kế hoạch của hấn đã bị bại lộ.

Thanh niên cúi đầu không nói, môi vẫn mím chặt.

- Chẳng lẽ Thiên Nguyên tông đã biết được thân phận thật sự của ta? Không thể nào! Không thể nào! Làm sao lại có thể như vậy cơ chứ?

Thanh niên nhanh chóng thôi diễn vô số khả năng có thể xảy ra nhưng vẫn không tìm được đáp án.

Hấn té ra một chiếc lá bồ đề, nắm chặt trong tay, trong lòng liên tục suy tính.

Không nghĩ ra được kế sách nào khác, thanh niên đang định bóp nát lá bồ đề thì một giọng nói hiều khách vang lên từ phía Thiên Nguyên tông:

- Các vị đạo hữu xin hãy yên lòng, đại trận là để tiếp đón một vị khách nhân khác.

Tiếng cười của vị trưởng lão phá tan tảng đá trong lòng của thanh niên. Chiếc lá bồ đề trong tay hấn cũng được thu hồi nhanh chóng. Trên gương mặt, nét lo lắng đã được thay thế bằng tĩnh lặng, thế nhưng trong ánh mắt vẫn còn vương chút hận ý. Hấn muốn tra tấn cho đến chết kẻ đã đến cùng lúc với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phàm Nhân Có Thích Tiên Nhân Há Cảo?

Trong bóng đêm vô tận, một con mắt đang khóa chặt một cổ thần hồn. Tuy đều là hai điểm sáng duy nhất ở nơi này thế nhưng ánh sáng của đom đóm há lại có thể cùng nhật nguyệt tranh huy!

Thanh âm cổ lão của Tịch Diệt hồi hột vang lên:

- Nói đi! Ta sẽ tha cho người một con đường sống! Đừng nghĩ rằng lẩn trốn trong Huyết Kính thì là an toàn rồi. Trừ khi ngươi hoàn toàn loại bỏ mọi nhân quả trên cái đại lục này, bằng không thì đừng mong thoát khỏi tầm mắt của lão phu.

Con ngươi màu đen tựa vực sâu không đáy đang chậm rãi xoay vòng kia tựa như một trục xoay. Mỗi vòng, mỗi vòng, sợi xích sắt vô hình móc vào tứ chi và đầu của mảnh hồn phách càng lúc càng được kéo căng. So với khi Thiên Âm chi hồn bị vo kéo thành dây đàn thì chút tra tấn thần hồn này không đáng nhắc đến.

Thần hồn vội kêu gào:

- Tên điên đó trước khi rời khỏi đã ngăn người nhìn về phía Lam La sâm lâm một hồi lâu. Hấn nhất định đã đi về phía đó đó.

Hấn vừa dứt lời thì áp lực trên hồn phách cũng tiêu tán.

Thế nhưng ngay lập tức, mảnh hồn phách đó vỡ thành bụi, rồi bị bóng tối nuốt chửng.

Tên trưởng lão của Huyết vực thà tự phế một mảnh thần hồn còn hơn là để lão quái vật này nắm thóp.

Tịch Diệt đạo tổ có chút choáng váng:

- Ta đã hứa là sẽ tha cho hấn, thế mà vừa buông tay hấn liền tự bạo...

Bị một tên tiểu bối cho là kẻ thất tín lừa gạt, lão giận tím mặt.

Tịch Diệt đạo tổ quyết tâm lần này trở về phải chấn chỉnh lại tông môn, bằng mọi giá phải phát dương quang đại hạo nhiên chi khí của Âm Ảnh tông.

Lão nào ngờ rằng chỉ mấy bữa nay, vì truy tìm Thiên Âm chi hồn mà hung danh của Âm Ảnh tông đã chất cao như núi Tu Di, mức hết nước của Vô Tận hải cũng khó lòng rửa sạch.

- - - - -

Ở Lãnh gia thị nữ Diệp Mai đang bận rộn chạy đôn chạy đáo, chăm sóc vị tiểu thư ốm yếu của mình. Đêm hôm qua Lãnh Nhược Linh quy ngã trong cơn sốt nặng.

Nàng đặt quá nhiều hi vọng lên người vị tiên nhân đã lỡ hẹn kia để rồi thất vọng nặng nề khiến bệnh tình chuyển biến xấu đi.

Diệp Mai bức bối nhìn ngọn lửa lúc cao lúc thấp trên bếp. Ở gần đó có một cái hộp được để ra từ bạch ngọc, không chút tí vết.

Tay xoa xoa hộp ngọc, nàng tự hào nói:

- Tiên nhân thì có gì ghê gớm chứ. Đệ đệ A Nhất của ta cũng là tiên nhân đó thôi.

Đêm hôm qua A Nhất đến gặp nàng, xin lại bộ quần áo cũ lúc trước. Lúc đó Diệp Mai thấy rõ hắn bước ra từ trong hư vô. Ngay lúc nàng đang sững sờ thì âm thanh của một đứa trẻ con vang lên trong đầu nàng, trấn an nàng.

Hắn xin được lấy lại quần áo rồi còn tặng cho nàng một hộp bánh há cảo.

Diệp Mai tò mò nhìn hộp ngọc tinh xảo:

- Đồ ăn dở trong này có thật sẽ ngàn năm không hư thối không nhỉ?

Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng vị bằng hữu này.

Hộp ngọc được mở ra, bên trong có mười cái bánh há cảo tươi. Nàng thâm nghĩ:

- A Nhất bảo đây là Tiên Nhân há cảo do mẫu thân đệ ấy đích thân làm, vô cùng thơm ngon.

Nàng vui vẻ gấp vài miếng bỏ vào nồi hấp.

Diệp Mai cũng rất muốn hấp hết mớ há cảo, nhưng lại không nỡ. Đây đâu sao cũng là món quà đầu tiên A Nhất đệ đệ tặng cho nàng.

Chẳng bao lâu sau, Tiên Nhân há cảo đã chín, tỏa ra hương thơm ngào ngạt làm Diệp Mai phải nuốt nước miếng hai ba lần mới dừng.

Nàng mở nắp nồi, gấp từng miếng bóng bày ra để để lên chiếc đĩa sứ đã được tráng dầu.

- Tiểu thư nhất định sẽ rất thích!

- -----

Trên con đường đất của thôn, có đứa bé chừng 6 tuổi đang cố sai bước chân thật dài.

Tên hắn là A Nhất.

Hắn đã cố rửa máu dính trong mắt nhưng mãi vẫn không sạch, nhìn nơi nào cũng chỉ thấy một màu đỏ rực.

Con đường đất đỏ đang dẫn hắn đến nhà của lão thợ săn, trên tay hắn là một chiếc giỏ mây, bên trong có một tô bánh há cảo hấp. A Nhất muốn đem bánh đến cho lão trước khi trời tối.

Lúc này hắn đã đem bánh há cảo cho Diệp Mai tiểu muội và thầy đồ, giờ chỉ còn phần của lão thợ săn mà thôi. Vừa đi hắn vừa than thở:

- Diệp mai tiểu muội cao lớn thật! Không được! Mình phải cố ăn thật nhiều vào mới không bị lùn!

A Nhất quay người một vòng, nhìn quanh, khi đã chắc chắn rằng không có ai chú ý hắn, bàn tay nhỏ nhắn thò vào giỏ mây, bóc ra một chiếc bánh há cảo rồi ngậm đầu há to miệng, rồi thả nó vào, nhai ngồm ngoàm.

A Nhất vui vẻ hí hóp, tận hưởng hương vị mặn mà của Tiên Nhân há cảo.

Hắn nhất định phải nắn nỉ lão thợ săn chỉ hắn cách bắt Tiên Nhân.

Hương vị của há cảo rất ngon, nhưng không hiểu sao mà mắt hắn lại cay xè, nước mắt rơi lã chã như mưa làm ướt cả cái áo trắng mới toanh mà Diệp Mai tiểu muội tặng hắn.

A Nhất khó chịu than vãn:

- Ma ma chắc lại bỏ hành vào há cảo nữa rồi!

Chợt nhớ đến câu nói của thầy đồ đầu thôn, hắn hắng giọng, thở dài, rồi cố làm ra dáng vẻ trang nghiêm, vừa lắc đầu vừa nói:

- Ác giả ác báo, thiện giả thiện lai.

Nếu không phải hắn vụng ăn phần bánh há cảo của lão thợ săn thì mắt cũng không khó chịu đến mức này.

Nước mắt rơi xuống, thấm vào đất, hòa vào máu.

Chẳng mấy chốc A Nhất đã đến cuối thôn. Trên giàn hàng rào tre bọc quanh cái sân nhỏ cao hơn A Nhất một cái đầu, chắn mắt tầm nhìn của hắn.

A Nhất ké miệng vào cửa tre, kêu lớn:

- Thợ săn thúc thúc có ở nhà không?

Ở trong cái thế giới vô âm vô ảnh này, thợ săn thúc thúc có khi nào lại không có ở nhà cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kỷ Nguyên Săn Bắt Hái Lượm

Lam La sâm lâm sở dĩ được đặt tên Lam La là bởi vì nơi đây quanh năm suốt tháng đều được bao phủ bởi một lớp sương mỏng manh màu lam nhạt. Không ai biết lớp sương đó bắt nguồn từ đâu, cũng không ai biết nó hình thành từ lúc nào, chỉ biết rằng từ khi nó được phát hiện thì nơi đây đã là thiên đường của các yêu thú cấp thấp.

Sau khi được Thiên Nguyên tông khoanh vùng trong phạm vi của mình, nơi đây lại trở thành nơi lịch lãm của các đệ tử, không chỉ đệ tử của Thiên Nguyên tông mà còn cả của những tông môn khác. Thiên Nguyên tông cũng không quá xem trọng nguồn tài nguyên cấp thấp này nên cũng thoải mái chia sẻ. Dù gì thu hoạch từ yêu thú trong Lam La sâm lâm còn không bằng quà tạ lễ của một môn phái đến viếng thăm, nên chương giáo chân nhân đặc biệt hào phóng.

Hơn nữa, do cấp bậc yêu thú khá thấp nên những tu sĩ có tu vi cao nếu không có mục đích gì đặc biệt rất hiếm khi đặt chân đến đây.

Đó cũng chính là lý do Mạc Nguyệt lựa chọn nơi này để cất giấu nhẫn trữ vật của mình.

Sau khi đồng quy vu tận với kẻ thù, nhờ khí vận, nàng được U Linh Cổ Cầm che chở, linh hồn được đàn ngày ngày tắm rửa. Thế nhưng những thứ trong nhẫn trữ vật nàng lại không thể sử dụng được nữa. Và lại với hình thể là một hồn phách, nàng không thể luôn đem theo pháp khí trữ vật được. Phí sức chín trâu hai hổ nàng mới có thể đem nó an toàn giấu đi ở Lam La sâm lâm.

Mạc Nguyệt vốn định chờ đến lúc cần đột phá Tụ Nguyên Cảnh rồi mới đến tìm lại.

Thế nhưng kế hoạch luôn không cân nổi biến hóa.

Nàng cần trở nên mạnh mẽ! Nhanh chóng!

.....

Vừa rời khỏi Lam Sương thành, bốn người Mạc Nguyệt lập tức nhích người đến Lam La sâm lâm. Dĩ nhiên, người cẩn tính như Bạch Mộ Ngôn đã ngay lập tức truyền tin cho sư phụ của mình, chương giáo chân nhân của Thiên Nguyên tông về sự kì lạ của Đường chấp sự.

Ném việc này cho tông môn xong, cả bốn người liền phấn khởi tiến vào rừng rậm.

Lúc này, họ đang ngồi xếp bằng hồi phục linh lực sau trận chiến với một bầy Tử Li xà, thu hoạch có thể xem như là xa xỉ. Vào rừng được bảy ngày, chính là bảy ngày liên tục chiến đấu, di chuyển, rồi lại chiến đấu, di chuyển. Khi đặt chân đến khu vực trung gian của cánh rừng, yêu thú cũng càng ngày càng mạnh và khó đối phó hơn. Nếu như không phải có nguồn cung cấp đan dược sung túc của Mạc Nguyệt thì mấy người họ đã không dám dẫn thân vào sâu đến vậy.

Sức chiến đấu của vị tiểu sư muội nhỏ nhắn này cũng khiến bọn họ phải tâm phục khẩu phục. Tuy Mạc Nguyệt mới ở Luyện Tâm cảnh nhưng đã có thể chiến với Hồn Nguyên Cảnh nhị phẩm, thậm chí tam phẩm. Trực giác của nàng cũng vô cùng nhạy bén, nhiều lần giúp bọn họ tìm ra điểm đột phá, hoặc phát hiện ra yêu thú.

Lại còn cả thân phận đan sư...

Tầm tặc.

Ba vị đệ tử chân truyền rất hưng phấn, ngay cả ngày thường kiệm lời ít nói như Triệu Duệ cũng phá lệ khen ngợi đôi câu.

- Mạc Nguyệt sư muội, lần này may là nhờ có đan dược của muội, nếu không chúng ta cũng chỉ dám quanh co ở vòng ngoài rồi quay về. Những lần trước đều đi một mình nên ta cũng không dám đến đây.

Lục Linh cũng liên tục gật đầu:

- Phải đó sư muội, xem ra ngày đầu tỷ nói chăm sóc muội đó là mắt chó không nhìn thấy Thái Sơn nha. Phải nói là tỷ đi theo muội lẫn lộn giang hồ mới đúng!

Mạc Nguyệt mỉm cười khiêm tốn:

- Cũng nhờ có các vị sư huynh sư tỷ thực lực cao cường thì đám đan dược này của muội mới có đất dụng võ, nếu chỉ một mình muội làm sao dám xâm nhập vào đến đây? Có qua có lại mà thôi.

Bạch Mộ Ngôn đang nghiên cứu bản đồ, ngẩng lên nói xen vào:

- Đúng vậy, đều là đồng môn sư huynh muội cả. Nếu hai vị sư huynh sư tỷ cảm thấy chiếm tiện nghi thì sau khi hồi tông có thể đem một phần linh thạch kiếm được tặng sư muội.

Lục Linh và Triệu Duệ lập tức cười, gật đầu đồng ý. Bạch Mộ Ngôn lại nói tiếp:

- Chúng ta đã đến rất gần khu vực trung tâm rồi!

Nguyệt Chu thảo mộc ở Hắc Kỳ Sơn, chỉ cần đi một đoạn ngắn sau khi vượt qua khu vực trung tâm là tới.

Nghe thế, Triệu Duệ nghiêm giọng:

- Bây giờ mới chỉ ở vùng trung gian thôi mà các yêu thú đã nhiều và khó đối phó như vậy rồi, sau này chúng ta còn cần phải cẩn thận hơn gấp bội.

Nhìn thấy vẻ hăng hái của ba đồng đội, Mạc Nguyệt mỉm cười:

- Các vị sư huynh sư tỷ không cần vì ta mà mạo hiểm như thế, hái Nguyệt Chu thảo là mục đích của riêng mình ta, mọi người ngừng ở đây để lịch lãm cũng là đủ rồi.

Lục Linh không vui nói:

- Sư muội muốn một mình phát đại tài sao? Không được, tỷ đã định là ôm đùi sư muội hỗn giang hồ rồi.

Cảm thấy không thể lay chuyển được ba người kia, Mạc Nguyệt đành phải chuẩn bị nhiều đan dược hơn để phòng ngừa tình huống xấu. Nàng không muốn liên lụy nhiều người. Dầu sao, mục đích chính của nàng lại không phải là Nguyệt Chu thảo, mà là nhân trử vật được giấu ở Hắc Kỳ Sơn.

Dĩ nhiên, đây là tuyệt mật!

Thoải thì đến lúc lấy lại nhân, nàng sẽ đưa cho họ một chút quà giúp họ đột phá tu vi hiện tại vậy. Dù sao trong nhân trử vật của nàng cũng không thiếu những thứ như vậy.

.....

Sau khi hồi phục, bốn người lại tiếp tục lên đường. Đoạn đường này họ cẩn thận hơn gấp bội, khi thấy dấu vết hoạt động của yêu thú liền tìm đường vòng tránh đi, sợ đánh nhau sẽ gây ra động tĩnh đưa tới yêu thú lợi hại hơn. Cũng vì vậy mà trong suốt ba ngày tiếp theo, họ chỉ dám ngừng lại ngắt lấy một số linh thảo quý hiếm không có yêu thú canh giữ mà thôi.

Cuối cùng ba người đã đến được trạm nghỉ chân Lãnh Nguyệt Hồ. Gọi là trạm nghỉ cho oai chứ thực ra nơi này chỉ là một bãi đất trống cạnh hồ nước. Do ở gần nguồn nước và địa hình trống trải dễ quan sát nên dần dần nơi đây trở thành địa điểm dừng chân lý tưởng cho các đệ tử lịch lãm dừng chân hồi sức.

Lúc họ đến nơi thì đã có hai nhóm người đang dừng chân ở đó, từ phục sức liền biết cả hai nhóm đều là người của Thanh Hư Môn, thế nhưng lúc này lại phân cách ra, giương cung bạt kiếm.

Một nữ đệ tử có khuôn mặt tinh xảo đang tức giận chỉ vào một người nữ tử khác đứng ở đối diện, mắng:

- Ngươi còn muốn ôm cái của nợ đó đến khi nào? Nó hại chúng ta như vậy còn chưa đủ sao? Chờ đến khi thực sự có thương vong ngươi mới chịu đứng hay không?

Người đệ tử bị mắng là một vị mỹ nữ mặc áo tím, dáng người nhược liễu phù phong, ánh mắt nàng ta lúc này đang rung rung ngập nước:

- Nhưng nó thật sự là rất đáng thương! Nếu chúng ta để nó lại ở đây, nó sẽ chết mất.

- Ai mượn ngươi nhiều chuyện? Nó đang yên ổn ở cùng với gia quyến, ngươi một hai phải mang nó theo, bây giờ lại bảo để ở đây sợ có chuyện? Sớm biết còn mang theo làm gì?

Có người không nhịn được lên tiếng:

- Dù rồi, Thanh Yến cũng chỉ là động lòng trắc ẩn, bây giờ điều quan trọng là chúng ta cần phải tìm cách đưa vật nhỏ này về nơi an toàn rồi rồi đi.

- Một súc sinh mà thôi, còn phải đem đi rồi hộ tống về? Hơn nữa không phải phụ mẫu người ta đang đuổi theo chúng ta muốn đem con về đó sao? Ai mượn các ngươi nhiều chuyện? Ta không dây dưa với các ngươi nữa, ai muốn đưa nó về thì đưa, riêng ta sẽ hồi tông. Chuyến lịch lãm này ta đã lịch đủ rồi!

Đúng lúc này, một cái đầu xù xù chui ra khỏi vạt áo của Thanh Yến, ngược mặt lên trời kêu liên tục.

Vật nhỏ có ngoại hình khá giống hổ con, nhưng lại có một đôi mắt hết sức đặc biệt, một con mắt màu lục, một con mắt màu lam. Đôi tai nhọn lấp ló trong đám lông lù xù màu trắng. Hai chân trước đang nắm lấy vạt áo của Thanh Yến, cố sức chui ra ngoài. Những chiếc móng sắc nhọn như móng vuốt của chim để lại từng vết rách dài trên vạt áo của nàng ta.

Vừa thấy rõ ngoại hình của vật nhỏ kia, Mạc Nguyệt lập tức biến sắc, nàng quay đầu chạy theo hướng ngược lại, còn không quên nhắc nhở ba người đồng đội đang đứng xem kịch vui.

- Chạy mau!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Muốn Chạy Trốn Cũng Phải Nhìn Phong Thủy

Sự ăn ý được bồi dưỡng trong chiến đấu mấy ngày nay khiến ba người kia không cần mất thời gian suy nghĩ mà lập tức quay đầu đuổi theo Mạc Nguyệt.

Tiếng kêu của Mạc Nguyệt cũng khiến cho hai nhóm người kia chú ý, họ vừa định đuổi theo thì một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên khiến các ngọn cây xung quanh rung lắc dữ dội.

Sắc mặt của Mạc Nguyệt xanh mét, nàng đưa tay ra hiệu ngừng lại:

- Không còn kịp rồi. Đó là Tật Phong Thú.

Ba người kia biến sắc:

- Tật Phong thú?

Không trách ba người kia quá kinh ngạc, bởi vì ngoại hình của vật nhỏ trong lòng Thanh Yến quả thực quá yếu ớt quá đáng yêu, khiến họ không thể liên tưởng nó với cấp ba yêu thú Tật Phong được. Nhưng chỉ một tích tắc sau đó họ liền hiểu được tại sao Mạc Nguyệt lại nói không kịp rồi.

Một con Tật Phong thú trưởng thành đang lao đến họ bằng một tốc độ nhanh đến đáng sợ. Tật Phong thú trưởng thành có chiều cao gần ba trượng, ngoại hình như một con hổ với đôi tai nhọn và hàm răng sắc bén, trên lưng chúng có một đôi cánh nhỏ hoàn toàn không phù hợp với hình thể to lớn của mình. Cánh càng sẫm màu chứng tỏ con yêu thú này càng mạnh. Chỉ bằng đôi cánh nhỏ đó cùng với tứ chi to khỏe và móng vuốt sắc bén như loài chim mà Tật Phong thú có thể thoải mái bay và chạy, là bá chủ của cả mặt đất lẫn không trung.

Thế nhưng khi chưa trưởng thành, Tật Phong thú lại rất yếu ớt. Chúng không có cánh, về ngoài nhỏ bé như những con mèo trưởng thành, vẫn chưa khai phá được trí lực và chưa che giấu được bản năng của mình nên rất dễ chết non. Vì vậy, con non thường sẽ được cha mẹ chúng bảo vệ rất kỹ lưỡng.

Không hiểu Thanh Yến đánh bậy đánh bạ kiểu gì mà lại bắt được con non kia.

Bốn người ngưng thần nín thở, vì họ biết nó đến đây là vì con của nó, nếu bây giờ họ chạy, đối tượng của nó lập tức sẽ trở thành họ ngay.

Tật Phong thú tuy là yêu thú cấp ba nhưng lại có cả hai thuộc tính phong và mộc khiến nó trở nên rất khó đối phó, tốc độ của một con trưởng thành có thể so sánh với Tụ Nguyên Cảnh. Trong khi đó người có cánh giới cao nhất là Triệu Duệ cũng chỉ mới là Hồn Nguyên Cảnh thất giai.

May thay con yêu thú sốt ruột tìm về con của mình nên hoàn toàn bỏ qua bọn họ, nó lao thẳng đến chỗ đám người của Thanh Hư Môn rồi ngừng lại, miệng mũi phát ra từng hơi thở khò khè. Đám người của Thanh Hư Môn hoảng sợ nhìn lại, bởi rồi không biết phải làm sao.

Con Tật Phong thú mở miệng ra gào thét một tiếng, cái miệng đỏ như máu đầy răng bén nhọn và gương mặt hung ác khiến một vài đệ tử nhát gan lập tức ngã bệt xuống đất.

Lực chú ý của nó hoàn toàn nằm ở đám người đang giữ con của nó, vật nhỏ kia cũng liên tục giẫy dụa kêu la như muốn mẹ nó giết hết đám người này đi cho hả giận. Quan trọng hơn là con Tật Phong trưởng thành kia có vẻ cũng muốn như vậy. Đôi mắt màu đen của nó lướt qua từng người một như đang chọn đối tượng để khai đao cho mình.

Mạc Nguyệt len lén ra hiệu cho ba người còn lại, họ cần tranh thủ lúc con yêu thú kia không để ý đến mình mà thoát đi, lúc này họ vẫn chưa phải là đối thủ của nó. Cả bốn người ngưng thần chậm rãi lùi lại phía sau, chỉ còn chờ ra khỏi bãi đất trống này họ sẽ dễ dàng trốn chạy hơn.

Bất chợt tên nam đệ tử đứng cạnh Thanh Yên ban nãy nắm lấy con Tật Phong thú con, nhanh như chớp ném về phía Bạch Mộ Ngôn. Bạch Mộ Ngôn bất ngờ không kịp phòng bị, theo bản năng vung kiếm lên che chở phía trước mình, lưỡi kiếm sắc bén cắt qua bụng con Tật Phong thú nhỏ khiến nó đau đớn kêu lớn lên một tiếng, sau đó ngã xuống đất thoi thóp thở.

Thấy vậy, con yêu thú mẹ nổi điên xông đến, cái đuôi dài đầy gai nhọn của nó quất thẳng lại đây, bốn người chặt vật né tránh. Mạc Nguyệt lập tức lấy vài bình độc được ném về phía nó nhưng đều bị Tật Phong thú dùng đuôi gạt bỏ, chỉ còn một bình trúng đích cũng không có tác dụng lớn vì làn da khô dày và cứng như vỏ cây của nó không hấp thụ được được lực. Thấy vậy nàng lập tức rút cây đao đỏ như máu đang đeo phía sau lưng mình, nhanh chóng ra chiêu, nhắm thẳng vào yêu hại.

Tuy Mạc Nguyệt có rất nhiều kinh nghiệm để đối phó với loài yêu thú này nhưng hiện nàng vẫn còn tại Luyện Tâm cảnh, chiêu thức không theo kịp đầu óc, quá nhiều chiêu thức đều bị Tật Phong thú dùng tốc độ tránh đi hoặc tránh không được thì sẽ trực tiếp nghiền nát. Làn da dày thô ráp giúp nó tạo thành một lá chắn hoàn hảo. Nhất thời nửa khắc, Mạc Nguyệt cũng không có biện pháp nào tốt để đối phó.

Nàng kêu lớn:

- Tấn công vào sườn trái của nó, nơi đó là yếu điểm.

Nghe thế, Lục Linh cũng nhanh chóng rút kiếm gia nhập chiến cuộc, tìm thời cơ tấn công vào sườn trái của con vật.

Vũ khí của Triệu Duệ là một đôi Song Nguyệt Đao, hẳn rất có lợi thế khi có thể sử dụng cả hai tay cùng một lúc, thêm nữa tu vi của hắn cũng nhìn hơn những người còn lại, vừa ra tay liền thu hút tất cả sự chú ý của Tật Phong thú về phía mình, Mạc Nguyệt thừa cơ vòng sang bên trái, chuẩn xác chém trúng sườn của nó.

Tật Phong thú bị đau, gào rú và dùng đuôi quét một vòng. Tuy vết thương không sâu nhưng cũng đủ khiến con vật đổ máu, mục đích của Mạc Nguyệt cũng đã đạt tới. Nàng vừa dùng đao đánh lạc hướng nó vừa tiến lại gần miệng vết thương.

Đúng lúc này, tiếng sáo của Bạch Mộ Ngôn vang lên. Bạch Mộ Ngôn là một trong số những người hiếm hoi tu tập âm công, vũ khí của hắn là một cây sáo ngọc. Tiếng sáo của hắn có khả năng tạo ảo giác, xáo trộn thần hồn của người đối diện.

Chiêu thức này của Bạch Mộ Ngôn có lẽ sẽ rất có tác dụng khi đối chiến với người, thế nhưng với một con yêu thú thì lại khác. Bị tiếng sáo quấy nhiễu tâm trí chỉ khiến con vật càng nổi điên và bất chấp hơn mà thôi. Huống hồ Bạch Mộ Ngôn lại còn là người làm con non của nó bị thương, Tật Phong thú lập tức gờ lên vuốt trước, muốn chụp chết hắn.

Khả năng là do chuyên tâm tu luyện âm công nên thể năng và tốc độ của Bạch Mộ Ngôn đều không quá tốt. Mắt thấy tránh né không kịp sắp bị đánh trúng, Bạch Mộ Ngôn lập tức té ra pháp bảo muốn bảo vệ bản thân, nhưng cho dù là có pháp bảo thì cũng là lành ít dữ nhiều.

Hắn nhắm mắt lại nhận mệnh.

Sau đó hắn bị một khối thân thể đụng mạnh, cả hai cùng ngã văng ra xa một chút, thế nhưng khoảng cách ấy vẫn không là gì so với hình thể của Tật Phong thú. Triệu Duệ bị móng vuốt của Tật Phong thú đâm vào, từ sau lưng xuyên ra trước ngực.

Lúc này Mạc Nguyệt cũng đã đến đối diện với miệng vết thương của Tật Phong thú, nàng ném một lọ dược chuẩn xác vào nơi đó, lập tức, máu của con vật sôi trào, nó găm lên giận dữ lấy hết sức lực cuối cùng dùng đuôi ném đi Mạc Nguyệt rồi ngã nhào xuống đất. Khi chết con vật vẫn luôn tròn trĩnh nhìn về phía đứa con của mình.

Cũng chỉ là một người mẹ mất con vẫy vùng trong tuyệt vọng mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Hoa Rơi Hữu Ý

Một làn gió nhẹ thoảng qua, cuốn đi vài chiếc lá rơi trên mặt đất. Làn gió mang theo mùi máu tươi ngai ngái khiến những con Huyết Thủ nhỏ bé nhất gan đánh bạo chui ra khỏi hang kiếm ăn, chạy tới chạy lui khiến đám lá khô vang lạo xạo.

Đám người của Thanh Hư Môn đã tranh thủ cơ hội chạy trốn từ lâu, trên bãi đất trống lúc này chỉ còn lại Mạc Nguyệt bốn người cùng với xác chết của hai con yêu thú. Trên nền đất là từng đám máu đen kịt còn đang nhè nhẹ sôi.

Mạc Nguyệt gắng hết sức ngồi dậy, đem một nắm đan dược nuốt vào miệng rồi khập khiễng tiến lại chỗ Triệu Duệ, Lục Linh cũng vừa chạy tới, lúc này

đang luống cuống lấy được đồ lên miệng vết thương nhằm cầm máu nhưng có vẻ không mấy khả quan. Bạch Mộ Ngôn thì nằm yên không dám nhúc nhích vì sợ động đến miệng vết thương ghê người của Triệu Duệ.

Máu tươi nhiễm đỏ chiếc áo trắng Triệu Duệ đang mặc trên người, cũng nhiễm đỏ thân hình của Bạch Mộ Ngôn đang nằm bên dưới hắn. Trên lưng của hắn là một lỗ thủng lớn, máu tươi vẫn đang không ngừng tuôn ra từ nơi đó, mặc cho hàng đồng được được Lục Linh rải lên trên. Mơ hồ còn có thể thấy được xương cốt và cả trái tim đang nảy lên ngày càng yếu ớt ở bên trong.

Mạc Nguyệt sững sờ, hốc mắt nóng lên. Nhìn miệng vết thương nàng đã có thể phán đoán ra được người thanh niên này sẽ không qua khỏi, huống hồ nàng còn có thể cảm nhận được sinh mệnh lực của hắn đang càng lúc càng yếu đi.

Có lẽ Lục Linh cũng đã nhận ra điều này. Thế nhưng biết là một chuyện, tình cảm lại là một chuyện khác. Nàng bất chấp lãng phí, lôi ra một đồng đan dược và linh nhũ, từng đám từng đám nhét vào miệng của Triệu Duệ, rải lên miệng vết thương với hy vọng mong manh rằng hắn có thể giành giật được sự sống.

Một lúc sau, Triệu Duệ mím môi không đồng ý ăn bất kì viên đan dược nào nữa. Hắn nhìn Bạch Mộ Ngôn đang nằm luống cuống không biết phải làm sao ở phía dưới mình, nở một nụ cười sâu thẳm.

Máu tươi tràn đầy khóe miệng khiến hắn không thể nói ra được gì.

Chỉ có đôi mắt đen nhánh ấy như chứa đầy cảm xúc. Có không tha, có bi thương, có may mắn, có luyến tiếc, và còn có cả một dòng cảm xúc cuộn cuộn không tên mà chỉ có một mình Bạch Mộ Ngôn mới có thể nhìn thấy.

Thế nhưng cho dù đã quen biết nhau từ nhỏ đến lớn, Bạch Mộ Ngôn vẫn không thể phân biệt được đó là gì.

Triệu Duệ mỉm cười, đưa tay sờ sờ má của Bạch Mộ Ngôn, miệng mấp máy như muốn nói gì đó rồi an bình nhắm mắt, khuôn mặt đặt lên ngực của Bạch Mộ Ngôn như muốn nghe thấy những âm thanh cuối cùng từ lồng ngực ấy. Trên khuôn mặt là một mảnh an tường nhưng khóe mắt còn lưu một giọt sương lấp lánh.

Lục Linh bật khóc, Bạch Mộ Ngôn thần thờ, Mạc Nguyệt quay mặt ra hướng khác, một giọt nước mắt trong suốt lăn ra khỏi hốc mắt nàng, rơi xuống đôi bàn tay đầy máu đang xòe ra trước mặt.

Đám Huyết Thủ rú rít gọi nhau như chê cười sự bất lực của họ.

Nàng! Vẫn còn quá yếu ớt!

Nàng! Cần phải nhanh chóng mạnh mẽ lên!

Nàng cần bảo vệ đồng bọn, gia đình, tông môn của mình. Không thể khiến quá khứ lặp lại mà nàng chỉ có thể trở mắt nhìn từng người rời khỏi.

Thanh! Hư! Môn!

Thù mới, hận cũ!

.....

Một lúc sau, Mạc Nguyệt lấy lại tinh thần:

- Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Tật Phong thú thường sống theo cặp, chắc chắn là vẫn còn một con công thú có thể sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Chúng ta cần đem di hài của Triệu sư huynh hồi tông môn an táng cẩn thận.

Như để chứng minh lời của cô, phía xa xa vang lên tiếng rống thê lương khiến đám chim chóc hoảng hồn cất cánh bay tán loạn.

- Đi mau!

Bạch Mộ Ngôn nhanh chóng nâng di hài của Triệu Duệ lên, Lục Linh thu hồi yêu đan của hai con thú.

- Chạy ra khỏi nơi đây đã không còn kịp rồi, chúng ta sẽ vẫn tiếp tục đến Hắc Kỳ Sơn, muội biết một hang động có trận pháp ẩn dấu. Chúng ta sẽ tạm lánh ở nơi đó, hai vị sư huynh sư tỷ thấy sao?

Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh lập tức đồng ý, họ biết với tốc độ của họ nếu chạy ra khỏi rừng thì không đến một canh giờ sẽ lại táng thân nơi miệng yêu thú, nhờ trận pháp che dấu may ra còn có một đường hy vọng.

Ba người lập tức lên đường, để lại bãi chiến trường tàn khốc cho con Tật Phong sắp điên cuồng vì mất đi bạn hữu và hậu duệ kia.

Mảnh đất trống nhanh chóng lâm vào tĩnh lặng, chờ đợi cơn cuồng phong sắp tới.

Khôn sống, mộng chết.

Đây là quy luật sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: A nhất là đứa trẻ ngoan

Cánh cửa tre chậm chậm mở ra, nặng nề tựa đại môn của Diêm La điện.

Sau cánh cửa tre là một cái sân nhỏ. Trong sân là một căn nhà tranh đơn sơ, phía trước có giếng và một chiếc xích đu nhỏ nhỏ dưới gốc bàng.

Cả căn nhà chỉ có gốc bàng mang lại bóng râm. Trên cành cao là một lão nhân treo cổ, hai mắt đột ra, chiếc lưỡi le dài. Có vẻ lão đã chết từ rất lâu rồi nhưng vẫn chưa được yên nghỉ. Hai cái chân lủng lẳng được cột vào hai sợi dây thừng dài, một mảnh ván gỗ nhỏ cố định trên hai sợi dây đó tạo thành một chiếc xích đu người đơn giản.

Trên chiếc xích đu có vẻ khá cũ kĩ và lỗi thời, một cô bé đang ngồi lắc lư, xích đu kêu kệt kêu như đang gọi:

- Dung nhi! Dung nhi!

Bên cái giếng nhỏ ở góc đối diện có một lão nhân đang lấy dao tự khoét thịt của mình quăng xuống giếng, miệng thì thảo luận bảm:

- Phệ Huyết Địa Long mau ăn chóng lớn!

A Nhất cảm thấy những người này trông rất quen:

- Hẳn là bà con xa của lão thợ săn. Hẳn nghĩ thầm.

Hắn cúi đầu nhìn cái giỏ đựng tô há cáo đã mất đi một miếng trên tay. Nếu biết sẽ có nhiều người như vậy thì hẳn đã nhờ mẫu thân làm nhiều hơn. A Nhất là một đứa trẻ ngoan và tốt bụng như vậy đấy!

Một đứa trẻ ngoan như A Nhất dĩ nhiên sẽ không làm phiền người khác đang nghỉ ngơi. Thế là hắn bước nhanh về phía căn nhà tranh.

Lúc đi ngang qua người thiếu nữ ngồi trên xích đu, A Nhất nghe được tiếng nàng thì thảo:

- Đứa trẻ đáng thương! Thật đáng thương!

A Nhất dừng lại chốc lát, nhovn miệng cười với nàng rồi lại đi thẳng.

Căn nhà tranh đơn sơ có chút xiêu vẹo. Trên mái nhà có một cái tổ chim, vài con chim non đang inh ỏi giành nhau con sâu róm.

Cho dù sâu róm có cổ vùng vẫy thế nào đi chăng nữa rồi cũng trở thành dinh dưỡng cho lũ chim non. Ấu đó cũng là lẽ thường của thợ săn và kẻ bị săn.

Có con gió thổi từ sau lưng A Nhất, mang theo mùi máu tanh, hắn không quá để ý đến mà đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa.

Trong nhà, lão thợ săn đang bận bịu mài con dao nhỏ. Tiếng dao là lướt trên hòn đá mài không quá bén nhọn, không quá trầm đục, rất dễ nghe. A Nhất cảm thấy nó dễ nghe hơn tiếng đàn của U Linh cổ cầm rất nhiều.

Dù A Nhất gọi lão thợ săn là thúc thúc thế nhưng qua xuân này lão cũng đã 60 tuổi rồi. Tuy sức khỏe không bằng lúc trước nhưng trông lão vẫn vạm vỡ, không thua gì thanh niên trai tráng trong thôn.

A Nhất luyện tiếng gọi:

- Thợ săn thúc thúc!

Hắn thật không muốn lão thợ săn dừng việc mài dao. Vì A Nhất cảm thấy tiếng xoèn xoẹt đang mài lên màng nhĩ của hắn khiến thính giác của hắn nhạy bén hơn.

Lão thợ săn lướt ngón tay kẻ lưỡi dao rồi lật qua lật lại, tỉ mỉ ngắm nghía.

Ánh dao bóng loáng làm sắc đỏ trong mắt A Nhất càng thêm tươi mới.

Lão ngẩng đầu, mỉm cười rồi ngoắc tay ra hiệu A Nhất lại gần:

A Nhất đem giỏ há cáo đến, vui vẻ nói:

- A Nhất đem Tiên Nhân há cáo đến cho thúc nè!

- --

Ở cội U Minh, U Minh giáo chủ nhìn bạch y thiếu niên đứng trước mặt mà không biết phải làm thế nào. Hắn đang ngủ thì tên này ở đâu xuất hiện, tay giơ đầu người, miệng hô há cáo.

Hắn đã an phận ở chốn không người này để tránh tạo nhân quả vậy mà vẫn có chúng sanh tìm được đến tận đây.

- Hay là do U Linh chi thụ triệu hồi tiểu tử này đến? Hay là do sợi tràng hạt của ta?

Ma nhãn chăm chú nghiên cứu cây cỏ cầm phía sau lưng của thiếu niên, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên nói:

- Hay là...do tiểu Tĩnh?

- Khốn kiếp! Dù là vì lý do gì thì kẻ này nhất định là phải có nhân quả với ta.

Mặc kệ thiếu niên mù đang đung đưa cái đầu của Đường Từ Hàm trước mặt hắn, U Minh giáo chủ vẫn ngồi trên đài sen đen tuyền, xoa huyết thái dương, ngẫm nghĩ.

Một lát sau, hắn quyết định không suy nghĩ nữa mà ngẩng đầu hét lớn:

- Tiểu Tĩnh! Có khách! Mau ra tiếp đón!

Tiếng hét của ma thần vang vọng từ cội U Minh vượt qua thời không, làm đỉnh Tu Di run rẩy.

Từ trong đêm đen vô tận của đỉnh Tu Di, tiếng chuông bát nhã lại ngân vang. Phật ngôn dĩ nhiên là phải có tiếng chuông đi kèm.

- Duyên nghiệp giữa ta và nó đã tận. Nó là khách của ngươi! Huyền à!

Huyền thờ ơ đáp:

- Khách của ta cũng là khách của ngươi! Mau giải quyết đi! không thì ta lại đem sợi dây nhân quả của hắn quấn một vòng quanh đỉnh Tu Di.

Huyền là U Minh giáo chủ, dĩ nhiên nói được làm được.

Hai vị đại lão này tuy pháp lực vô biên thế nhưng lại không thể tùy tiện tạo sát nghiệp hay kết nhân quả. Mỗi hơi thở của họ ảnh hưởng đến luân hồi của cả thế giới hoa sen, năm châu, một núi, một biển, một mặt trời, một mặt trăng.

Tĩnh thờ dài ngoáy ngán nói:

- Năm đó ngươi cũng là ta mà ta cũng là ngươi. Do vậy, dù ta đã trả xong nợ thế nhưng ngươi vẫn tránh không khỏi bị dính líu. Ngươi nhận quả của nó rồi trả lễ vừa đủ là được. Nghiệp quả khó tránh, thiện tai, thiện tai!

Huyền phát tay, cái đầu của Đường Từ Hàm bay về phía U Linh chi thụ, tóc hoa râm bện lên một nhánh nhỏ, treo lủng lẳng.

Đài sen đen chậm rãi bay một vòng quanh A Nhất. Vị U Minh giáo chủ đánh giá thiếu niên mù một hồi lâu rồi nở nụ cười thích thú:

- Khắc khắc! Thú vị! Vô cùng thú vị!

Đài sen ngừng ngay trước mặt A Nhất. Huyền háng giọng, nhìn A Nhất trù mến nói:

- A Nhất! Thúc thúc tặng cho ngươi Cửu U Thất Sát Nha. Dùng nó để làm thịt tiên nhân rất có hiệu quả! Ngươi hãy dùng cho tốt nhé.

Giọng nói khô khan y hệt của lão thợ săn trong thôn nghèo.

Trên tay Huyền là một con dao bén nhọn, dài chừng hai gang tay. Lưỡi dao rộng bằng ba ngón tay, trắng ngà ngà, bén nhọn, nhìn qua có vẻ là xương hay răng của một loài thú nào đó. Gân cuối lưỡi dao là một mẫu hoa văn phiền phức và tinh tế được khắc lên cẩn thận. Cán dao thon dài hơi cong, được bọc bằng da thú, nước da bóng loáng chứng minh nó đã trải qua tay rất nhiều người.

Ngoài vẻ ngoài đen kịt, thì nó chẳng có gì đặc biệt, y hệt chủ nhân mới của nó vậy.

A Nhất vui vẻ nhận quả của thợ săn thúc thúc. Bây giờ hắn đã có dao, có thể vào rừng để săn tiên nhân rồi.

Tiếng chim non riu rít trên mái nhà càng làm A Nhất phấn khích hơn.

Chương 27: Anh hùng cứu mỹ nhân

Trong cuộc đời của mình, A Nhất đã có ba lần viếng thăm vô âm vô ảnh. Duy chỉ có lần này là vào ban đêm.

Có lẽ do ảnh hưởng của đêm trăng tròn cũng có lẽ do nghiệp duyên mỏng như khói nhưng lại bền chắc như huyền thiết của hắn với cội U Minh mà A Nhất còn lưu luyến không muốn rời đi.

Một bước chân, chỉ cần bước thêm một bước nữa là hắn có thể rời thôn để đi săn tiên nhân.

Khu rừng mờ sương phía trước đang há miệng mời mọc, vẫy cánh lá chào đón hắn. A Nhất thêm được hòa mình vào cái sức sống bất diệt ấy.

Thế nhưng A Nhất sợ, tựa như nỗi sợ của một đứa bé lần đầu đối mặt với biển khơi, lại cũng tựa như con chim nhỏ lần đầu rời tổ để ôm con gió mát.

Gió cũng như sóng biển, dịu dàng là thế, ôn hòa là thế, mát mẻ là thế. Bởi không chịu được cám dỗ nên cái vòng luân hồi này cứ mãi xoay chuyển.

Thế rồi tiếng chặt thịt ở đầu thôn, tiếng mài dao ở cuối thôn nhắc nhở hắn.

- A Nhất là đứa trẻ ngoan!

Đã là một đứa trẻ ngoan thì hắn phải có trách nhiệm trưởng thành.

A Nhất nâng cao chân, đạp mạnh xuống.

Máu từ đầu thôn ào ạt tuôn vào Lâm La Sâm Lâm.

Thú gặm cỏ, người săn thú, tiên nhân săn người.

Còn A Nhất ư?!

A Nhất săn tiên nhân.

A Nhất đứng dựa lưng trên cành cây cao nhìn xuống một đám tiên nhân đang tranh cãi. Lời dạy của lão thợ săn vang lên trong đầu:

- Một thợ săn giỏi là phải biết kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Từng tia nắng vàng nhạt yếu ớt xuyên qua tầng sương màu lam, nung lên đôi tròng mắt đỏ rực đang dõi theo nhất cử nhất động của đám đệ tử Thanh Hư môn.

Năm con mối.

Linh lực của họ lúc này gần như đã cạn kiệt bởi vì đã cố gắng hết sức thi triển thân pháp chạy trốn khỏi Tật Phong thú.

Giương mặt của vị sư muội Thanh Yên tái nhợt, cả người run rẩy. Ánh mắt nàng ai oán hướng về phía một vị sư huynh bên cạnh, lên tiếng:

- Tại sao sư huynh lại làm vậy? Tại sao lại đem rắc rối của chúng ta đổ lên người khác?

Vị sư huynh kia cúi đầu, không biết nên nói gì. Họ là đệ tử Thanh Hư môn, chính khí trùng thiên, hành động vừa rồi nếu bị các trưởng lão biết được, họ nhất định sẽ bị lôi đến trước đại môn Thiên Nguyên tông, lấy mạng đền mạng.

Lúc này một giọng nói trào phúng vang lên:

- Vậy lúc này, sao người không ở lại đó giúp bọn họ mà lại co giò lên cổ chạy theo chúng ta?

Người nói chuyện chính là vị sư muội lúc trước tranh cãi với Thanh Yên. Tên của nàng là Minh Châu. Người này là cháu gái của một vị trưởng lão có thực lực trong tông môn. Bản thân nàng cũng có tư chất không tầm thường, vẻ ngoài lại còn xinh đẹp sắc sảo, thế nên được khá nhiều nam đệ tử sùng bái.

Lời nói của nàng khiến gương mặt đang tái nhợt của Thanh Yên đỏ lên thấy rõ.

Nàng không có tư cách phán xét ai cả, bởi tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ nàng.

Nếu không phải nàng nhặt con Tật Phong thú nhỏ và lên mạng nó theo thì cũng đã không có chuyện gì xảy ra. Và lại lúc đó sư huynh làm vậy nhất định cũng là bởi vì nàng.

Vị sư huynh vẫn luôn bảo vệ Thanh Yến nói:

- Chuyện đã đến nước này thì quá trình cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là kết quả. Chúng ta phải mau chóng hồi phục linh lực rồi rời đi. Còn về bên phía Thiên Nguyên tông thì...

Vị sư huynh này đảo mắt một vòng, nhìn tất cả mọi người, đáng chất nói:

- Trong lúc lịch lãm tài nghệ thua người không thể trách ai cả.

Đĩ nhiên cả năm người không ai lại đại dốt đem việc này báo lại cho tông môn.

Tiên nhân không phải thánh nhân, dù miệng luôn nói nhân nghĩa nhưng cũng ham sống sợ chết chẳng khác gì kẻ phàm phu tục tử.

Năm người tìm chỗ ngồi xuống, nhập định, dưỡng sức.

Vị trí của năm người tương ứng với ngũ hành, tạo một kết giới nhỏ. Nếu có biến cố, họ có thể phản ứng kịp thời. Không thẹn với dạy dỗ của Thanh Hư môn, không cần ai chỉ ai, khi năm người vừa ngồi xuống làm vài thủ ấn thì vô số trận văn đã bao phủ cả bọn, rơi xuống đất, rồi lại nghịch trời cao.

Một cơn gió lách qua trận văn, nhanh như tia chớp đẩy Cửu U Thất Sát nha vào bên phải một chiếc cổ trắng mịn, xoa nhẹ.

Vị thần chết rút dao, vội vàng gom hết mọi tiếng động nhét xuống lỗ máu.

Gương mặt tinh xảo của Minh Châu lập tức mất đi sự sống, không còn nét đánh đá ngày thường nên trông rất dịu dàng. Nàng cuối cùng cũng để lộ bản chất yếu mềm thực nữ của mình, nhẹ gục đầu.

Đó là một tác phẩm mỹ lệ.

Nhân gian luôn ca, yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Vị sư đệ ngồi cách Minh Châu không xa lẽ lưỡi như trêu chọc nàng, hẳn là vì cái áo váy trắng đã nhiễm đỏ.

Chiếc lưỡi đang lộ ra kia đen kịt, nhọn hoắt, máu đỏ nhiễm trên đó đã bị sắc đen trộn lẫn.

Lưỡi dao nhô ra chừng một ngón tay lại rút lại. Hộp sọ không được cột sống đỡ nữa bị cơn gió làm nghiêng sang một bên.

Minh Châu đầu gục dịu dàng

Người thương ngã xuống nhìn ngang trên đũa

Được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm với giai nhân mà mình luôn thầm thương nhớ.

Có lẽ đây sẽ trở thành một giai thoại tình yêu mới của Thanh Hư môn.

Cơn gió lại nhẹ nhàng xoa nhẹ mái tóc đen mượt của một vị sư đệ khác, máu từ đỉnh đầu chảy ra, làm mái tóc càng thêm bóng mượt.

Lúc này, linh lực đang vận chuyển trong những cỗ thi thể kia tự di chuyển được một chu thiên thì tán loạn, bởi không có thần thức điều khiển.

Linh lực vốn của trời đất lại trở về trời đất. Tuần hoàn là vậy! Mãi luân hồi là vậy!

Cửu U Thất Sát nha thất vọng buồn tui. Máu nhuộm trên thân dao một tầng sâu bi. Trước kia khuynh đảo bát hoang, giờ thì chưa đoạt đủ thất mạng mà máu trên lưỡi dao đã muốn khô cạn.

Ba cỗ thi thể đổ ngã, một thiếu nữ đang bái lạy, một tiên nhân nằm nghiêng trọn mặt ngắm thiếu nữ, một kẻ lại không màng sự đời nằm ngửa mặt ngắm tầng lá rậm của Lam La sâm lâm.

Trận pháp ngũ hành của họ cũng vừa tiêu tán.

Thanh Yến kinh hoàng nhìn ba cỗ thi thể, nỗi sợ hãi khiến nàng xé thanh quần hết vang theo bản năng.

Từ nhỏ nàng đã được tông môn thu nhận, sư phụ chở che, sư huynh bảo vệ. Đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài lịch lãm, còn chưa thấy qua cảnh tượng huyết tinh như thế này bao giờ.

Vị sư huynh còn lại cố lấy người che chắn nàng.

Gió lại thổi!

Bàn chân thô của Tật Phong thú quạt ngang. Đôi mắt kiên nghị của tên sư huynh như muốn lòi ra ngoài. Cột sống bị chấn thành bốn năm mảnh kêu lộp rộp bên trong cái túi da tiên nhân.

Một kẻ nữa lại bỏ mạng vì Thanh Yến. Nếu nàng không hét lớn, nếu nàng không lén nhặt con yêu thú nhỏ, nếu nàng không rời tông môn... Bao nhiêu chữ nếu luan quăn trong đầu của nàng.

Thường thì khi gần chết, con người ta càng nghĩ nhiều đến những việc đã diễn ra trong quá khứ.

- Tất cả là tại mình.

Nàng nắm thật chặt lấy suy nghĩ đó, chấp nhận sự an bài của số mệnh.

Thế nhưng sự đau đớn trong tưởng tượng không xảy ra. Con Tật Phong thú to lớn đang gầm gừ trước mặt nàng chột trợn ngược mắt rồi ngã gục. Cửu U Thất sát nha yên ổn an vị ngay chính giữa đại não của nó.

Một núi không thể có hai hổ, đồng nghĩa, một Lam La sâm lâm không thể có hai gã thợ săn.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mẫu thân giết gà nào có bận lòng

Trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, thiếu niên mặc bạch y đột ngột xuất hiện để cứu Thanh Yến. Người này trông nhỏ hơn nàng khá nhiều, vậy mà lại có thể giải quyết Tật Phong thú trong chớp mắt.

Đôi mắt sáng rực như thép nung của hắn làm tan chảy tâm hồn thiếu nữ. Dưới lớp áo váy trắng, trái tim đơn thuần đập lên thành thịch.

Bởi đáng về liễu yếu đào tơ của nàng, không biết bao nhiêu đệ tử của Thanh Hư môn ước được làm đại thụ chống đỡ gió mưa, để nàng nương tựa. Ngay cả vị sư huynh vừa trở thành bánh thịt trên mặt đất cũng không ngoại lệ.

Thanh Yến đã quá quen với việc nam nhân xúm tùm bên cạnh, mặc nàng dựa dẫm. Nếu có thất bại, họ thay nàng nhận lỗi, thành công họ tặng công lao cho nàng.

Nàng chưa từng quan tâm, coi trọng tình cảm của họ, coi chúng như là chuyện hiển nhiên. Thế mà hôm nay, chỉ trong khoảnh khắc, bóng hình người thiếu niên thon gầy trước mặt đã in sâu vào tim.

A Nhất nở nụ cười thiên chân vô tà với nàng.

Mỹ nhân tuổi xuân thì thẹn thùng cười đáp lễ rồi nhanh cúi đầu, chờ đợi anh hùng xưng danh.

A Nhất chuyển động! Đôi mắt tham lam khóa chặt con mồi trước mặt.

Cứ tưởng đầu máu sẽ cao tận trời thế nhưng khi đi đến trước mặt Thanh Yến, vị tiểu thợ săn này lại khựng người bởi trên tay hắn không tát sát.

Hắn đã phóng Cửu U Thất Sát Nha vào trong đầu của Tật Phong thú rồi. Lúc này, A Nhất làm vậy vì tức giận bởi con súc sinh này dám ngang nhiên đoạt mồi của hắn. Hắn nào có thể ngờ con dao thợ săn thúc thúc cho, lại sắc bén như vậy, dễ dàng xuyên qua xương sọ của yêu thú, tựa mũi tên bắn vào nước.

Thanh Yến nhẹ ngẩng đầu, trộm nhìn thiếu niên đang lúng túng đứng trước mặt mình, cười khẽ.

Lúc trước nàng vẫn luôn coi thường bộ dạng này của các vị đồng môn thâm ái mộ mình, nhưng giờ nàng lại cảm thấy nó thật rất đáng yêu.

Thấy thiếu niên vẫn im lặng, nàng mở lời:

- Tiểu nữ tạ đạo huynh đã cứu nguy.

Giọng nói róc rách như suối chảy. Hai tay thẹn thùng vò áo váy trắng.

Mỹ nhân thật vô tình. Khi nỗi sợ hãi cái chết đã qua, Thanh Yến cũng đã nhanh chóng quên luôn bốn cái xác không hồn của đồng môn, đang nằm ở phía kia, chỉ để ý đến việc tìm đạo lữ.

Đôi mắt sáng rực của A Nhất lóe tinh quang. Hắn đã nghĩ được biện pháp.

- Minh vẫn còn cổ cầm!

Nghĩ rồi, A Nhất lôi người bạn lâu năm ở sau lưng ra, U Linh cổ cầm đỏ rực, đầu lớn của đàn có quấn một chuỗi tràng hạt đen kịt.

Thanh Yển ầm ập trong lòng. Thiếu niên anh hùng không dùng lời nói suông, mà sẽ đàn tặng nàng một bản tình khúc để thổ lộ tâm tư.

Nàng nào ngờ hắn cầm cổ cầm thật chặt rồi thẳng tay phang nó vào gương mặt mỹ miều.

Thanh âm du dương của cổ cầm lại lần nữa vang lên. Thanh Yển choáng váng ngã lăn trên đất.

Lòng mỹ nhân còn chưa kịp sầu khổ vì nam nhân vô tình thì hắn đã cười lên người nàng.

Hai tay nắm chặt thân cổ cầm, liên tục đập thẳng xuống cái đầu nhỏ.

- U! U!

Thanh Yển không còn lên tiếng được nữa, miệng chỉ có thể ú ớ.

Nàng ngất đi bởi đau đớn, rồi tỉnh lại cũng bởi đau đớn. Mỗi lần mở mắt lại loáng nhoáng thấy được nụ cười chân chất kia.

Con gà mổ thóc không mấy suy nghĩ. Mẹ của A Nhất khi làm thịt gà, nào có bận lòng. Tiên nhân giết người, cũng không chút bận tâm.

A Nhất giết tiên nhân cũng vậy!

Mãi cho đến khi những đường nét kiều mỹ trên gương mặt kia hoàn toàn biến dạng, bê bết máu thì A Nhất mới ngừng tay.

Tim mỹ nhân ngừng đập, dây cổ cầm ngừng rung

Cũng chỉ có U Linh cổ cầm mới biết được suy nghĩ trong giây phút cuối cùng của người thiếu nữ tựa liễu.

Có lẽ là, "được chết trên tay chàng, đời này vô hồi" chăng?

Nhất định là vậy đi!

Cứ như thế, Thanh Yển buông xuống đoạn tình cảm này để bước qua lần luân hồi mới. Tông môn của nàng lại có thêm một đoạn tình sử bi thương.

Là ai đã định đoạt tình đẹp phải là tình dở dang?

Con người A Nhất rất khô khan. Về lừng lững lại trở về trên gương mặt của thiếu niên. Tiên Nhân thì A Nhất đã sẵn rồi thế nhưng bây giờ làm sao để giải quyết mổ thịt này? Con dao mà thợ săn thúc thúc mới cho hắn đã nằm sâu trong hộp sọ của con Tật Phong thú.

A Nhất than vãn:

- Nếu thợ săn thúc thúc biết được chắc chắn sẽ rất giận.

A Nhất đi đến bên con yêu thú khổng lồ, cố dùng cổ cầm để đập bể hộp sọ của nó.

Mặc dù đã đập đến khi hai tay rã rời nhưng vô dụng, lớp da của Tật Phong thú vẫn không có lấy một vết trầy nứt. Tuy vậy đôi bàn tay thô kệch vẫn không chịu ngưng lại.

Bể tắc và không lối thoát, A Nhất muốn quay trở lại thôn, dẫn lão thợ săn đến đây để giúp hắn. Nhưng A Nhất không nhớ đường. Khu rừng nguyên sinh vốn phải là nhà của người thợ săn, thế mà lúc này lại khiến hắn sợ hãi.

A Nhất luôn nghĩ việc đi săn rất vui vẻ, thế nhưng bây giờ hắn mới biết nó không dễ dàng như vậy.

- Hèn gì chỉ những thanh niên cường tráng trong thôn mới dám vào rừng đi săn thôi, còn lại đều ở nhà lo việc trồng trọt, chăn nuôi.

Chim chóc thì thoảng cất tiếng hót trên người. Cành lá trên cao cũng cười đùa.

Tiếng cười cứ lớn dần làm thiếu niên rất đau đầu. Hắn thả cổ cầm xuống đất, ôm gối ngồi trên đất, thút thít rên rĩ:

- A Nhất không muốn đi săn nữa! A Nhất muốn về nhà!

Vì quá chú tâm việc đoạt lại Cửu U Thất Sát nha mà hắn không để ý đến những cổ khí tức đang tiến về phía mình.

Thị giác và thính giác mới tìm lại đã làm cùn thần hồn của người thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Cổ cầm tặng cổ nhân

Giữa sương khói mờ ảo của khu rừng, tiếng khóc của trẻ lạc khiến nhóm ba người Mạc Nguyệt, Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh rung mình.

Không phải bởi vì bọn họ sợ quỷ hồn mà là bởi vì thần hồn của họ rung động. Nỗi nhớ nhà từ sâu tâm can đang dâng tràn.

Bạch Mộ Ngôn lớn tiếng:

- Có người sử dụng âm công. Sư tỷ, sư muội cẩn thận.

Nói rồi hắn đưa cây sáo ngọc lên miệng, bắt đầu thổi, nhằm đẩy lùi tiếng khóc than kia.

Tiếng sáo vang lên, âm điệu của nó hòa nhịp cùng tiếng khóc than, càng thêm nao nê.

Nước mắt lăn dọc trên má của Bạch Mộ Ngôn.

Lục Linh vội gạt cây sáo ra khỏi tay hắn. Gương mặt đờ đẫn của Bạch Mộ Ngôn lúc này mới dần lấy lại sự thanh minh.

Mạc Nguyệt nhận ra âm thanh rên rỉ đó. Kẻ giữ U Linh cổ cầm của nàng đã ở rất gần.

Nàng vội nói với Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh:

- Bạch huynh và Lục tỷ mau rời đi, chúng ta sẽ hội tụ tại Hắc Kỳ sơn.

Không đợi hai người kia phản bác, nàng đã xé nát một tấm phù. Thân ảnh nhỏ bé như tia chớp lóe lên rồi biến mất.

Bạch Mộ Ngôn dù muốn đuổi theo Mạc Nguyệt nhưng đầu hắn lại nhói đau do vừa rồi bị âm công phản phệ.

Lục Linh đưa tay dịu hắn, cười khổ:

- Bạch sư đệ đừng lo lắng, Mạc Nguyệt trên người có vô số thủ đoạn. Bây giờ, chúng ta đi theo chỉ làm phiền muội ấy mà thôi.

Nàng do dự trong chốc lát rồi cũng dịu Bạch Mộ Ngôn rồi đi.

- ----

Tiên nhân gặp A Nhất.

Một kẻ đứng đó, vô sầu, vô cảm.

Một kẻ ngồi đó, khóc lóc, i ôi.

Nhìn cảnh tượng máu tanh trước mặt, Mạc Nguyệt nhủ mảy, đánh giá Thiên Âm chi Hồn.

Hữu hình nhưng lại vô hình, tựa trăng trong nước, tựa hoa trong gương.

Mạc Nguyệt đi đến trước mặt đứa trẻ lạc nhặt U Linh cổ cầm lên. Vừa quay người định rời đi thì tiếng khóc cũng ngừng.

Nước mắt của hắn đã sớm cạn, đôi tròng mắt đã trở lại màu trắng đục mù lòa, chứa chất tang thương.

A Nhất vẫn ngồi đó, ngẩng đầu nhìn nàng, lên tiếng:

- Người... ôm ta một lần, có được không?

Giọng nói của một đứa trẻ quý dị vang lên, âm thanh không phải phát ra từ miệng hắn mà được tạo ra từ trong gió, lượn một vòng quanh Mạc Nguyệt.

A Nhất muốn được cảm nhận hơi ấm của 13 năm trước, hơi ấm của lần đầu khi hắn ôm đàn ở Thanh Hư môn, hơi ấm đã theo hắn bao năm nay, đầu đã lạnh nhưng vẫn không nở buông tay.

Mạc Nguyệt đứng lại, xoay người, đập lá rừng đầm máu, quay trở lại trước mặt A Nhất.

Gương mặt non nớt mang nét ngao ngễ cúi nhìn đôi tròng mắt trắng đục của thiếu niên.

A Nhất vui vẻ cười, nụ cười ngây thơ, thân thiện. Dù hình dáng nàng có thay đổi ra sao thì hắn vẫn có thể nhận ra, nàng chính là người thiếu nữ gây đàn trong thạch động.

Mạc nguyệt ngồi xuống, choàng tay ôm lấy thiếu niên mù.

A Nhất nhắm mắt, tựa người, muốn để con mắt môi đưa hắn chìm vào giấc ngủ sâu nhưng rồi lại sợ mất đi hơi ấm đó nên cố thức tỉnh.

Mạn Đà La Hoa trắng tinh ở miền cực lạc tương phùng cùng Mạn Châu Sa Hoa đỏ tươi, chỉ mọc ở cõi diêm la.

Ở trên đỉnh núi Tu Di, có một vị phật than thở.

Ở cõi U Minh, có tên ma thần cười cợt.

Hơi ấm của thiếu nữ nhẹ nhàng kéo Thiên Âm chi hồn ra khỏi Vô Âm Vô Ảnh.

Đáng thương thay cho A Nhất, dòng thời gian vẫn mãi trôi.

Trong huyền tiếc của thiếu niên, nàng buông hắn ra, đứng dậy, hai tay ôm U Linh cổ cầm, quay người rời đi.

Dung nhan lạnh lùng xa dần, chỉ để lại lời từ biệt trong trẻo:

- Bảo trọng!

Dõi theo hình bóng thiếu nữ, A Nhất hứa trong lòng sẽ cố gắng tự bảo trọng, để ngày nào đó có thể lại gặp, trong một khung cảnh đẹp hơn.

Thiếu niên chậm rãi đảo mắt nhìn máu và xác chết ở xung quanh, rồi lại nhìn y phục đầm máu của mình. Hắn đã không thể tiếp tục chối bỏ sự thật nữa.

A Nhất là kẻ sát nhân! A Nhất là đứa trẻ hư!

Lúc ở Mộc Dương thành, bên trong đấu trường nô lệ ấy, có chuyện gì đã xảy ra?

Lúc trước, khi hắn vẫn còn mù lòa, tinh thần lực yếu ớt, làm sao có thể dễ dàng rời khỏi Thanh Hư môn.

Hắn không nhớ! Lặn trốn trong Vô Âm Vô Ảnh, hắn không biết mình có giết người không, nếu có thì là bao nhiêu người?

Thế nhưng, hắn biết rõ cái chết của những người tại nơi này, không ít thì nhiều, nhất định có liên quan đến hắn. Là hắn tự vệ theo bản năng, hay là hắn chủ động ra tay?

Hắn không biết!

Điều duy nhất A Nhất biết là hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng huyết tinh này nữa.

Thế theo nguyện ước, nước mắt thấm ướt mi, xóa đi thị giác.

Vị thần linh mù lòa lại tỉnh giấc, duỗi người, vươn tay, che khuất một mảng lớn của Lâm La sâm lâm.

A Nhất thở dài.

- Tiên nhân lại tới nữa rồi.

Nghiền ngẫm một chút, A Nhất trầm đĩnh chính:

- À không thể nói như vậy được nữa, mình cũng được coi là tiên nhân đi!

Nụ cười trên mặt đáng ghét. Hắn không muốn làm tiên, cũng không muốn thọ cùng thiên địa. Hắn chỉ muốn an ổn sống một cuộc đời bình phàm, rồi từ già cõi đời. Nếu có kiếp sau thì hi vọng lão thiên gia có thể nể tình hắn luôn vãi lạy mà cho hắn vào một gia đình khá giả chút.

Hắn nằm xuống đất, ngửa mặt lên trời. Chút ánh sáng của chiều tà xuyên qua tầng lá rậm, xé nát màn sương, vuốt ve gương mặt của thiếu niên mù.

A Nhất mệt rồi! Hắn không đủ sức, cũng không muốn lặn trốn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đêm vắng vẫn tâm

Một cỗ quan tài đen kịt nhẹ nhàng đáp xuống xác chết của Tật Phong thú, sức nặng của nó khiến yêu thú hơi lún vào nền đất.

Tịch Diệt đạo tổ lặng lẽ chờ đợi A Nhất lên tiếng. Trên mặt đất, A Nhất an tĩnh nằm đó, phó mặc cho trời.

Tà dương đã hoàn toàn lỵ biệt, thế nhưng đối với hai kẻ luôn sống bóng tối như bọn họ thì có ánh sáng hay không đã không còn quá quan trọng.

Trong cái bóng tối của tâm linh ấy, mặt trăng không mọc.

Màn đêm hé mở, lộ ra tròng trắng, mắt đen. Ánh sáng âm lãnh từ trong tròng trắng kia làm A Nhất có chút dễ chịu.

Ánh sáng dịu dàng mang theo thương cảm lặng lẽ vẫn tâm hấn.

A Nhất nhoẽn miệng cười, giọng nói cao lạnh lãnh của trẻ nhỏ vang lên:

- Tiểu nhân A Nhất vẫn an đại tiên!

Từ lúc nhỏ hấn đã mất đi khả năng nói, thế nhưng hấn vẫn nhớ rõ thanh âm của mình lúc còn có thể vui đùa trong thôn nghèo. Thiếu niên dùng thiên Âm chi hồn mô phỏng thanh âm đó.

A Nhất hi vọng vị tiên nhân hiền lành này sẽ không trách cứ:

- Đại tiên lượng thứ! Từ nhỏ tiểu nhân đã không thể dùng miệng để nói.

Ánh mắt ở trên cao vẫn lẳng lẳng lắng nghe. Tròng mắt cũng tốt, không xa với như mặt trăng.

A Nhất cảm thấy tròng mắt kia rất đẹp. Hồi nhỏ hấn cũng từng thấy lão thầy đồ ở đầu thôn đứng ngắm trăng ngoài hiên vắng. Lúc đó hấn không hiểu, bây giờ thì hấn đã hiểu được.

Đôi khi có những nỗi niềm mà chỉ trăng sao mới có đồng cảm.

Một lát sau, A Nhất thốt lên:

- Mắt của đại tiên rất đẹp!

Hấn cười hi hi:

- Thật đấy! Không phải tiểu sinh muốn nịnh bợ đại tiên đâu!

Có lẽ vì lâu rồi không được thổ lộ tâm tư nên nước mắt lặng lẽ rơi rồi vỡ òa.

A Nhất méo máo:

- Tiểu nhân không muốn chết! Tiểu nhân thật sự không muốn chết! Tiểu nhân muốn gặp lại mẫu thân, nói với người rằng tiểu nhân không trách người! Tiểu nhân muốn được ăn mì nóng ở quán nhỏ trong thành Mộc Dương! Tiểu nhân muốn học đánh đàn! Tiểu nhân muốn...

Có lẽ bởi vì mặt đất lạnh lẽo nên A Nhất nhanh nhận ra mình đã quá trốn, hấn thu lời muốn nói, ánh mắt buồn bã cố kìm lòng. Tay áo trắng đầm máu quệt gương mặt ướt đầm của mình.

- Tiểu nhân đã quá xúc động! Xin đại tiên lượng thứ!

Sự bình thản của con mắt trên cao khiến A Nhất cảm thấy âm áp:

- Tiểu nhân cũng rất giống đại nhân, nghe nhiều nói ít. À! Không phải là do tiểu nhân bị câm mà bởi lời dạy của lão thầy đồ, "họa từ miệng mà ra".

Do Vô Âm Vô Ảnh nên hấn không rõ người nói câu kia có phải thầy đồ đầu thôn hay không.

Vị Phật ở trên đỉnh Tu Di cũng rất ít nói.

A Nhất cười tự nhạo:

- Nhưng kỳ lạ là dấu tiểu sinh im lặng, tai họa vẫn cứ liên tục ập tới.

Im lặng lại phủ kín không gian mộng ảo khiến lòng Tịch Diệt đạo tỏ tê dại.

Lão muốn mở miệng an ủi thế nhưng lời an ủi tốt nhất trong lúc này chính là yên lặng.

Đến lúc dường như ngàn năm đã trôi qua, A Nhất mới thành khẩn nói:

- Đại Tiên người ở trên cao! Tiểu nhân nguyện dâng Thiên Âm chi hồn cho người!...

Hắn vội vàng quỳ dậy, liên tục đập đầu:

- Tiểu nhân đập đầu, van xin người! mong người có thể đến Lạc Nhạn thôn ở Lưu Ly quốc, báo một tiếng cho mẫu thân của A Nhất rằng hắn bình an, rằng hắn không trách bà!

A Nhất biết, nếu tiên nhân muốn mạng của hắn, cho dù hắn không tình nguyện thì lại có thể thế nào? Bởi thế hắn chỉ có thể đập đầu cầu xin:

- Kiếp sau tiểu nhân nguyện làm trâu, làm ngựa, hầu hạ đại tiên, chỉ mong người có thể nhủ lòng thương bỏ chút thời gian.

Nghe đến đây, Tịch Diệt lão tỏ không nhận được nữa quát lớn:

- Câm miệng!

A Nhất gục đầu trên đất, gương mặt biến dạng bởi đau khổ tột cùng, âm ức hóa thành thanh âm thốt lên từ miệng hắn:

- U! U!

Chẳng lẽ đại tiên pháp lực vô biên lại không thể chứng cho hắn chỉ ước nguyện nhỏ nhoi đó hay sao.

Tiếng bước chân đều đều vang lên. Một lão nhân bước ra từ trong bóng đêm, đi đến trước mặt hắn.

Trên người mặc áo dài trắng viền đen, bên ngoài khoác choàng bào đen viền trắng, chân đi giày đỏ rực. Mái tóc trắng chẻ đều hai bên, xoa đến ngang lưng, một tay chấp sau lưng, một tay vuốt chòm râu bạc trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Tịch Diệt đạo tỏ cúi đầu nhìn thiếu niên đang phủ phục trên đất thờ dài. Âm thanh cổ lão tuy uy nghiêm nhưng lại không hề nặng nề, ra lệnh:

- Đây sẽ là lần cuối cùng ngươi quỳ gối. Kể từ bây giờ, ngươi chính là đệ tử của lão phu, Tịch Diệt đạo tỏ. Trời không thể bắt ngươi quỳ càng không nói là người. Đứng lên đi!

Bá khí của vị đạo tỏ khiến pháp tắc thiên địa ầm ầm dao động. Có một sức lực vô hình chậm rãi nâng A Nhất đứng lên.

Tịch Diệt đạo tỏ ngừng vuốt râu, phát nhẹ tay, nhãn quang của A Nhất lại mở.

Nhìn gương mặt sững sờ của A Nhất, Tịch Diệt nhú mày nói:

- Thế nào? Tiểu tử ngươi không đồng ý ư?

A Nhất ngạc nhiên hỏi, vẫn là cái thanh âm thanh thúy của trẻ nhỏ:

- Người không muốn đoạt Thiên Âm chi hồn của tiểu nhân ư?

Tịch Diệt lão tỏ tức giận, trợn mắt nói:

- Ngươi thấy lão phu giống bọn tà đạo ngoài kia sao?

Chính khí trùng thiên của lão sáng mù mắt A Nhất.

Sự thật là lão làm phép để tự tỏa sáng.

Dạy đồ đệ là phải dạy từ lúc còn trong trứng nước. Lão làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội này.

Chính khí thay lời nói:

- Ngươi nghe cho rõ đây! Lão phu sẽ không lập lại lần thứ hai. Âm Ảnh tông của chúng ta khác với đám tà tu ngoài kia. Chỉ có Âm Ảnh tông mới là chính đạo, không bao giờ lại đi làm chuyện sư hèn, đoạt phách.

Trong mắt của A Nhất, vô số thánh nhân xuất hiện, đồng loạt gật gù chứng giám.

Dĩ nhiên cảnh tượng này không phải là do A Nhất ngộ đạo mà sinh ra. Tất cả đều là do Tịch Diệt đạo tỏ sử dụng pháp lực.

Ở bên trong đám thánh nhân, A Nhất loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của vị thầy đồ sống ở đầu thôn, thế là hắn cũng gạt gù đồng ý.

Vị lão tổ khoái chí, cười lên khằng khặc:

- Trẻ nhỏ dễ dạy! Trẻ nhỏ dễ dạy!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trò giỏi thường rất khó bái sư

Trong màn sương đêm có một già một trẻ đang tranh cãi. Ánh trăng sáng vàng vạc lách mình qua khe lá, dựa cảnh những cây cổ thụ chọc trời, lẳng lẳng lẳng nghe hai người trò chuyện. Lão nhân ngồi thư thái trên cổ quan tài, thiếu niên xếp bằng ngồi trên mặt đất.

Không còn máu, không còn xác chết! Tất cả tựa như ảo mộng của sương khói. Chỉ có Cửu U Thất Sát Nha trên tay của Tịch Diệt đạo tổ là minh chứng cho sát nghiệp của A Nhất.

Nỗi sợ sệt hiếm có hiện lên trong mắt của lão.

- A Nhất! Người nói con dao này là do thợ săn ở trong thôn mài cho người?

A Nhất trộm nhìn con dao đen kịt, bén nhọn dài chừng hai gang tay, rộng ba ngón tay. Khi đã chắc chắn đó chính là dao cắt thịt của mình, A Nhất mới dám lên tiếng:

- Đúng vậy!

A Nhất gạt mạnh đầu tựa như đang thú tội. Dẫu là lúc ấy tâm thần hắn không được tỉnh táo đi chăng nữa thì người đứng là do hắn giết.

Tịch Diệt đạo tổ thờ dài tiếc hận:

- Người nghĩ lão phu già cả, rất dễ bị lừa gạt phải không?

Lão cầm Cửu U Thất Sát Nha chỉ chỉ vào mặt của A Nhất!

- Dám khi sư! Người có tin, lão phu sẽ nhốt người trong mộ địa ba trăm năm không hủ?

Nếu như một tên thợ săn cuối thôn nghèo có thể bẻ nanh của Cửu U thần thú rồi xé một mảnh pháp tắc của cội U Minh để mài nó thành dao, chẳng lẽ tên thầy đồ ở đầu thôn chỉ cần làm một bài thơ thì thiên đế sẽ hạ phàm để bái lạy hay sao.

A Nhất thành thật giải bày:

- Tiểu nhân không dám! Lúc đó tâm trí của tiểu nhân mờ mịt, không phân biệt được thật giả.

Tịch Diệt đạo tổ lay lay huyết Thái Dương:

- "Đồ nhi" không phải "tiểu nhân"!

Trong lòng A Nhất ngổn ngang trăm mối:

- Tiểu nhân không muốn tu tiên, tiểu nhân chỉ muốn ẩn cư nơi sơn cùng thủy tận, trồng mảnh vườn nhỏ, ngày ngày đi săn...

Còn chưa kịp nói xong thì Tịch Diệt đạo tổ đã ngắt lời hắn:

- "Đồ nhi" không phải "tiểu nhân"!

Lần này trong giọng nói của lão ả ả khó chịu.

- Văn bối không dám!

A Nhất không tự xưng tiểu nhân, cũng không tự xưng đồ nhi, mà chỉ xưng văn bối.

Lão đạo tổ không chịu nổi thiếu niên cứng đầu ở trước mặt nữa, lại lấy Cửu U Thất Sát Nha chỉ chỉ mặt hắn.

- Ngươi... Ngươi! Đừng nói đến việc báỉ lão phu làm sư. Ngươi có biết bao nhiêu người đồng ý trả giá đắt chỉ để nghe lão phu giảng thuyết pháp không.

A Nhất không nói gì nữa, cúi đầu, mặc cho vị đại tiên này mắmg nhieéc.

Tịch Diệt đạo tổ thờ dài:

- Ngoài kia có rất nhiều kẻ đang truy tìm ngươi. Bất kể Thiên Âm chi Hồn của ngươi có tiến bộ thì người khác cũng có thủ đoạn để tìm ra ngươi.

Tuy là nói vậy nhưng lão cũng khá may mắn, nếu không phải nghe được tiếng khóc của Thiên Âm chi hồn thì không biết lão còn phải lẩn quẩn trong cái thâm lâm này đến bao giờ.

A Nhất vẫn im lặng, không nói.

Qua bao nhiêu năm nay, hắn cũng đã nghe lén nhiều vị tiên nhân. Hắn biết cái thế giới đó còn tàn khốc hơn phạm thế rất nhiều. Ước mơ trở thành tiên nhân của A Nhất từ lâu cũng đã không còn.

Thấy A Nhất mãi trầm mặc, đạo tổ nhìn lên trời. Thứ lão đang nhìn không phải là mặt trăng cũng không phải pháp tắc của thiên địa mà là nhìn ngọn núi của đại đạo, lấp lóe mờ ảo ở nơi xa.

- Thực ra lão phu muốn nhận ngươi làm đồ đệ cũng khởi nguồn từ ích kỷ của lão phu.

Linh lực quán quanh A Nhất, nâng hắn lên rồi đặt hắn ngồi xuống bên cạnh lão tiên nhân. A Nhất nhìn Tịch Diệt đạo tổ rồi cũng tò mò nhìn về phía mà lão đang nhìn.

Lúc này, lão không xem hắn như tiểu bối mà như là một vị bằng hữu lâu năm.

Lão cất tiếng hát:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

A Nhất tuy không hiểu ý nghĩa của bài hát nhưng cảm thấy nghe rất vui tai.

Tịch Diệt đạo tổ ngừng hát rồi nói:

- Cũng không phải chỉ lão phu. Phạm, tiên, ma, quỷ, thần, phật, hể còn sống, còn niệm thì đều có nguyện ước, mặc cho nguyện ước đó cao thượng hay thấp hèn.

Lão quay đầu, nhìn vào đôi tròng mắt đục, triu mến nói:

- Lúc này lão phu nghe được ba nguyện vọng của ngươi. Coi như là quà gặp mặt của trưởng bối, lão phu sẽ giúp ngươi thực hiện chúng.

A Nhất có chút thấp thỏm không yên, muốn mở miệng nhưng lại thôi.

Dường như đọc được tâm tư của thiếu niên, Tịch Diệt đạo tổ cười ha hả, nói:

- Ngươi lo lão phu sau khi giúp ngươi xong sẽ ép ngươi làm chuyện mình không muốn làm ư?

A Nhất định lên tiếng phân bua thì lão gio tay, ra hiệu hắn không cần nói.

- Ngươi yên tâm đi! Con đường này dù lão phu có ép ngươi bước đi cũng không có ý nghĩa. Đây đơn thuần là hảo tâm của lão phu, không cần ngươi phải trả lễ.

Lão giao trả lại Cửu U Thất Sát Nha cho A Nhất. Lưỡi dao bây giờ đã được bọc bởi một cái vỏ dao bằng gỗ, có hình khắc tinh xảo của biển và núi. A Nhất cũng không biết vị đại tiên này làm ra vỏ dao này từ khi nào.

Con dao đen kịt phần khởi trở về bên chủ nhân, trong lòng có chút ảm ức, rung nhẹ.

A Nhất cất giọng hỏi:

- Không biết ước nguyện của đại tiên là gì?

A Nhất cảm thấy vị đại tiên này rất tốt bụng, hẳn rất muốn giúp lão. Người trong cuộc nghĩ không thông, biết đâu chừng hẳn lại có thể nghĩ ra cách gì đó toàn vẹn đôi đường.

Bất chợt, vị đại tiên nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu thiếu niên.

- Đồ nhi ngoan!

Hơi ấm của bậc đạo sư làm yên lòng A Nhất, làm hẳn hiểu ra nếu có sư tôn sẽ tốt đến thế, ấm áp đến thế!

Dĩ nhiên, hơi ấm này là do Tịch Diệt đạo tổ thi triển pháp lực, tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: A Nhất Hồi Hương

Mảnh lục địa Huyền Không này có năm châu lục lớn: Nam Thiên Bộ châu, Đông Thắng Thần châu, Bắc Câu Lư châu, Tây Ngưu Hóa châu và Trung Huyền Minh châu. Ngoài năm châu lục này chính là Vô Tận Hải, trên Huyền Không đại lục là cõi trời Tam thập tam thiên, dưới Huyền Không chính là diêm la Thập Bát địa.

- Còn bên trên cõi trời và bên dưới địa ngục là gì thì tiểu tử ngươi chưa đủ tư cách để biết.

Tịch Diệt lão tổ đang dạy những thường thức của tu chân giới cho A Nhất.

Chưa kịp nói đến những nội dung quan trọng thì Lạc Nhạn thôn đã nằm ở trong tầm mắt.

Đêm vẫn còn khuya, những ngôi nhà trong thôn hầu như đều đã tắt đèn, cả ngôi làng đang yên giấc mộng mị.

Thôn nhỏ nằm ngay dưới chân núi, cách nơi đó không xa có dòng sông nhỏ quanh co ôm ấp bìa rừng. Lúc nhỏ, A Nhất vẫn hay ra đó tắm.

A Nhất mỉm cười. Sau bao nhiêu năm lưu lạc, con chim non lại trở về tổ.

Ở trên nơi cao, Tịch Diệt lơ lửng đạp gió. Bên cạnh lão, A Nhất đang ngồi trên cổ quan tài, hai tay cố vịn chặt nắp.

Tịch Diệt đạo tổ cười, hỏi:

- Đồ nhi! Ngươi muốn áo gấm về làng hay chỉ lạng lẽ về nhà thăm cố nhân?

Mặc kệ lão gọi hẳn là đồ nhi bao nhiêu lần, A Nhất vẫn không chịu gọi lão một tiếng sư tôn.

- Vẫn bói chỉ muốn gặp mẫu thân một lần.

Còn về phần phụ thân, hẳn không biết người đó có chào đón hẳn hay không.

Hai người một già một trẻ đáp xuống trước thôn. Cổ quan tài xoay vài vòng trên không trung rồi biến mất.

Từ chỗ hẳn đang đứng, A Nhất có thể nhìn thấy căn nhà cũ cách cổng thôn chừng ba căn, đó là nơi hẳn sinh thành.

Tuy A Nhất đã để Thiên Âm chi hồn nghỉ ngơi, thế nhưng hẳn vẫn có thể nghe rất rõ ràng tiếng thở của người dân trong thôn.

Trong nhà cũ, có đôi vợ chồng đang say giấc.

A Nhất không đợi được nữa, hẳn vội chạy đến trước nhà, khê gõ cửa.

Ở phía sau, Tịch Diệt đạo tổ không nhanh không chậm đi theo.

Sau vài lần gõ, bên trong căn nhà sáng đèn, có tiếng nữ nhân vang lên:

- Đến đây! Đến đây!

Thiếu niên vừa hồi hương chợt có cảm giác bất an, giọng nói này không phải là của mẫu thân.

Cánh cửa được đóng bằng ván gỗ hé mở, một nữ nhân tuổi ngoài ngũ tuần mở cửa. Từ nét mặt có thể dễ dàng nhận ra người này đang khó chịu khi bị đánh thức.

A Nhất vừa hồi hộp vừa lúng túng. Hắn không thể nói lại không thể dùng Thiên Âm chi hồn để giao tiếp, bởi nếu làm vậy lo rằng sẽ làm a di này sợ hãi mà ngất đi.

Giọng nói già nua của Tịch Diệt đạo tổ vang lên, giải nguy cho A Nhất:

- Lão phu muốn tìm mẫu thân của A Nhất.

Bà ta nhú mày nhìn hai người! Bà biết A Nhất là con trai của chồng bà với vợ trước.

- Chẳng lẽ A Nhất còn sống hoặc là... hắn đã chết, còn hai người này là những kẻ bao đồng đến đây để đưa di thư?

Trong lúc còn đang phân vân không biết nên trả lời thế nào thì ánh mắt của lão nhân trước cửa khiến ả cảm thấy an tâm trong lòng, không ngại mở miệng.

Dĩ nhiên là do Tịch Diệt đạo tổ thi triển pháp thuật.

Ả cười chế nhạo:

- Sau khi A Nhất bị bán đi, bà ta vì quá đau buồn mà trở bệnh nặng rồi qua đời. Không lâu sau đó phụ thân của A Nhất cưới lão nương. Lão nương là kẻ mẫu của A Nhất. Các người muốn tìm ta có chuyện gì?

Tin tức như sét ngang tai làm A Nhất lão đảo quỵ ngã, thần hồn rú lên bị thảm:

- Ma ma!

Tiếng khóc than của Thiên Âm chi hồn làm mọi người trong Lạc Nhạn thôn thức tỉnh. Ai nấy đều hoảng sợ cố bịt chặt tai nhưng tiếng khóc ai oán đó vẫn không ngừng vang lên trong đầu họ.

Những đứa trẻ nhỏ trong thôn thương tâm gào khóc mẹ, như thể người đã chết là mẹ chúng nó.

Kẻ mẫu của A Nhất hoảng sợ hét lên, rồi chạy thẳng vào trong, cả cánh cửa gỗ đang hé mở cũng không kịp đóng lại.

...

Không lâu sau, A Nhất cũng bình tĩnh lại, hắn ngoảnh đầu nhìn vào trong nhà, trầm nghĩ:

- Có lẽ bởi nhà nghèo không có gì để trộm cướp chú ý cho nên bà ta mới không mấy lo lắng?

Thấy chưa? Hắn vẫn rất tỉnh táo!

Tuy thiếu niên đã ngừng khóc nhưng tiếng trẻ gọi mẹ vẫn luẩn quẩn trong thôn nghèo.

Thiếu niên bạch y lững thững mở cửa, bước vào căn nhà nhỏ. Trong nhà có một cái tủ đứng sát tường, giữa nhà có bộ bàn bốn ghế, còn trong góc nhà là một chiếc giường.

Trên giường, hai vợ chồng già đang ôm nhau, cả người run lên cảm cập.

Đứng quần của phụ thân A Nhất lúc này đã ướt nhẹp. Mùi xú uế ngập căn phòng. Điều hắn lo sợ lúc trước cuối cùng cũng xảy ra, oán hồn của A Nhất tìm được đường về nhà để trả thù.

Hắn sợ hãi, hét to:

- A Nhất, năm đó bà ta mang thai, bảo không thể nuôi con nữa nên đã ép buộc ta phải bán con. Ta cũng rất đau khổ...

Thiên Âm chi hồn hét lớn, ngắt lời:

- Ông nói láo!

Mùi phân và nước tiểu ngập căn phòng nhưng A Nhất không hề quan tâm. Tịch Diệt đạo tổ thì đứng ở ngoài thờ ơ xem kịch, xem đệ tử chân truyền của lão sẽ đoạn tận hồi phạm duyên này như thế nào.

A Nhất nhìn quanh nhà, tìm không thấy có bài vị, hắn bình tĩnh hỏi:

- Mộ phần của ma ma nằm ở đâu?

Không có tiếng đáp lời, chỉ có tiếng thút thít ở trong chăn mền.

Hắn đau đớn hỏi tiếp:

- Là ở trong bụng thú rừng hay trong bụng cá dưới sông?

A Nhất đoán không sai. Phụ thân vô tình của A Nhất nào quan tâm đến việc thờ cúng người vợ xấu số của mình cơ chứ. Sau khi bà ta chết, hắn đã thả cho xác trôi sông rồi.

Vẫn không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió xôn xao ngoài hiên vắng.

A Nhất cố nén xuống bi thương, nhẹ hỏi:

- Gia gia! Người có nhớ mẫu thân hay không?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: A Nhất Là Một Hiếu Tử

Nghe A Nhất hỏi, phụ thân của hắn vội vàng lên tiếng:

- Một ngày vợ chồng, nghìn năm ân nghĩa. Gia gia đương nhiên rất nhớ bà ấy.

Nhưng rồi hắn chợt giật mình một chuyện đáng sợ. Lỡ như hiếu tử của hắn đang muốn dẫn hắn đi thăm vợ cũ thì sao. Hắn không muốn chết.

Hắn và vợ mới có một đứa con gái đang làm người hầu cho một gia tộc giàu có. Nàng vừa gửi thư về, báo rằng nàng được một vị tiểu thư của gia tộc coi trọng, ngày sau nhất định sẽ được nâng đỡ, sẽ gửi tài lộc về cho hai vợ chồng.

Hắn còn chưa được hưởng phúc, hắn không muốn chết!

Lão vội vàng chui ra khỏi chăn. Ngay cả ngẩng đầu cũng không dám, lập tức quỳ xuống đất. Đầu tóc đã bạc hơn phân nửa như miếng giẻ lau trên mặt đất, cũ kỹ, dơ bẩn.

Người cha lúc trước nhẫn tâm bán con, giờ đang liên hồi quỳ lạy con mình.

- A Nhất! Gia gia biết lỗi rồi! Tha cho gia gia! Tha cho gia gia!

Nghe thấy giọng nói run rẩy bầy của lão, A Nhất vội vàng ngồi xuống xoa lưng phụ thân rồi nói đôi lời trấn an:

- Gia gia yên tâm đi! Hải nhi nào dám làm điều đại nghịch bất đạo. Chẳng phải lão thầy đồ vẫn thường dạy, phải hiếu thuận với phụ mẫu sao?

A Nhất là một hiếu tử!

Thế nhưng đối với người cha già kia, A Nhất càng trấn an hắn thì hắn lại càng sợ hãi, càng lớn tiếng van xin.

A Nhất không quan tâm đến người phụ thân đã già và lắm cảm của mình nữa.

Hắn lên tiếng nói với người mẹ kế vẫn còn đang cuộn người trong chăn:

- Kế mẫu! Người cũng nghe thấy lời của phụ thân con rồi đấy. Hải nhi xin thay phụ thân tạ lỗi với kế mẫu.

A Nhất khom người tạ tội rồi lại nói tiếp:

- Tuy nhiều năm đã trôi qua nhưng phụ thân của con vẫn còn tình cảm với mẫu thân. Tuy nhiên, nếu ép kế mẫu phải rời đi thì hải nhi cảm thấy rất có lỗi với người.

Nói đến đây, sống lưng A Nhất lại đứng thẳng. Thiếu niên nhú mày, ra vẻ suy ngẫm.

Sau khi đi tới đi lùi vài vòng, hắn liền vỗ tay, hứng khởi nói:

- Hải nhi đã tìm ra cách vẹn toàn cho hai người rồi!

Dứt lời hần đi đến bên chiếc giường trong góc nhà.

Biết được ý định của chủ nhân, Cửu U Thất Sát gói trong bao vải chấn động ngân vang, cổ vùng vẫy phản kháng. Nó không muốn bị nhiễm máu phạm.

A Nhất tay cầm đao khí, mắt nhắm nghiền.

Tinh thần lực bùng nổ.

Vị thần linh mù lòa bị gọi dậy, bức bối lẫn lẫn nhào nhào nữ nhân vô tội. Xương cốt liên tục vỡ nát rồi tạo dựng, da thịt có chỗ thì bị cắt xén bớt, có chỗ lại được nhồi đắp. Sinh cơ cố thoát ra, mong được giải thoát nhưng lại bị kéo ngược trở vào.

Đây là lần đầu tiên A Nhất chủ động điều khiển Thiên Âm chi hồn để khống chế ngũ hành nên có chút mất thời gian.

Nữ nhân hét thảm thê nhưng vị thần linh mù lòa đã bịt miệng bà ta.

A Nhất vừa thi triển pháp thuật vừa nói lời xin lỗi.

- Kế mẫu lượng thứ!

Thời gian càng trôi qua thì hình bóng quỷ quái trên giường càng giống với mẫu thân của A Nhất

A Nhất nuốt nước mắt:

- Xin lỗi ma ma! Xin lỗi ma ma!

Khá lâu sau, mẫu thân của A Nhất nằm đó, nhịp thở đều đều, gương mặt và dáng người y hệt lúc còn trẻ.

Nói đúng hơn là A Nhất đã thay đổi dáng vẻ của nữ nhân này thành mẫu thân hần.

Bị chính tác phẩm của mình cảm động, A Nhất vươn bàn tay run rẩy, chạm gương mặt không tìm vết của mẫu thân.

Hần muốn chính miệng nói rằng hần không hề trách người, thế nhưng trong gian nhà chỉ có tiếng rên thảm thiết của đứa trẻ câm

- U! U... U!

A Nhất đi đến trước mặt người phụ thân vẫn đang co người quỳ rạp trên đất, hần quỳ xuống lạy ba lạy, lạy thứ nhất vì ơn sinh thành, lạy thứ hai vì hần đã không thể chăm sóc phụ thân bao năm nay, lạy cuối cùng vì đề sám hối cho sự ích kỷ và cố chấp của hần.

Làm xong bốn phận của một hiếu tử, giúp phụ thân vui đi phần nào nỗi nhớ nhưng, A Nhất thất thủ rời khỏi căn nhà cũ.

Sau này cuộc sống gia đình của phụ thân nhất định sẽ hài hòa hơn trước kia. Hần cũng không muốn ở lại làm phiền hạnh phúc của người.

Khi A Nhất vừa bước chân ra khỏi cổng thôn thì tiếng thét của phụ thân hần vang lên bên trong căn nhà cũ. Có lẽ là bởi vì không cách nào diễn tả được vui mừng đoàn tụ!

Tịch Diệt lão tổ nhìn bóng lưng thiếu niên trước mặt, cười khằng khặc. Bởi lão biết lời nói đầu tiên mà phụ thân của A Nhất nói là lời thật lòng.

Lão cũng biết A Nhất hiểu rõ điều đó hơn ai hết.

Mãi đến bây giờ, A Nhất mới thật sự đã thức tỉnh khỏi ảo mộng của bao nhiêu năm nay.

Tịch Diệt đạo tổ tiến lên, xoa đầu hần, phần khởi nói:

- Sau con say, không gì ngon hơn một tô mì thịt nóng. Đi! Sư đồ chúng ta đi ăn mì!

Trong lòng thầm nghĩ, một tên đệ tử thú vị như thế này, lão nhất định phải nhận.

Có con gió nâng A Nhất lên, đặt trên cổ quan tài đen kịt.

Mặt trời mọc. Hừng đông thả vài ngon ấm áp vào thôn nhỏ.

Có con nọ nhón lại lần nữa rồi tổ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tu tiên mà! 120 tuổi không tính là già

Trong ngũ môn, tam tông, nhất ma thì trung châu đã có ba đại phái, Thanh Hư môn, Linh Kiếm tông, và Thiên Nguyên tông.

Ba phái vẫn giữ mối quan hệ bằng hữu, ít nhất mặt ngoài là như vậy, nhờ đó mà trung châu vững chắc như kiềng ba chân.

Lúc này thiếu chủ Linh Kiếm tông - Hàn Cẩm Dương đang ngồi trong trang viên dành cho khách nhân của Thiên Nguyên tông, bình thần thưởng trà, ngắm hoa. Thế nhưng, đi theo thiếu chủ bao nhiêu năm, lão nhân đứng ở sau lưng dễ dàng nhìn ra hắn đang nóng vội; cánh tay của vị thiếu chủ nâng ly trà cao hơn bình thường, đôi bàn chân cũng nhích gần chân ghế hơn.

Tạ Lưu cũng bức bối thay cho thiếu chủ của mình. Bọn họ đến đây cũng đã mười lăm ngày rồi mà người cần gặp vẫn không chịu xuất đầu lộ diện.

Người thanh niên trước mặt lão lại một lần nữa đưa ly trà lên miệng. Mái tóc đen dài rủ xuống bả vai, che khuất đi một phần gương mặt khiến người khác không nhìn ra được lúc này hắn đang nghĩ gì. Hàng mi hơi cụp xuống che khuất ánh sáng lạnh lẽo từ trong đôi mắt dài hẹp kia. Khóe mắt đuôi lông mày đều là hờ hững, chỉ có khóe môi mỏng đang hơi mím lại khiến những người quen thuộc hắn có thể nhận ra được cảm xúc của hắn lúc này cũng không tốt.

Gió nhẹ thổi khiến những cánh hoa trà nhẹ nhàng đáp xuống đầu vai, mái tóc và cả ly trà trước mặt hắn. Hắn khẽ mỉm cười, nụ cười ảm áp mang theo sự ôn nhu say lòng người khiến đôi mắt lạnh như băng trở nên đột ngột.

Vị thiếu chủ này của lão năm nay chỉ mới 120 tuổi nhưng đã sắp bước vào cảnh giới Tiên Tâm, có thể xem như là một trong số những thanh niên tài tuấn của Huyền Không đại lục. Hắn có thể đột phá đại cảnh giới này bất kỳ lúc nào, nhưng hắn lại chọn áp chế tu vi của bản thân.

Thứ thiếu chủ của lão cần không phải Tiên Tâm mà là Kiếm Tâm. Hắn trời sinh kiếm cốt, dù tư cách để vấn kiếm đạo đỉnh phong, trở thành người mạnh nhất trong lịch sử của Linh Kiếm tông.

Tuy nhiên, cho dù là có Kiếm Cốt thì việc độ tâm ma kiếp của Kiếm Tâm cảnh vẫn còn có rất nhiều phiền lưu, thường là cửu tử nhất sinh. Cũng vì chuyện này nên lão và hắn mới đến đây để gặp Phong Thiệu, một trong ba vị bát phẩm đan sư của Huyền Không đại lục, nhờ luyện giúp một loại dược hương gọi là Kim Giới...

Ngoài mặt thì là vậy, nhưng không ai biết rằng tất cả những điều này chỉ là cái vỏ bọc.

Đối với Hàn Cẩm Dương thì Tiên Tâm cũng tốt mà Kiếm Tâm cũng tốt, hắn không mấy quan tâm. Thứ hắn đang truy tìm không phải là đan dược.

Hàn Cẩm Dương vừa đặt tách linh trà xuống thì Tạ Lưu tức giận lớn tiếng:

- Khinh người quá đáng! Thiếu chủ! Chúng ta đến Huyết vực để cầu đan dược đi. Lão nô tin, chỉ cần ra cái giá đủ lớn, họ sẽ không ngại luyện đan cho chúng ta.

Tu chân giới là vậy! Khi tình huống bức bách, chính tà bất phân.

Vị bát phẩm đan sư thứ hai, Cổ Hoàng là người của Huyết vực. Mang danh hiệu đan sư thế nhưng nên gọi lão ta là độc sư thì thích hợp hơn. Chế độc mới là chân ái của lão, chế dược chỉ là nghề phụ mà thôi.

Còn người thứ ba thì hành tung bất định. Không ai biết người đó là ai, hình dáng như thế nào, tu vi cao thấp ra sao. Thế nhân chỉ biết người đó tồn tại bởi những viên tiên đan có ấn ký hình ngọn lửa, tương truyền có thể khiến kẻ chết chưa lâu hồi sinh. Tu chân giới tôn kính gọi người kia ba tiếng, Hóa thần y.

Hàn Cẩm Dương, cười nói:

- Tạ trưởng lão, người đừng sốt ruột. Tình huống của ta vẫn còn rất tốt.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng hắn lúc này như lửa đốt.

Thứ phái xuất hiện đêm hôm qua, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Hàn Cẩm Dương cố trấn an bản thân:

- Tổ không thể nào nói sai... Nhất định không thể!

Vì một câu nói của Tổ mà hắn đã phải chờ rất lâu, rất lâu...

Đúng lúc này một vị chấp sự bước vội vào đại sảnh, cười nói:

- Phong trưởng lão đang nhanh chóng hồi môn, chỉ một lát nữa sẽ về tới thôi.

Cũng thật tội cho vị trưởng lão này, hắn được giao nhiệm vụ tiếp đón hữu hảo Linh Kiếm tông. Khách nhân càng phải chờ lâu thì hắn càng cảm thấy áy náy. Thế nên vừa nhận được tin của đệ tử, lão liền tốc hành đến đây.

Nghe đến đây, Hàn Cẩm Dương đứng phắt dậy làm Tạ Lưu giật nảy cả mình. Vị thiếu chủ này của lão lúc nào cũng vân đạm phong khinh, chưa bao giờ tỏ ra xúc động đến thế.

Nhưng mà thấy thiếu chủ hân hoan, trong lòng lão cũng vui vẻ. Có lẽ vì Hàn Cẩm Dương quá mức tuấn tú? Hắn không phải là vậy đi..

Thanh niên ngọc thụ lâm phong, vừa chinh đồn lại y phục vừa cười tươi như hoa, nói:

- Vãn bối muốn ra nghênh đón từ xa để thể hiện sự tôn kính với Phong đại sư!

Vị chấp sự kia liền gật đầu cười, đồng ý:

- Tất nhiên là được!

- --

Lúc ba người sắp đến trước đại môn của Thiên Nguyên tông thì một cỗ tiên thuyền cũng đang từ từ đến gần. Phía trên, một lão nhân râu tóc bạc phơ đang ngồi thần thờ nhìn mây trời, mặt mày bơ phờ trần đầy vẻ thất vọng. Đứng bên cạnh là một thiếu nữ khoác đạo bào đỏ rực, lưng đeo hộp gỗ, đang bóp vai cho lão nhân.

Hai người này không ai khác chính là Mạc Nguyệt và sư tôn của nàng, Phong Thiệu.

Khi lão lần theo dấu vết của Thiên Âm chi hồn ở Lam Sương thành, tiến vào Lam La Sâm Lâm thì liền gặp được đệ tử của mình Mạc Nguyệt, vừa từ Hắc Kỳ sơn trở về.

Biết được mục đích của sư tôn, nàng nói cho lão biết, kể có Thiên Âm chi hồn đã bị Tật Phong thú ăn thịt mất rồi.

Bạch Mộ Ngôn cùng Lục Linh cũng tường thuật lại tình huống hôm đó, âm công ma mị vang vọng trong sâm lâm kia nhất định là Thiên Âm chi hồn!

Lại còn có U Linh cổ cầm ở sau lưng của Mạc Nguyệt nữa...

Nhân chứng vật chứng rành rành, tuy không muốn nhưng lão cũng phải tiếp nhận sự thật. Thiên Âm chi hồn đã lại bước vào luân hồi.

Thứ cần tìm đã không còn, Phong đại sư đành theo Mạc Nguyệt, Bạch Mộ Ngôn và Lục Linh hồi tông.

Lão ngồi trên thuyền, hết thở dài rồi lại thở dài.

Hơi ẩm trên bãi vai khiến lão ngoảnh đầu, trêu mến nhìn vị nữ đệ tử đang cố an ủi mình.

- Xem ra giấc mộng cửu phẩm đan sư phải trông cậy vào tiểu quái thai này!

Đang vỗ vỗ bàn tay của tiểu quái thai để tìm chút an ủi thì Phong Thiệu nhìn thấy từ phía tông môn, một nhóm ba người đang bay đến đây; một người đạp mây, hai người khác thì đạp phi kiếm.

Lão nhanh chóng nhận ra một trong số ba người đến là vị chấp sự luôn quản việc tiếp đón khách nhân của tông.

Còn hai người kia... Nhìn phục sức thì hẳn là người của Linh Kiếm tông.

- --

Bên phía Hàn Cẩm Dương, hắn vừa trông thấy Mạc Nguyệt thì hai mắt đã lóe sáng.

Chiếc lá bồ đề trên tay hắn tựa như cảm ứng được gì, rung lên nhẹ nhẹ.

Hàn Cẩm Dương thăm thán phục vị "Tổ" kia:

- Thiện tai! Tuệ nhãn của Tổ thông suốt quá khứ và vị lai, quả nhiên không thể nào xuất hiện sai lầm! Thiên âm chi hồn cuối cùng cũng đến tay ta!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tiên giới hay phàm giới đều có biến thái

Ba người đặt chân xuống tiên thuyền rồi tươi cười đi đến trước mặt Phong Thiệu.

Vị chấp sự của Thiên Nguyên tông hành lễ, mở lời:

- Phong trưởng lão, hai vị này là Tạ Lưu chấp sự và Hàn Cẩn Dương, thiếu chủ của Linh Kiếm tông.

Hàn Cẩn Dương nhanh miệng, lễ phép bái Phong Thiệu rồi nói:

- Đa tạ Phong đại sư!

Phong Thiệu còn không hiểu tiểu tử này vì sao lại cảm ơn hắn thì liền cảm nhận được linh lực trong không gian chấn động.

Quá muộn!

Hàn Cẩn Dương đã thi triển thủ đoạn, tay phải chỉ thẳng phía Mạc Nguyệt, tay trái bóp nát một chiếc lá bồ đề.

Mọi người hoàn toàn không có phòng bị, làm sao có thể kịp ngăn cản hắn ta được.

Toàn thân Mạc Nguyệt và Hàn Cẩn Dương lóe lên ánh sáng vàng chói rồi biến mất.

Phong Thiệu tức giận, đôi mắt tràn đầy sát ý khóa chặt Tạ Lưu.

Lão chỉ một ngón tay khiến vị chấp sự của Linh Kiếm tông quỳ rạp xuống đất, chân tay co cứng như một con ếch.

Con ếch cống một chiếc đan đỉnh.

Một ngũ phẩm Tiên Tâm bình thường như lão làm sao có thể đỡ nổi nửa chiêu của Chân Tiên cảnh.

Phong Thiệu giận dữ hét:

- Các ngươi đưa đồ đệ của ta đi đâu vậy? Nói!

Tạ Lưu không biết phải nói gì. Lúc này lão vẫn còn choáng váng, không hiểu tại sao thiếu chủ của lão lại làm như vậy.

Chẳng lẽ là vì tiểu nha đầu kia quá xinh đẹp? Chắc là không phải vậy đâu? Hay thiếu chủ của lão bị người nào kiềm chế?

Trong lòng Tạ Lưu cũng có chút không chắc chắn. Ở Linh Kiếm tông thiếu chủ của lão được rất nhiều nữ nhân xinh đẹp mến mộ nhưng đến giờ hắn vẫn không tỏ ý yêu thích quá ai chứ đừng nói là muốn kết đạo lữ.

Áp lực trên người tăng vọt như muốn ép lão vào ván thuyền, cắt đứt suy diễn của lão.

- Nói mau! Các ngươi đang có kế hoạch gì? Muốn làm gì với đệ tử của ta?

Tạ Lưu vội vàng trả lời:

- Văn bối không biết! Văn bối thật sự không biết! Văn bối đi theo thiếu chủ đến để cầu tiền bối hỗ trợ luyện Kim Giới đan. Văn bối thật sự không biết vì sao thiếu chủ lại làm vậy.

Nghe đến đây cơn giận của Phong Thiệu đã lên đến đỉnh điểm.

Thay vì hút linh khí của trời đất, lò luyện đan đang đề trên người của Tạ Lưu bắt đầu hấp thu khí huyết của lão.

Thấy tình huống không ổn, vị chấp sự của Thiên Nguyên tông hoảng hốt nói:

- Phong trưởng lão, người hãy bình tĩnh lại. Người sống chúng ta mới có thể tiếp tục điều tra được!

Đáp lại lời khuyên can của hắn, chiếc đan đỉnh đập bay hắn ra khỏi thuyền, rơi xuống khu rừng núi gần sơn môn. Vị trưởng lão vô tội này chắc chắn sẽ không thể rời giường trong vòng nửa tháng tới.

Tạ Lưu nằm thoi thóp, vừa mơ hồ vừa thống hận.

Nếu không phải Phong Thiệu cần người đối chứng thì lão đã sớm lấy mạng kẻ này.

Tiên thuyền lao nhanh về phía Thiên Minh phong, tìm vợ chồng Mạc Tề và Nguyệt Tịch.

- Mạc Nguyệt! Chờ sự phụ!

- -----

Lúc này ở Lam Strong thành, không khí của Lăng gia đang rất vui vẻ. Vị tiểu thư Lãnh Nhượng Linh hiền lành, phúc hậu cảm động đến trời cao, bệnh tình không những nhanh chóng thuyên giảm mà còn trở nên khỏe mạnh hơn xưa rất nhiều.

Lãnh Nhượng Linh ngồi trước gương, mặt của nàng tràn đầy sức sống. Diệp Mai đứng ngay sau lưng chải tóc cho tiểu thư.

Chiếc hộp ngọc trắng tinh khiết được đặt ở trên bàn trang điểm. Bên trong đã không còn bánh há cảo.

Lãnh Nhượng Linh yêu quý sờ sờ hộp ngọc rồi hỏi Diệp Mai:

- Diệp Mai! Muội có biết khi nào thì vị tiên nhân đó sẽ quay lại không?

Diệp Mai không để ý đến cách xưng hô của tiểu thư đối với A Nhất, đơn thuần trả lời:

- Đệ ấy nói lúc rảnh rồi nhất định sẽ trở về thăm chúng ta.

Nghe thấy cách xưng hô của Diệp Mai đối với tiên nhân kia, trong lòng Lãnh Nhượng Linh có chút khó chịu.

Lúc nàng ngã bệnh, Diệp Mai cho nàng ăn há cảo tiên nhân. Sau đó thì nàng ngay lập tức liền khỏe lại.

Thần kỳ vô cùng!

Diệp Mai cũng không cảm thấy đây là bí mật gì to tát nên kể lại hết mọi việc giữa nàng và A Nhất cho Lãnh Nhượng Linh nghe.

Thấy há cảo có tác dụng với bệnh tình của tiểu thư nhà mình thì người thị nữ tốt bụng quyết định dành hết toàn bộ mớ há cảo còn lại cho tiểu thư của mình ăn.

Hộp ngọc không còn há cảo thì thân thể của tiểu thư cũng trở nên khỏe mạnh, không còn bệnh tật

Ban đầu, Lãnh Nhượng Linh rất vui mừng, chỉ thiếu việc quỳ xuống tạ ơn Diệp Mai.

Thế nhưng rồi không biết từ khi nào mà hạt giống ghen tị được gieo xuống trong lòng nàng, nhanh chóng nảy mầm rồi cuốn lấy trái tim thiện lương ấy.

- Vì sao vị tiên nhân ấy lại chọn Diệp Mai mà không chọn ta?

- Diệp Mai có gì hơn ta cơ chứ?

- Nếu như không có ả, có lẽ ta mới là người được tiên nhân chú ý đến.

- Hừ! Một tiên nhân mù và ả thị nữ lẳng lơ.

Diệp Mai nào biết những suy nghĩ này của Lãnh Nhượng Linh. Nàng vẫn ngày ngày ở bên cạnh, chăm sóc tiểu thư của mình, ngày ngày chăm bón cho hạt giống của sự ghen tị đó

Nàng còn hứng khởi viết thư về cho phụ mẫu của mình ở Lạc Nhạn thôn, hết mực ca ngợi vị tiểu thư xinh đẹp, tốt bụng

Và dĩ nhiên về cả tiên nhân tiểu đệ, A Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: A nhất đã vào luyện tâm cảnh như thế đó!

Mộc Dương thành vẫn tấp nập và đông vui như trước, dường như tất cả những phong vân biến chuyển của tu chân giới đều không ảnh hưởng đến nó dù chỉ là nhỏ nhoi. Người nghèo trong thành vẫn bận rộn với cuộc sống mưu sinh, người giàu có vẫn điên cuồng vì máu và bạo lực trong đấu trường.

Hôm nay, Mộc Dương thành đón hai vị khách nhân rất đặc biệt.

Tuy công thành cách nơi đó khá xa nhưng A Nhất vẫn có thể loáng thoáng nghe được những tiếng hò hét hưng phấn của các khán giả, tiếng kêu rên thảm thiết của các con mồi hòa cùng tiếng rống điên dại của đám yêu thú bên trong đấu trường nô lệ.

Trên con đường lớn vẫn tấp nập người người qua lại có một đứa trẻ tàn tật đang ú ớ xin ăn.

A Nhất dường như có thể xuyên thấu qua nó nhìn đến bản thân mình hơn mười ba năm trước, thương cảm rất nhiều thế nhưng hắn lại không nhớ đã đánh mất túi tiền của mình ở đâu. Ngoảnh đầu nhìn Tịch Diệt đạo tổ, A Nhất rất muốn mở miệng xin lão vài xu bố thí cho đứa nhỏ đáng thương kia nhưng rồi lại thôi.

Tuy rằng đối với vị đại tiên này, vài xu tiền có khi không khác gì bụi bặm cả nhưng hắn lại sợ làm phiền đến người khác.

Không! Đó chỉ là cái cố! Hắn chỉ là không muốn mang ơn lão mà thôi.

A Nhất tự cười nhạo bản thân mình:

- Từ lúc nào mà mình đã trở nên cao ngạo và ích kỷ như thế này?

Khi đã nghĩ thông suốt, thiếu niên liền dừng lại truyền âm cho Tịch Diệt đạo tổ:

- Đại tiên! Người có thể nào bố thí cho những đứa nhỏ này vài xu tiền hay không?

Du ngoạn cùng hắn mấy hôm nay, Tịch Diệt đạo tổ cũng đã biết xuất thân của A Nhất, cũng hiểu được vì sao hắn lại động lòng trắc ẩn.

Lão thờ ơ nói:

- Là một vị đại tiên thì ta thực sự không có thời gian để chạy tới chạy lui giúp đám phàm nhân kia. Thế nhưng..

Đôi mắt sâu thẳm của vị đạo tổ nhìn chằm chằm vào A Nhất như muốn soi rõ linh hồn hắn, lão nhấn mạnh:

- ...nếu đệ tử của ta van nài, ta nhất định sẽ giúp đỡ hết mình.

Tuy đã sớm đoán được câu trả lời của Tịch Diệt đạo tổ nhưng A Nhất vẫn muốn thử một lần... để rồi lại thất vọng.

Hắn lắc đầu từ chối gợi ý của Tịch Diệt.

Cái nghèo cũng không thể nào cản được thiện tâm của A Nhất.

Hắn bước đến trước mặt đứa trẻ xin ăn vừa mù vừa câm ở bên đường, choàng tay ôm lấy đứa bé rồi nói:

- Hãy cố sống cho thật tốt!

Ngon lửa ấm áp của tình người mà bằng hữu Diệp Mai đã đốt cho hắn, A Nhất dùng nó để mời lửa cho một sinh mệnh khác.

Hắn vẫn chưa quen lắm với hộp âm và chiếc lưỡi mới của mình nên giọng nói phát ra có chút khó nghe, tuy vậy nó vẫn làm đứa bé ăn mày khóc thút thít, ú ớ!

A Nhất không cần nghe cũng biết đứa nhỏ muốn nói gì.

Hắn vỗ nhẹ vai đứa nhỏ như cô vũ rồi lại tiếp tục lên đường.

Đứa bé xin ăn đứng đó, giờ giờ cái tỏ chờ đợi, thế nhưng mãi đến lúc tiếng bước chân của kẻ đã ôm hắn đi xa cũng không có tiếng kêu nào của tiền rơi xuống cả.

Hơi ấm của tình người cũng không thể làm vui đi cơn đói của chiếc bụng bẹp.

...

A Nhất và Tịch Diệt lão tổ vào ngồi trong một quán mì ven đường. Gọi là quán cho sang chứ thực ra đây cũng chỉ là một xe mì cũ kỹ cùng dăm ba chiếc bàn ghế gỗ lụp xụp được sắp xếp sát vách tường của một tiệm vải. Chủ quán là một lão nhân, mái tóc bạc và chiếc lưng hơi gù đều nói cho họ biết đây là một người đã trải qua hơn nửa đời trong sự khó khăn vất vả.

- Đại thúc, phiền ngài làm giúp hai tô mì thịt bò.

- Đến ngay đây.

Cảnh tượng một lão già tiên phong đạo cốt, ngồi trên một chiếc ghế thấp xộc xệch ven đường chờ mì trông rất quái gở. Nhất là cái đôi giày đỏ chót mà lão đang mang còn rất thu hút sự chú ý, hoàn toàn không thể hòa hợp được với cảnh vật xung quanh.

Thế nhưng người khiến lão bán mì chú ý lại không phải Tịch Diệt đạo tổ mà là A Nhất.

Lão nhớ rất rõ gương mặt ấy, cả đôi mắt trắng đục kia nữa. Hơn chục năm trước, có một thời gian đêm nào lão cũng cho đứa trẻ ăn xin ồm yếu, mù lòa kia chút mì thiêu, canh cặn.

Lâu mãi lại thành thói quen, ngày nào lão cũng làm dư ra chút ít. Sau khi đứa trẻ kia biến mất, thỉnh thoảng lão vẫn quen tay làm nhiều hơn chút mì khiến vợ lão không thiếu cần nhằn lãng phí.

Lão bán mì thờ dài:

- Già rồi trông gà hóa cuốc, lại hay nhớ chuyện cũ.

Lão đổ nước lèo nóng hồi vào hai tô mì thịt rồi bung lên cho hai người:

- Mì nóng đến đây!

A Nhất cười nói:

- Cảm ơn đại thúc!

Hắn cảm ơn không chỉ cho tô mì mà hắn đang cầm trên tay mà còn cho cả 1342 tô mì khác. Nếu không có vị đại thúc này thì có lẽ hắn đã chết đói trong những đêm mưa gió năm xưa.

Giọng nói mới của A Nhất tuy khó nghe nhưng không hiểu sao lão bán mì lại cảm thấy bùi ngùi. Có lẽ bởi nụ cười thiên chân vô tà kia rất giống nụ cười của hơn 13 năm trước.

Lão cười nói:

- Ăn nhanh kéo nguội!

A Nhất gạt đầu, cầm bát mì lên húp lấy húp để.

Lão bán mì lấy cái khăn đang choàng trên cổ chùi đôi mắt ướt:

- Hi vọng đứa trẻ ngoan năm đó vẫn sống, dù có khó khăn vẫn cười.

Thăm câu nguyện xong, lão vội tiếp đón những khách nhân khác, quay trở lại hiện thực của bản thân, bôn ba với cuộc sống.

Cuộc sống của người nghèo không có chỗ cho hoài niệm.

Mười ba năm trước, gia đình lão tuy nghèo nhưng cũng còn tính là hạnh phúc. Lão có một người vợ già đi cùng lão qua biết bao năm sóng gió, có người con trai và con dâu hiếu thuận cùng một đứa cháu ngoan ngoãn.

Sau đó, con trai của lão ham vui đi cá cược trong đấu trường nô lệ, kết quả chết thê thảm, để lại người vợ trẻ và đứa con nhỏ. Không lâu sau con dâu lão cũng bỏ đi, để lại đứa cháu vừa dứt sữa. Bà già chịu không nổi đả kích liên tiếp cũng qua đời. Ở độ tuổi lẽ ra phải được hưởng phúc tuổi già thì lão lại phải bận rộn mưu sinh, nuôi nấng đứa cháu đang tuổi ăn tuổi học.

A Nhất không biết những điều này, mà cũng không cần phải biết.

Tịch Diệt lão tỏ không hề nhắc đứa mà chỉ truyền âm cho hắn:

- Mọi người đều đang bước về phía trước, duy chỉ có tiểu tử ngươi mãi dậm chân tại chỗ.

Lời nói của Tịch Diệt đạo tỏ làm thần hồn của A Nhất chấn động.

Thời gian của hắn đã khác hẳn với thời gian của phàm nhân. Hắn và họ từ lâu đã không còn nằm trên cùng một quỹ đạo của vận mệnh.

Lão bán mì, phụ thân của hắn, mẫu thân của hắn, thầy đồ đầu thôn, thợ săn cuối thôn, Lạc Nhạn thôn, Lam Sương thành, tất cả mọi người đều bước về phía trước, duy chỉ có hắn dừng lại, mãi mãi sống trong quá khứ, mãi mãi là thiếu niên mù.

Câu nói của Tịch Diệt lão tỏ làm A Nhất đốn ngộ.

Tiền nhân A Nhất đã đặt bước chân đầu tiên vào đại đạo như thế đó!

Tán tu A Nhất, nhất phẩm Luyện Tâm cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đừng nên ăn trước khi xem kinh dị!

Ở một quán mì ven đường người đến người đi tấp nập, một thiếu niên mù đang ngồi trên một chiếc ghế thấp lụp xụp, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thỉnh thoảng lại rung động một chút vì hơi nóng từ tô mì bốc lên.

Bên cạnh hắn là một vị lão nhân rung đùi đắc ý, đang nhìn hắn chăm chăm bằng đôi mắt từ ái. Tất nhiên là từ ái trong suy nghĩ của lão mà thôi, người ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy ánh mắt kia như là muốn nuốt chửng thiếu niên ngoan ngoãn trước mặt.

Tịch Diệt đạo tổ thấy A Nhất đốn ngộ, trong lòng vui vẻ:

- Thiên tư không tệ!

Lão vung tay lên, bóng hình của lão và A Nhất dần dần tiêu thất. Thứ duy nhất chứng minh họ đã từng ở đó là hai tô mì còn đang bốc khói nghi ngút và một thỏi vàng trên chiếc bàn gỗ.

.....

Trong lúc mà Tịch Diệt đạo tổ đang vui vẻ ăn mì cùng người đồ đệ bất đắc dĩ thì môn nhân của Âm Ảnh tông vẫn đang phải tản ra khắp nơi, khổ bức lận lội đến những nơi hoang vu nhất của đại lục, chỉ hận không thể xới từng thửa đất lên để tìm Thiên Âm chi hồn.

Vị đạo tổ tìm được đồ đệ liền lập tức bỏ quên đám đồ tử đồ tôn đáng thương của mình đang phải khóc than tìm kiếm người đang ở cạnh lão.

Đáng thương thiên hạ Âm Ảnh tông!

.....

Đông Thắng Thần Châu là châu lớn và sầm uất số một số hai của Huyền Không đại lục. Nơi đây địa hình bằng phẳng, khí hậu ôn hòa nên thu hút rất nhiều tu sĩ tụ tập. Cũng có nhiều tông môn đã khoanh vùng lập tông tại đây hàng vạn năm.

Ở một góc của Đông Châu.

Trên thảo nguyên xanh ngát bạt ngàn hoa cỏ, có bốn nam tử thi triển thân pháp ma mị, thoát ần thoát hiện nhanh chóng vượt qua vùng thảo nguyên trống trải không có một chỗ trú ẩn để tiến vào khu rừng trước đó không xa. Trên vai họ cồng một cỗ quan tài đỏ tươi như viêm hỏa. Người nằm trong cỗ quan tài là đường chủ Hóa Dung đường, một trong năm đường của Âm Ảnh tông.

Bốn người cật lực khiêng cỗ quan tài chạy tới như là phía sau có yêu thú đang đuổi theo họ vậy. Nếu họ có thể nói, nhất định là họ sẽ cải chính, cái thứ đang đuổi theo họ còn đáng sợ hơn cả yêu thú nữa.

Một thanh niên khiêng kiệu bởi vì hao phí quá nhiều linh lực khiến mặt mày hắn tái nhợt, cắn giận nói:

- Mấy ả đó thật quá đáng, chẳng phải chúng ta chỉ là vô tình nhìn thấy bọn họ tắm thôi sao? Lại không phải là chúng ta cố ý, ai bảo thanh thiên bạch nhật lại đi tắm ở ngoài trời?

Người đàn ông trung niên phía sau lưng hắn cũng mệt quá sức, thở hổn hển, hùa theo:

- Đúng vậy! Lại còn truy sát chúng ta bảy ngày bảy đêm. Mấy ả tưởng mình có chút nhan sắc thì muốn làm gì thì làm mà!

Ở phía trước, một thanh niên có ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm liếc nhìn lại, lạnh lùng nói:

- Các ngươi đều im miệng cho ta! Đến tình thế này còn có mặt mũi đồ lỗi cho người khác sao? Nếu không phải tại các ngươi dục hòa công tâm, tiết lộ hơi thở làm bại lộ hành tung thì chúng ta còn có thể trú tại Kinh Hồng môn một thời gian dài nữa.

Người thanh niên còn lại có vẻ ngoài trang nhã, lắc đầu trầm nghĩ:

- Người ta sắp đuổi giết đến nơi, đại sư huynh ngươi còn luyến tiếc sắc xuân sao?

Hóa Dung chân nhân ở trong quan tài đang bế sinh tử quan để đột phá Nguyên Thần cảnh, hoàn toàn không hay biết mình đã bị đạo tổ đá khỏi tông môn, lại còn bị mấy tên đệ tử dẫn đi ngao du sơn thủy, ngắm cảnh xuân.

Chẳng bao lâu nữa, Nhất Ván lâu sẽ đưa tin tức lão già biến thái của Âm Ảnh tông rình coi đệ tử Kinh Hồng môn tắm rửa, bị đuổi giết chạy vắt giò lên cổ suốt bảy ngày bảy đêm.

Có lẽ cũng sẽ được tiên giới truyền lưu thêm vài thập kỉ nữa cũng nói không chừng.

Vết nơ này cho dù có tát sạch nước của Vô Tận hải cũng khó lòng rửa sạch.

- - -

Bầu trời đỏ tươi.

Mặt đất đầm máu.

Một con Tham Lang thuần chủng đang chạy lao nhanh trong đấu trường. Tứ chi đen kịt của Tham Lang đều đều dẫm đạp vào mớ dịch lỏng đang vương vãi trên khắp mặt đất tạo nên thanh âm bì bõm. Máu bắn tung tóe khắp nơi, nhuộm loang lổ khắp thân thể của nó, nhuộm đầy cái miệng rộng và hàm răng nhọn đang nhe ra kia, lấy dính lên cả người đang ở phía trên lưng nó.

A Nhất ngồi trên Tham Lang, một tay vịn sợi xích trên cổ của con yêu thú, một tay khác cầm roi xích dài. Hắn đang cố kiềm chế con Tham Lang này, nhưng có vẻ âm thanh mới tìm lại được của hắn không thể át được tiếng hô hưng phấn đến từ bốn phía khán đài. Con Tham Lang hoàn toàn không có ý định ngừng lại.

Con Tham Lang hưng phấn lao về phía một người đàn ông mặc y phục nô lệ đang ngồi run rẩy trong bóng tối. Miệng nó gầm gừ từng tiếng như đe dọa, sau đó há rộng cái miệng đỏ như bôn máu của mình ra rồi nuốt chửng ông ta.

Người đàn ông không phản kháng được, chỉ tích tắc đã biến mất trong miệng con yêu thú, chỉ để lại một vũng máu tanh chứng tỏ nơi này vừa có thêm một sinh mệnh nhỏ bé tiêu tán khỏi thiên địa.

A Nhất hét lớn nhưng không thành lời. Hắn muốn kéo cái sợi dây xích trên cổ Tham lang lại để ngăn cản nó thể nhưng tay của hắn lại không nghe theo hắn điều khiển.

Nhưng hắn làm sao có thể thay đổi quá khứ cơ chứ?!

Ở nơi này, hắn đơn thuần chỉ là một khán giả.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đó chính là A Nhất!

Tham Lang thỏa mãn gầm lên một tiếng rồi lại lao nhanh đến con mồi tiếp theo.

Cánh tay của A Nhất kéo mạnh Khốn Yêu thẳng trên cổ của Tham Lang, con yêu thú khổng lồ bị kéo nhảy lên không trung rồi đáp xuống khán đài một cách ngoạn mục, thân hình to lớn và tứ chi sắc bén của nó đè chết một đám khán giả không kịp phòng bị. Lốp dịch đỏ trên mặt đất lại được tô dày lên thêm một chút.

Không ngừng lại ở đó, con yêu thú tiếp tục đạp lên những người còn lại, tìm cách trèo lên cao hơn nhằm thoát ra khỏi nơi đã vây khốn nó bấy lâu.

Đám đông lập tức hỗn loạn lên. Mọi người không màng đến xung quanh, tranh nhau chạy về phía lối ra của đấu trường.

Tiếng la hưng phấn và khát máu ban đầu biến thành từng tiếng khóc than rung trời.

- Tại sao lại giết ta? Ta chỉ đến tìm vui thôi mà.

- Đừng! Đừng giết ta! Ta sẽ cho ngươi tất cả tài sản mà ta có.

- Aaaaa!

- Đừng mà! Ta còn người vợ trẻ và đứa con nhỏ đang chờ ở nhà...

- Cứu mạng! Cứu mạng a! Ở đây có ác quỷ!

- Thiếu hiệp tha mạng! Từ nay ta sẽ không...

Những con mồi của hắn tranh nhau giẫm đạp lên kẻ ngã xuống để tìm đường thoát thân, tiếng la hét vang rền như a ti địa ngục.

Tham Lang như một cỗ máy xay thịt khổng lồ, lăn nhào vào đám đông.

Có lẽ vì quá no nên nó không ăn thịt người nữa, chỉ chăm chú nhuộm màu cho da lông của mình bằng sắc đỏ tươi của máu.

Giương mặt của vị khán giả A Nhất quần quai:

- Không! Không! Không phải là do ta!

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi. Thiếu niên ngồi trên lưng Tham Lang vẫn đang nở nụ cười thích thú, điều khiển con yêu thú dưới thân tiến lên tựa đứa trẻ lần đầu tiên dùng đuốc đuổi đốt bầy kiến đang tháo chạy tán loạn.

...

A Nhất giật mình tỉnh lại.

Ở bên trong lãnh địa của Thanh Hư môn

Bầu trời vẫn đỏ tươi.

Mặt đất vẫn đầm máu.

Hai chân của A Nhất đã đứt lìa, sự đau đớn chột ủa tới khiến hắn kêu lên thảm thiết.

Một nhóm đệ tử của Thanh Hư môn chậm rãi tiến đến gần hắn, trên những gương mặt vận vẹo kia đang nở nụ cười đáng sợ, đầy vẻ tham lam. Họ vờn những bàn tay lõm chòm đầy móng sắc nhọn đến gần a Nhất.

- Cuối cùng cũng bắt được ngươi!

- Cái mạng nhỏ của ngươi được chừng môn rao giá cao lắm đó, ngươi có biết không?

A Nhất tuyệt vọng hét lớn:

- Không! Các người mau chạy đi!

Thế nhưng âm thanh thoát ra từ miệng hắn lại là.

- Cá thật lớn! Ma ma sẽ rất vui đây!

Một vị thần chết điều khiển sợi dây mây mềm mại đang nằm sắp dưới chân a Nhất, khiến nó xuyên qua hộp sọ của mấy tên tu sĩ một cách nhẹ nhàng như đang xâu một chuỗi hạt ngọc trai. Sau đó, chuỗi ngọc trai được cẩn thận treo lên giữa hai thân cây lớn.

Cả năm viên ngọc vẫn giữ nguyên nụ cười khùng bỏ trên môi và tư thế vờn tay ra phía trước, ánh mắt tròn to khát máu.

Vị thần chết dạo qua một vòng, trầm tư như đang lựa chọn, sau đó nhẹ nhàng ngắt một cặp chân mới từ trên người một nam đệ tử, lắp vào cho A Nhất.

Vết cắt trên chân của a Nhất lập tức liền với đôi chân mới. Hắn hưng phấn đứng lên nhảy nhót tới lui.

A Nhất lại có thể đi đứng được, hắn vui vẻ kéo năm con cá lớn về nhà cho mẫu thân làm bữa tối. Hôm nay hắn muốn ăn cá nướng, nếu không thì hấp cũng được, mà rán cũng không tồi.

Hay là kêu ma ma làm mỗi món một con nhỉ? A Nhất nhất định có thể ăn hết được, sẽ không lãng phí đồ ăn.

Vừa đi a Nhất vừa vui vẻ nghĩ: mình là đứa trẻ ngoan cơ mà.

Thế nhưng người khán giả A Nhất lại không đồng tình lên tiếng:

- Không! Không! Không phải là ta! Đó không phải là ta!

...

Một lần nữa, A Nhất lại giật mình tỉnh lại.

Bầu trời vẫn là màu đỏ.

Mặt đất vẫn đầm máu tươi.

Lần này hắn chỉ tuyệt vọng cuộn tròn thân mình, ôm đầu khóc thút thít, không cố giành quyền điều khiển thân thể nữa, cũng không cố chống lại vận mệnh đã được định đoạt nữa.

Đường Tử Hàm đứng lơ lửng trong không trung, dùng ngón tay chỉ vào mặt người thiếu niên ma mị trước mắt, hét:

- Là người đã...

A Nhất phát tay.

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì mắt của Đường Tử Hàm đã trợn ngược, trước mặt hắn là thân thể của mình, vẫn còn đang vươn tay chỉ trỏ. Hắn muốn hét lên nhưng đầu đã lìa khỏi cổ, hộp âm không được phổi bơm hơi, làm sao có thể nói thành lời.

A Nhất nhìn xác chết trên mặt đất, hồn nhiên nói:

- A Nhất muốn ăn há cảo.

Dưới ánh trăng màu máu, A Nhất bận rộn phụ giúp mẫu thân băm thịt và gói há cảo.

Dù mẫu thân hắn đã hướng dẫn rất kỹ nhưng A Nhất sợ rằng hắn sẽ quên mất nên phải vẽ xuống từng bước làm há cảo trên mặt đất.

- Minh sẽ làm thật nhiều há cảo cho thầy đồ, thợ săn thúc thúc, và cả Diệp Mai tiểu muội nữa...

Ánh trăng đỏ rực trên bầu trời chiếu sáng một mảnh sân, bao trùm lên cả bóng dáng nhỏ bé đang cặm cụi chặt thịt của a Nhất.

Tiên nhân A Nhất, nhất phẩm Luyện Tâm cảnh rên rì:

- Là ta!

- Đó là ta!

Lần này A Nhất không muốn thức tỉnh nữa.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy!

...

Bầu trời vẫn là màu đỏ

Mặt đất vẫn đầm máu tươi

Ở bên trong khu rừng rậm, A Nhất và cuộc săn tiên nhân lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thức tỉnh

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc

Ta là núi

Ta là biển

.....

Tiếng hát cổ lão luân luân như từ phía xa xăm vọng đến, sau lại dần dần rõ ràng hơn, nhẹ nhàng vỗ về A Nhất, kéo hắn trở về lại với thực tại.

A Nhất thức tỉnh từ trong giấc ngủ, phát hiện mình đang nằm trong một chiếc quan tài bằng gỗ. Không biết quan tài được làm từ vật liệu gì nhưng nằm rất thư thái, lại thoang thoảng có một mùi hương khiến tinh thần dễ chịu.

Xung quanh là một mảnh đen nhánh, ánh sáng mờ nhạt duy nhất là đến từ cái nắp quan tài phía trên đang khép hờ.

A Nhất nằm yên trong quan tài, không có ý định ngồi dậy, từng vệt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đang thẫn thờ, hắn nỉ non nói nhỏ:

- Là ta! là ta!...

Tiếng hát đột ngột ngừng lại. Tịch Diệt đạo tổ nhận thấy được đồ đệ của mình đã tỉnh liền ngừng hát, bước đến gần quan tài.

Nắp quan tài chậm rãi mở ra, ánh sáng nhàn nhạt tràn vào, nhẹ nhàng bao phủ lấy thiếu niên đang nằm cuộn mình trong đó.

Hắn vẫn không chịu ngồi dậy.

Tịch Diệt đạo tổ cũng không hỏi vì sao hắn khóc, lão lấy ra một cây đàn, cười nói:

- Đồ nhi ngoan! Đừng khóc! Trong lúc con đồn ngộ thầy đã tự tay làm cho con cây đàn này, con mở mắt ra xem có đẹp không? Thích không?

Vừa nghe nhắc đến đàn, bàn tay A Nhất khẽ run lên bần bật.

Hắn đã hoàn toàn nhớ ra! Ở trong Lam La sâm lâm, hắn đã dùng U Linh cổ cầm đập nát sọ não của nữ đệ tử Thanh Hư môn, Thanh Yến.

A Nhất dùng hai tay bưng kín đầu, hoảng loạn la lên:

- Không! Không!

Tịch Diệt đạo tổ hít mắt lại, hứng thú hỏi:

- Đồ nhi! Ngươi nhớ ra rồi sao?

Lão quét mắt nhìn tới nhìn lui, đánh giá người thiếu niên đang nằm trong quan tài rồi bật cười hài lòng:

- Khắc khắc! Vừa nhập môn liền có thể đồn ngộ, một hơi lên đến ngũ phẩm Luyện Tâm cảnh! Không tồi chút nào.

A Nhất nghe thấy thế, tâm tình lại hoàn toàn không được cải thiện. Hắn không quan tâm đến tu vi, không quan tâm đến tu luyện, hắn chỉ nằm đó, tội nghiệp cho những người đã chết, tội nghiệp cho cả bản thân của mình.

Lúc trước, cho dù hắn có biết người là do hắn giết nhưng tâm can cũng không bị dày vò đau khổ đến mức này, bởi hắn không có thực sự trải nghiệm qua. Hắn chỉ có thể ngờ ngộ nhớ được, hắn đã giết người.

Còn lần này thì hắn có thể cảm nhận được tất cả: tiếng xương gãy giòn tan; tiếng huyết nhục rơi rớt trên mặt đất; tiếng kêu la khóc lóc, xin tha mạng của những kẻ hắn giết; hình ảnh những gương mặt mờ mịt, sợ hãi, thống khổ, đau đớn, thậm chí là căm thù, nguyên rủa.

Sự thích thú của kẻ giết người, quá trình đùa giỡn với sinh mệnh của những người không có sức chống cự.

Tất cả! Tất cả, thiếu niên đều rành rẽ cảm nhận được.

Kẻ giết người không phải đứa trẻ nhỏ vô tri ở Lạc Nhạn thôn, mà là hắn, tiên nhân A Nhất.

...

Tịch Diệt đạo tổ quay người, đi về phía bộ bàn ghế đá bên trong trang viên.

Tịch Diệt đạo tổ đã cố tình tìm mua một trang viên có khung cảnh giống nhất với trang viên của Đường Tử Hàm ở Lam Sương thành, nhưng xem ra việc này đã không còn cần thiết nữa.

Và đương nhiên là lão đã phải mua lại với một cái giá trên trời! Nhưng lão cũng không mấy quan tâm, chút chuyện nhỏ nhặt này còn không đáng để lão thi triển pháp thuật.

Lão thư thái rót hai chén linh trà rồi thả một viên đan dược vào một chén.

A Nhất leo ra khỏi quan tài, ngồi bệt xuống đất, trong đôi mắt tràn đầy tang thương.

Đây là quan tài của vị đại tiên tốt bụng, hắn không muốn làm bẩn nó.

Hắn ngồi đó một lúc, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt của hắn từ mờ mịt dần dần trở nên kiên định.

A Nhất mò mẫm lấy Cửu U Thất Sát nha ra từ trong túi, ngắm nghía con dao một chút.

Đây là món quà quý giá nhất mà hắn nhận được, cũng có thể là món quà cuối cùng. Dùng hung khí đã giết hại những tiên nhân kia kết thúc tính mạng của kẻ sát nhân, có lẽ có thể an ủi phần nào cho một vài vong linh đã bỏ mạng trên tay hắn.

Run run vuốt ve con dao, A Nhất bỗng nắm chặt cán dao, đâm thẳng lưỡi nhọn bén ngọt kia vào ngực mình. Thế nhưng dao khí trên tay hắn không chấp nhận, nó kịch liệt từ chối hành động tự sát của A Nhất, toàn thân dao rung lên dữ dội, gãy dựa, nhảy ra khỏi bàn tay của hắn.

Tịch Diệt đạo tổ chậm rãi đặt chén trà xuống, nhìn a Nhất đang đấu tranh với con dao không nghe lời kia, thờ dài nói:

- Đồ nhi, tin sư tôn đi! Cho dù ngươi có chết đi cũng không thay đổi được gì đâu! Người đã chết cũng không thể sống lại được.

Nói rồi lão lại vỗ vỗ cái ghế bên cạnh:

- Nào! Lại đây ngồi! Để sư tôn kể cho ngươi nghe truyền thuyết về Thiên Âm chi hồn, truyền thuyết của thiên nhân.

Lúc này, vị đạo tổ kia không còn mang dáng dấp cả lơ phất phơ như bình thường, toàn thân lão tản mát ra sự uy nghiêm như một vị thần thời thượng cổ. Từng lời từng chữ tràn đầy thuyết phục lực, tựa như chân ngôn của bậc thánh nhân.

A Nhất không chịu được dụ hoặc mà tạm bỏ đi ý nghĩ tự sát, đi đến ngồi bên cạnh lão.

Tịch Diệt đạo tổ hài lòng, chiều này đã lâu không dùng đến nhưng xem ra mình vẫn là bảo đao khó lão.

Vạn Thánh kinh của lão tuy không mạnh mẽ bằng Câu Hồn Linh Điển của Thất Tâm môn, nhưng dùng để đối phó với một tên gà mờ mới bước vào Luyện Tâm cảnh thì vẫn dư dả.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Truyện cũ dài lê thê, tu tiên lại bận bịu!

Khi A Nhất đã an tọa, Tịch Diệt đưa cho hắn một chén linh trà, rồi bắt đầu kể:

- Ở thời thượng cổ, có một tộc người sống an nhàn trong một thung lũng, ẩn mình trong khe núi hẹp ở Tây châu.

Hơi nước trong trà bốc lên, dần dần tụ lại một chỗ hóa thành cảnh tượng trong một sơn cốc nhỏ, trăm hoa đua nở, chim chóc rộn ràng, người người vui đùa ca hát. Tiếng hát của họ làm thóc lúa nảy mầm, làm muôn hoa nở rộ.

- Một ngày kia, có một nhóm tu sĩ vô tình đặt chân đến nơi đó, phát hiện ra tộc người Thiên Nhân. Tu sĩ vừa sợ Thiên Nhân vừa thèm khát thần hồn của họ. Chắc ngươi cũng không cần vì sư phải nói nhiều nữa. Ngươi hiểu rõ hơn ai hết, sự tàn khốc của tu chân giới.

A Nhất siết chặt hai tay, môi mím lại, gật nhẹ.

Lão nhân phát tay, đám sương dần biến đổi thành một cảnh tượng khác, già trẻ lớn bé trong tộc bị su ru hồn, những tu sĩ kia bị lòng tham che mắt chỉ để ý đến những viên Tỏa Hồn Thạch. Ở bên trong những viên đá lấp lánh xinh đẹp đó là từng cỗ Thiên Âm chi hồn đang gào thét cầu xin.

Nhiều người may mắn tự sát kịp thời, thoát khỏi cảnh bị su ru hồn.

Những cảnh tượng kinh hoàng lần lượt hiện lên trước mặt A Nhất khiến người thiếu niên sững sốt, trong bụng cuộn cuộn buồn nôn nhưng đôi mắt lại vẫn dán chặt vào những hình ảnh đó, không bỏ qua dù chỉ là một cái chớp mắt.

Có đứa trẻ mới chào đời, vừa cất tiếng khóc vang thì đã có một gương mặt rực lửa dữ tợn xuất hiện ở trên trời cao, há miệng hút lấy hồn phách của nó, nhai nhóp nhép như kẹo dẻo thượng hạng, mãi không tan.

Có người thiếu nữ bị thiêu trụi, hồn phách dung nạp với Tam muội chân hỏa, bốc cháy hừng hực bên dưới lò đan. Lão tiên nhân cười thích thú cho được liệu vào lò. Tiếng cười kinh tởm kia át cả tiếng kêu la.

Có tiên nhân thả một khóa Tỏa Hồn thạch vào lò nung, dung hòa nó với huyền thiết, đúc ra từng thanh linh kiếm bóng loáng.

Giọng kể già nua tang thương của Tịch Diệt vẫn đều đều vang lên:

- Luân hồi rồi luân hồi chỉ để bị săn bắt. Oán khí ngập trời, hóa thành trớ chú.

Thiên âm chi hồn thống hận trả một cái giá lớn để nguyên rửa tu chân giới.

Thiên địa ngân vang:

Thiên Âm chi hồn, đoạn mệnh diệt linh.

Tu Chân chi giới, bắt tẫn luân hồi.

Ánh mắt của lão nhân kia âm ỉ hằn đi như bị một tầng bụi che phủ, không hiểu là do hơi nước bốc lên từ linh trà hay là do sự mờ mịt hiện lên trong mắt Tịch Diệt đạo tổ?

Lão tiếp tục kể:

- Kể từ đó, không một ai có thể đặt chân lên đỉnh Tu Di sơn nữa. Vòng luân hồi này không còn lối thoát.

A Nhất tuy bàng hoàng nhưng lúc này hắn vẫn sợ chính bản thân mình hơn là những cảnh tượng của địa ngục đó.

Nếu như lúc ở Thanh Hư môn, hắn không phản kháng thì có lẽ mọi việc đã kết thúc, sẽ không có nhiều người phải chết như vậy, hắn cũng không cần phải vất vả trốn chui trốn nhủi như thế.

Không cần phải liếc nhìn, Tịch Diệt đạo tổ cũng biết A Nhất đang suy nghĩ điều gì, chậm rãi nói:

- Bước vào luân hồi, hồn phách tiêu tan, chỉ có nghiệp quả đầu thai. Thế nhưng Thiên Âm chi hồn lại không.

Lão cười châm chọc, rồi mới nói tiếp:

- Vòng quay vô tình của bánh xe luân hồi cũng không nghiền nát được nó, cũng đủ biết nó bền bỉ đến mức độ nào. Có câu nói như thế này, củi đốt một đêm, hòn đốt vạn năm. Quá trình thiêu đốt Thiên Âm chi hồn so với hồn phách bình thường thì còn lâu dài hơn gấp vạn lần.

Nếu như lúc ở Thanh Hư môn, Thiên Âm chi hồn của A Nhất hợp vào dây đàn thì hắn sẽ bị dây vô trong khoảng thời gian tương chừng như bất tận ấy. Sau khi tan biến thì lại trở thành oán khí, cũng cô trở chủ, đoán mệnh diệt linh kia.

Những điều này, tu sĩ chính đạo không muốn tin. Tu sĩ tà đạo thì càng không quan tâm.

Tịch Diệt đạo tổ nhìn về phía xa xăm, núi Tu Di ngay trong tầm mắt nhưng lại không thể với tới.

Bởi lời nguyện kia mà thiên địa linh khí ngày càng yếu nhược. Còn nhớ thời thượng cổ, khởi điểm của tu đạo là Thần Thông cảnh, bây giờ thì phải lặn lội vượt qua ba đại cảnh giới mới đắc Thần Thông.

Bỗng lão đứng dậy đi đến trước mặt A Nhất, chỉnh trang lại y phục, quỳ xuống lạy chín lạy.

A Nhất hoảng sợ vội vàng tiến đến nâng lão lên, thế nhưng cơ thể hắn đã bị pháp lực của lão khóa chặt, không thể cử động.

Lạy xong, Tịch Diệt đạo tổ lên tiếng:

- Một kiếp ngao mạn này, vì sư chưa bao giờ quỳ lạy ai cả. Nhưng chín lạy này, vì sư thay tu chân giới tạ lỗi với con. Mong con hãy mở lại đại đạo, ban phát một tia hi vọng cho chúng sanh.

Giương mặt già nua nhìn hắn bằng tất cả thành khẩn:

- Cũng là mở ra một con đường giải thoát cho bản thân của con.

Muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông. Nếu Thiên Âm chi hồn không mở lối lên đỉnh Tu Di thì đừng hòng ai có thể bước lên đến.

À! Dĩ nhiên là trừ một kẻ đang rảnh rỗi nhàn cư ở trên đó.

- - -

Một người thanh niên ngồi trên đài sen trắng đang nhìn hộp ngọc trắng, không biết phải làm như thế nào.

Hắn không ngờ một hộp há cáo lại có thể phá tâm cảnh của hắn, khiến hắn không tài nào nhập định.

Thứ này vốn không thể nào xuất hiện tại đây nên pháp tắc nơi này không thể loại bỏ nó.

Ngất nổi, thứ không thể xuất hiện lại xuất hiện.

Ăn thì tất nhiên là không mà muốn vứt thì cũng không thể vứt lung lung, rất dễ tạo nghiệp.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ ra biện pháp nào tốt, hắn thở dài.

- Dẫu sao thì Huyền cũng đã có một phần há cáo, thêm một phần nữa cũng không sao! Đúng không?

Nghĩ là làm!

Ném được hòn đá nóng phỏng tay kia cho người khác, hắn lập tức nhắm mắt nhập định, môi treo một nụ cười nhàn nhạt.

Trên U Linh chỉ thụ, bên cạnh cái đầu của Đường Từ Hàm đang được treo lưng lửng lại có thêm một cái bao vải, bên trong có hộp há cáo tiền nhân.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Trước lúc đánh nhau phải nói chuyện cho rõ ràng!

Trung Châu chấn động!

Hai đại tông môn Linh Kiếm tông cùng Thiên Nguyên tông có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh!

Tu sĩ Trung Châu và cả các châu khác nghe nói đến tin tức này đều lấy làm kì lạ, bởi hai đại tông kia cùng tồn tại ở Trung Châu đã hàng vạn năm, quan hệ mật thiết. Các trường bối thường xuyên gặp mặt luận bàn, các tiểu bối cũng thường xuyên kết bạn lịch lãm, bí cảnh các nơi hai đại tông cũng thường xuyên chia sẻ, không biết có bao nhiêu cặp đạo侶 đã được kết thành. Mấy trăm năm gần đây cũng chưa hề nghe nói hai tông có gì xung đột mâu thuẫn.

Đùng một cái được biết hai đại tông chuẩn bị chiến tranh, có thể không lấy làm kì lạ sao? Bởi thế nên dạo gần đây, trong giới tu sĩ, đủ các loại chuyện bát quái xoay chuyển quanh vấn đề này, trong các quán linh trà linh tửu, mười bàn thì có chín bàn là đang suy đoán nguyên do của cuộc chiến, bàn còn lại là người đang được phổ cập thông tin về nó.

- Ngươi đừng không tin a! Ta đây là có tin tức nội bộ. Cháu ngoại gái của cậu em vợ bà hàng xóm của nhạc mẫu ta là một đệ tử nội môn của Thiên Nguyên tông. Tin tức vô cùng chuẩn xác.

- Nếu thật là vậy, không biết có bao nhiêu cặp đạo侶 phải gặp cảnh chia lìa đây!

- Đúng thế! Nếu là các cặp kết đôi vì lợi ích cũng thôi đi, nhưng những người có tình cảm thực sự thì thảm rồi.

- Thế cháu ngoại gái của cậu em vợ bà hàng xóm của nhạc mẫu ngươi có nghe nói là nguyên nhân gì khiến hai tông bất hòa không?

- Cái này...cái này thì không biết được rồi...

- Thiết....

Trong khi ngoại giới suy đoán đủ điều thì Thiên Nguyên tông cũng đang bị mây đen che phủ, đám đệ tử nom nớp cẩn thận làm việc, sợ một chút không chú ý sẽ bị các vị sư phụ đang tức giận muốn phun lửa bắt được chịu tội. Các trưởng lão, phong chủ các phong, các chấp sự có quyền hạn đều được triệu tập đến cùng chương giáo chân nhân suy nghĩ cách ứng đối.

Lúc này ở Nghị Sự điện, Phong Thiệu cùng Mạc Tề, Nguyệt Tịch đang cùng các vị phong chủ và trưởng lão lớn tiếng tranh luận.

Viễn Dương trưởng lão vuốt bộ râu tóc bờm xờm của mình nghe các vị trưởng lão khác tranh luận, đang lúc nghe thấy họ nghĩ các biện pháp ép dặt cầu toàn hòng gìn giữ mối quan hệ mật thiết giữa hai tông, vị trưởng lão có tính tình nóng như lửa liền đập bàn lớn tiếng quát:

- Người ta đã đánh thẳng vào mặt các ngươi mà các ngươi còn muốn nhường nhịn sao?

Sau đó lập tức quay sang những người khác:

- Nếu như các ngươi không dám đánh! Lão phu sẽ đánh! Phong sư diệt, Mạc nhi, Nguyệt nhi, đi! Ta dẫn các ngươi đến Linh Kiếm Tông đòi người!

Lão vừa bước vào cảnh giới Thượng Thần cách đây không lâu nhưng nhờ có ngàn năm Hòa Hồn thảo, quả mừng tấn thăng của Phong Thiệu mà tu vi của lão sớm đã ổn định. Bể quan lâu ngày, lão nghĩ mình cũng nên vận động gân cốt một chút.

Mọi người vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nếu thực sự để một kẻ nóng nảy, hữu dũng vô mưu như Viễn Dương đến Linh Kiếm tông thì đại chiến sẽ liền bùng nổ, thậm chí còn sẽ dẫn động đến các vị lão tổ.

Ngồi trên chủ tọa là một người thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt hẹp dài chứa vài tia gian xảo. Đó là chương giáo chân nhân Tàn Minh. Những người không quen thuộc hắn ta thì rất có thể sẽ bị vẻ ngoài đạo mạo của hắn đánh lừa, nhưng toàn tông môn ai lại không biết đây là một con hồ ly gian trá, không vắt kiệt hết giá trị của ngươi là sẽ không buông tay.

Cũng chính vì lẽ đó mà hắn được chọn làm đệ tử quan môn của tiền nhiệm chương giáo, sau đó thuận lợi trở thành chương giáo đời thứ 31 của Thiên Nguyên tông.

Lúc này hắn đang cúi đầu không biết đang suy tư gì đó, một tay chống cằm, tay kia gõ gõ mặt bàn, phát ra từng tiếng vọng thanh thủy.

Một lúc sau, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lóe, phát tay nói:

- Đi đi!

Mọi người sững sờ nhìn Tần Minh, quên cả tranh cãi. Ngay cả Viễn Dương cũng vô cùng bất ngờ. Tuy hắn là người la lối muốn đánh lớn nhất nhưng thực chất hắn cũng hoàn toàn không nghĩ đến chương giáo sẽ ủng hộ mình.

Vị giáo chủ chân nhân này tuy thường ngày luôn hòa hòa bình bình, luôn đem việc đoàn kết các tông môn treo tại bên miệng nhưng xử trí sự tình lại vô cùng quyết đoán.

Dù là quan hệ giữa Linh Kiếm tông và Thiên Nguyên tông quan trọng, thế nhưng nếu như đệ tử chân truyền của Thiên Nguyên Tông bị bắt mà tông môn còn kéo mặt mũi xuống đi cầu hòa thì không nói đến địa vị của Thiên Nguyên Tông trong tam tông ngũ giáo sẽ bị dao động mà nhân tâm chắc chắn cũng sẽ bất ổn, lòng trung thành của các đệ tử, quan hệ giữa các phong chủ và trưởng lão cũng sẽ tan vỡ.

Hắn phải cho thế nhân biết, tuy Thiên Nguyên tông tôn trọng hòa bình nhưng cũng không phải là quả hồng mềm mại cho người xoa nắn.

Lần này, Linh Kiếm tông nhất định phải cho bọn họ một câu trả lời thích hợp. Nếu không thì chiến tranh nhất định phải xảy ra, máu nhất định phải đổ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Là ai vô tình đoạn tận nhân duyên?

Lúc này Bạch Mộ Ngôn bước vào đại điện. Hắn là đệ tử chân truyền của Tần Minh, nên sự có mặt của hắn không làm mọi người quá bất ngờ.

Một Bạch Mộ Ngôn luôn lễ độ, hòa nhã bây giờ trong mắt đã có vài phần băng lãnh. Hắn vẫn còn tự trách về cái chết Triệu Duệ

Tần Minh lại rất vui mừng vì sự thay đổi này. Lão tin hắn sẽ khôi phục và trưởng thành hơn. Lão chọn Bạch Mộ Ngôn làm truyền nhân không phải vì thiên tư mà là vì đạo tâm kiên định của hắn.

Bạch Mộ Ngôn bái kiến các trưởng bối của mình rồi báo cáo:

- Thưa sư tôn! Thưa các vị phong chủ và trưởng lão, Thiên Khuyết Kính vừa cảm nhận được thay đổi của pháp tắc.

Mọi người còn chưa kịp tra hỏi vị trí thì hắn đã tiếp tục nói:

- Là Tịch Diệt đạo tổ, tiền bối ấy vừa dẫn theo một thiếu niên vào Lam Sương thành, không hề có che giấu hành tung đối với tông môn.

Mạc Tề vội vã nói:

- Đề đề đi khỏi động đại trận phòng hộ tông môn.

Tần Minh ngăn Mạc Tề:

- Đừng quá lo lắng! Nếu không phải là mấy vị đường chủ của Âm Ảnh tông thì không cần lo lắng. Dầu sao thì đạo tổ cũng... Hầy! Mà thôi!

- Mọi người chỉ cần biết Tịch Diệt đạo tổ sẽ không làm gì tổn hại Thiên Nguyên tông chúng ta là được.

Có lẽ vì đạo này lão quá bận rộn, phải giải quyết tranh cãi về việc truy tìm Thiên Âm chi hồn, rồi truy lùng người của Huyết vực trà trộn vào tông môn, rồi bây giờ lại đến đề nhất thiên tài Mạc Nguyệt bị bắt cóc. Trưởng giáo chân nhân cảm thấy khá mệt mỏi.

Lão đã ngồi trên cái ghế chủ tọa quá lâu rồi, không còn mấy hứng thú với danh vọng nữa, đang rất muốn về hưu.

Lão muốn được như Tịch Diệt đạo tổ, bế quan tu hành. Lúc chán thì dẫn theo một tên đệ tử trẻ đi đây đi đó, lâu lâu tự đại mấy câu:

- Đồ nhi biết không, vì sư học rộng biết nhiều vậy đó!

Nhớ đến đệ tử, Tần Minh nhìn đệ tử của mình thăm hỏi thúc:

- Đồ nhi ngoan! Mau mau trưởng thành để ta có thể sớm nhập Tịch Dương cốc ẩn tu với các vị lão tổ, sống đời tự do tự tại.

- - - - -

A Nhất và Tịch Diệt dạo tổ bước vào đại môn của Lãnh gia.

Gia nhân bận rộn đi tới đi lui nhưng phàm nhân không ai có thể nhìn thấy bọn họ.

Rõ ràng hơn bao giờ hết, A Nhất trải nghiệm được sự tách biệt giữa tiên và phàm.

Hắn ngoảnh đầu nhìn Tịch Diệt dạo tổ.

Lão cười, nói:

- Đây là pháp tắc của Âm Ảnh tông, Ngũ Hành Ấn Ấn. Con chắc hẳn rất quen thuộc với cảm giác này đi! Pháp tắc này mô phỏng theo đặt tính của Thiên Âm chi hồn.

A Nhất chỉ cười trừ! Lúc trước hắn bị mù không thấy gì cả, nên cho dù có cái cảm giác hòa nhập với ngũ hành thì hắn chỉ cho rằng là bản thân ảo tưởng mà thôi.

Đứng trong trang viên nhỏ, A Nhất nhìn bóng dáng hoạt bát của Diệp Mai đang vui vẻ chuyện trò cùng Lãnh Nhưộc Linh, trong lòng hắn cảm thấy bất an, nhúu mày.

Tịch Diệt lão tổ lên tiếng:

- Đây là sát tâm!

- Sau khi tu sĩ bước vào Luyện Tâm cảnh, phẩm cấp càng cao, càng nhạy bén đối với sát tâm.

A Nhất ngạc nhiên vô cùng:

- Tại sao lại có thể như vậy được chứ? Vị tiểu thư này rất tốt bụng lại còn đối xử với Diệp Mai rất tốt. Tại sao lại nổi sát tâm với muội ấy?!

Tịch Diệt dạo tổ cười ha hả nói:

- Đồ nhí! Hãy nhớ cho kỹ, đối với chuyện của phàm nhân không cần hỏi tại sao, bởi vì đối với tu sĩ chuyện của họ dù có lớn lao đến đâu cũng không đáng để phải suy nghĩ.

Nói rồi, Tịch Diệt dạo tổ vỗ tay.

Chỉ đơn giản như vậy, một cái vỗ tay, thật nhẹ nhàng.

Sát tâm hoàn toàn tiêu tan. Không chỉ vậy! Căn nguyên của sát tâm cũng tiêu tan!

Lãnh Nhưộc Linh nhìn quanh ngỡ ngàng. Nhưng chỉ trong chốc lát, nàng không còn bận tâm đến nữa.

Nàng nhìn chiếc hộp ngọc trên bàn đá bên cạnh mình, không hiểu ai lại đem thứ quý giá như thế này đặt tung lung trong sân vườn.

Mặc kệ Lãnh Nhưộc Linh lơ ngơ, Tịch Diệt dạo tổ nói:

- Đồ nhí! Đến lượt con rồi đó!

A Nhất cũng nhắm mắt, không một chút chần chừ, vỗ tay.

Tinh thần lực như sóng biển gào thét, rửa sạch ký ức đẹp đẽ của người bằng hữu.

Trong lúc hai nữ nhân còn chưa lấy lại tinh táo. A Nhất lấy lại chiếc hộp ngọc đựng hắc bào rồi đặt ở đó chiếc vòng tay bằng hữu, Diệp Mai tặng hắn lúc trước.

A Nhất đã chấp nhận sự vô thường của cuộc sống. Khi đã nhìn thấu, hắn không còn đau khổ.

Trên con đường của đại đạo vốn không có vịnh hằng.

A Nhất bước tiếp! Tịch tịch và cao thượng!

Có cơn gió mang đóa hoa mai bay ngang. Hoa dù đẹp, hương dù thơm đến đâu thì hoa rồi cũng rơi đi, để lại ký ức của ước mơ và hy vọng.

Thiếu niên nhìn gương mặt hồn nhiên của Diệp Mai, nở nụ cười chúc phúc:

- Diệp Mai tiểu muội, hãy sống thật tốt!

Diệp Mai ngán người một lát rồi bị chiếc vòng tay trên bàn thu hút.

Chợt một mảnh thất lạc nặng trĩu khiến Diệp Mai rơi lệ.

Lãnh Nhục Mai quan tâm hỏi han:

- Diệp Mai! Sao muội lại khóc? Có chuyện gì vậy?

Diệp Mai càng khóc lớn, hai tay liên tục chùi mắt, cổ chặn dòng lệ cứng đầu.

- Muội không biết nữa! Muội không biết!

...

A Nhất không quay lại, hẩn ngẩn đầu nhìn trời rồi nói với Tịch Diệt đạo tổ:

- Thì ra núi Tu Di cao đến như vậy!

Tịch Diệt đạo tổ đi ở phía trước cười ha hả nói:

- Nếu không cao thì việc leo lên đó còn có ý nghĩa gì nữa?

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta có nhạc

Ta là núi

Ta là biển

Một già một trẻ hát vang giữa đất trời!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thế gian còn bao nhiêu lá?

Mạc Nguyệt mở mắt nhìn quanh.

Căn phòng rộng chừng ba trượng, khá ẩm ướt. Nếu chú ý thì có thể nghe thấy tiếng róc rách của nước ngầm.

Một sợi xích làm bằng huyền thiết trói quăn quanh người nàng từ gối cho đến vai.

Trong bóng tối có tiếng leng keng.

Leng keng từ phía sau tai phải di chuyển sang leng keng bên tay trái. Một thanh niên cầm tích trượng sáu vòng đi ngang qua trước mặt nàng.

Hàn Cẩm Dương ngừng chân trước mặt nàng, đầu hơi nghiêng, đôi mắt tròn ngược

Hai tay nắm lấy mặt Mạc Nguyệt, ngón tay cái như muốn ấn vào con mắt to tròn.

- Không phải ngươi!

Mạc Nguyệt cười khẩy:

- Ngươi nghĩ ta là ai?

Hàn Cẩm Dương nhắm mắt, hít sâu, nói khẽ:

- Thiên âm chi hồn ở đâu?

Bàn tay bóp chặt, ngón tay cái như bị con mắt kia hấp dẫn, tiến lại gần hơn.

Mạc Nguyệt vẫn không chớp mắt, vẻ mặt ngây ngô:

- Tiểu nữ làm gì có Thiên Âm chi hồn?

Hàn Cẩm Dương thả tay khỏi gương mặt trái xoan nhỏ nhắn.

Hắn cười lớn ha hả rồi đâm thẳng mặt Mạc Nguyệt.

Đầu của Mạc Nguyệt va vào cột đá phía sau, nảy ngược lại.

Mạc Nguyệt không khóc lóc mà lại cười lớn, át cả tiếng cười của Hàn Cẩm Dương.

Nụ cười của thiếu nữ 12 tuổi vậy mà lại làm cho Hàn Cẩm Dương nổi da gà.

Mạc Nguyệt vừa cười vừa nói:

- Đánh tốt! Đánh tốt! Sống trong an lành lâu quá, kiếm cũng cùn, không còn bén nhọn. Bởi không phòng bị liền dễ dàng bị Bồ Đề linh diệp truyền tống. Ta có chết cũng đáng đời!

Hàn Cẩm Dương nghiêm mặt không nói gì, đôi mày sắt như kiếm nhú chặt.

Mạc Nguyệt cười:

- Sao thế! Người khác có lẽ không chú ý nhưng ta lại nhìn thấy rất rõ.

Nàng cười khúc khích rồi nói khẽ:

- Chiếc lá bồ đề nào cũng phải rụng về cội.

Hàn Cẩm Dương nhìn chăm chăm Mạc Nguyệt như muốn nhìn thấu nàng:

- Người là ai?

Mạc Nguyệt không trả lời mà vẫn tiếp tục nhiều lời, vẻ mặt hứng thú:

- Từ nơi nào mà ngươi tìm được món đồ chơi từ thời thượng cổ đó vậy? Thế gian chỉ có 12 lá tương ứng thập nhị nhân duyên. Xài một lá lại mất một lá. Ngươi còn bao nhiêu lá? Có thể bán cho ta một lá không?

Hàn Cẩm Dương lại đâm thẳng vào mặt của Mạc Nguyệt.

Mạc Nguyệt thờ ơ với máu bầm trên mặt, ngắm nhìn tích trượng sáu vòng trên tay Hàn Cẩm Dương rồi ồ lên:

- Kia chẳng phải là Lục Đạo tích trượng sao?

Thiếu nữ tặc lưỡi nói:

- Nghe đâu thứ này được cất giữ ở tầng thứ mười tám của địa ngục. Vậy mà ngươi cũng có thể lấy được nó, cũng tài thật!

Thanh niên mặt không đổi sắc, lần này hắn lấy tích trượng đánh thẳng vào gương mặt đã lấm lem máu.

Dù xương trên mặt nứt vỡ, Mạc Nguyệt vẫn khoái trá cười lớn.

Con đầu đòn làm nàng tỉnh táo lại sau bao năm tháng mơ ngủ dài đằng đẵng bên trong U Linh cổ cầm.

Ở đâu đó trong bóng đêm, có tiếng tràng hạt nứt, có oán khí mờ nhạt dần bao phủ lên cây đàn đồ như máu.

Tiếng cười của Mạc Nguyệt tựa lửa địa ngục, đốt nóng tâm can của hắn.

- Tổ không thể sai được, Tổ lại càng không thể nói dối.

Hàn Cẩm Dương vừa đánh vừa hét lớn:

- Nhất định là Thiên Nguyên tông các ngươi! Nhất định là các ngươi đã biết ta sẽ đến đoạt Thiên Âm chi hồn nên giấu nó đi.

- Trả nó cho ta! Mau trả nó cho ta!

Cũng bởi vì một khoảnh khắc Mạn Châu Sa Hoa chở che Mạn Đà La hoa mà thiên cơ hỗn loạn.

Một kiếp nạn này, vì sao nàng cứ nhất định muốn gánh cho hắn?

...

Thiên Nguyên tông còn chưa kịp đi đòi người thì Nhất Ván lâu đã được Linh Kiếm tông nhờ vả, chiếu cáo cả tu chân giới.

Linh Kiếm tông trực xuất thiếu tông chủ Hàn Cẩn Dương đồng thời đặt ra giá cao để mua đầu của hắn.

Nhiệm vụ truy sát cũng được bọn họ đưa ra, mệnh hóa của Hàn Cẩn Dương vĩnh viễn đặt ở vị trí cao nhất trên Trảm Tiên bảng, không có thời hạn, không chết không thôi.

Thủ đoạn quyết liệt đến như vậy làm Tàn Minh không khỏi nhìn tông chủ của Linh Kiếm tông bằng con mắt khác.

Các vị trưởng lão và phong chủ của phe chủ chiến cũng không thể mặt dày đến Linh Kiếm tông đòi giao người.

Ở trên đỉnh Thiên Phong, đan đạo đại sư Phong Thiệu đi tới đi lui mãi. Lão không tin được Linh Kiếm tông thế nên cũng đã âm thầm giao nhiệm vụ truy tìm cho Nhất Ván lâu. Thế nhưng mãi đến giờ vẫn chưa có tin tức gì cả.

Ngay lúc này một thanh phi kiếm bay từ vạn dặm, cắm trước đại môn Thiên Nguyên tông:

Trên kiếm có treo khóa ngọc giản đầm máu, khắc bốn chữ:

- Thiên Âm chi hồn!

Không lâu sau đó, tiếng hét dài của Mạc Tề làm chớp giật trên Thiên Minh phong. Vợ của hắn, Nguyệt Tịch sau khi xem xong ngọc giản thì ngất lên ngất xuống.

Nhìn cảnh đệ tử nhỏ bé bị đánh đập thê lương, còn cười điên dại, trong ngọc giản; Phong Thiệu run rẩy, tự trách.

Nếu không phải lão mặc kệ mệnh lệnh của tông môn, chạy ra ngoài tìm Thiên Âm chi hồn thì có lẽ tên cảm thụ này sẽ không bắt nhầm Mạc Nguyệt, cũng không dùng tiểu nha đầu để đòi trao đổi Thiên Âm chi hồn.

Vị đan đạo đại sư ngồi bệch xuống ghế, giọng đầy bất lực:

- Là tại vì sư!

Mạc Tề xách cổ áo lão lên hét vào mặt:

- Đồ khốn! Giao Thiên Âm chi hồn ra đây!

Từ lâu lão đã sớm coi Mạc Nguyệt như con ruột, nếu có lão lập tức sẽ giao ra thế nhưng lão không có nó.

Phong Thiệu đau khổ đưa tin dữ:

- Kẻ mang Thiên Âm chi hồn đã chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Muốn trường thọ thì phải tu tiên

Máu ngập mặt đất vẫn chưa khô.

Giao động của dịch đồ tựa mực trong tranh, uốn lượn về tên.

Có thứ gì đó đang đi theo A Nhất!

Hắn dừng lại, thứ đó cũng dừng lại. Hắn đi, thứ đó lại di chuyển.

A Nhất hoảng loạn bỏ chạy,

Xác chết nổi bông bênh khắp nơi hướng mắt nhìn về phía hắn. Dù hắn có chạy xa đến đâu, những đôi mắt vô hồn đó vẫn nhìn chăm chăm vào hắn.

Có con tham lang đi ngang qua, mỗi chân dừng lại uống chút máu. Đôi tròng mắt của tham lang vẫn nhìn hắn chăm chăm.

Tham lang uống máu thế nhưng mùi vị sắt thép lại xuất hiện trong miệng hắn, như thanh kiếm mỏng, đâm thẳng xuống cổ họng.

A Nhất mở mắt giật mình tỉnh lại. Mồ hôi tuôn chảy như suối.

Linh khí chỉ vừa chạy đúng một vòng chu thiên.

Đoàn mệnh diệt linh không phải nói suông. Thời gian hắn vận chuyển linh khí đi một vòng thì người khác đã dẫn linh khí chạy hơn trăm vòng.

Một vòng chu thiên là một con ác mộng. Dẫu mộng cảnh mãi lặp đi lặp lại, hắn vẫn không thể nào thanh tỉnh trong mộng.

Nhìn thấy tường đá trắng đục của căn phòng rộng rãi, cái giường êm ái mà hắn đang ngồi trên và vị sư tôn ngồi ở phía bên kia, chăm chú nhìn hắn, A Nhất biết mình đã trở lại thực tại.

Tịch Diệt đạo tổ đi đến đưa cho hắn một chén linh trà, trù mền nói:

- Nào! Uống đi!

Thấy A Nhất bị trớ chú Đoàn Mệnh Diệt Linh dẫn vật, lão cũng rất đau lòng, thăm than cho số mệnh của đứa trẻ này.

A Nhất cầm tách trà nốc xuống, tẩy đi mùi vị của máu tươi trong ảo cảnh tanh tưởi đó.

Sau đó hắn liền nôn mửa vào cái thau ở bên cạnh, chẳng có gì ngoài chút bã của tích cốc đan, còn chút dược lực chưa dùng hết.

- - -

Bây giờ hắn đã chính thức gia nhập Âm Ảnh tông, trở thành đệ tử chân truyền của Tịch Diệt đạo tổ, có thể thoát mái phí phạm linh trà và đan dược cấp thấp như tích cốc đan.

Đúng vậy! A Nhất hiện đã đến Âm Ảnh tông, được ba ngày rồi!

Lúc mới đến, hắn liền nhận ra cảnh quan nơi này không khác mấy với cảnh quan trong sương khói mà sư tôn từng cho hắn xem.

Khi hắn hỏi lão thì được biết nơi này lúc trước thuộc địa phận của Thiên Nhân tộc, chính là nơi mà cuộc truy sát đã xảy ra.

Tuy phong cảnh nơi đây đẹp đẽ, bốn mùa hoa nở, vậy nhưng cứ nửa năm, oán khí lại dâng cao tận trời khiến linh khí tán loạn, ảnh hưởng lan đến cả những khu vực lân cận của Tây Ngưu Hóa châu.

Bởi vậy ở đây ngoài Âm Ảnh tông ở phía Tây Bắc thì chỉ có Huyết vực ở Tây Nam, không có tán tu, không có yêu tu, không có giáo phái hay tổ chức nhỏ, cũng không có các gia tộc tu tiên.

Không chỉ vậy, Diệt linh trớ chú còn khiến tất cả những người sinh ra ở đây đều là vô linh căn, không thể cảm nhận thiên địa linh khí.

A Nhất cũng không có linh căn, tuy nhiên nhờ tồn tại của thiên âm chi hồn hắn có thể cảm nhận được và thúc ép linh khí để cường hóa cơ thể.

Khổng Linh, Trường Mệnh.

Một lòng đi ngược lại với trớ chú.

Có ai có thể ngờ, thiếu niên gầy ốm, rụt rè này lại trở thành một tên thể tu.

Tịch Diệt đạo tổ nhìn A Nhất nôn mửa, lắc đầu khuyên bảo:

- Đồ nhí! Đừng gượng ép quá! Tu luyện không phải một sớm một chiều là có thể thành công.

Hắn nhìn lão, đau đớn hỏi:

- Sư tôn! Con còn lựa chọn nào khác sao?

Vị thần linh mù lòa kia là một vị thần chết, không những giết người khác mà còn đoạt cả sức sống của hắn.

Bây giờ thời gian của A Nhất đã không còn nhiều. Sau khi kiểm tra sức khỏe cho hắn thì Tịch Diệt đạo tổ phán hắn yếu mệnh.

Hắn nào biết rằng so với những người có Thiên Âm chi hồn khác thì sinh mạng của hắn đã là rất dài nhờ ơn vị đại lão ở đỉnh Tu Di. Nhưng lúc hắn ở Lam

Sương thành, vị phật đó đã cắt đứt nhân quả với hân.

Tịch Diệt đạo tổ không thể nói gì hơn, chỉ thở dài, vỗ vỗ bờ vai gầy động viên, rồi cất bước rời đi, để hân tập trung tu luyện.

A Nhất đứng dậy, đi quanh phòng thu thập những viên minh châu sáng rực, đem chúng đi cất trong rương gỗ nhỏ trên cái bàn đá ở giữa phòng

Bóng tối lại trở về với phần mộ địa này.

Khi không cường hóa cơ thể thì hân lại niệm Vạn Thánh kinh.

Đây chính là tâm pháp mà Tịch Diệt đạo tổ truyền thụ cho hân. Môn tâm pháp này là do chính lão sáng tạo ra, vẫn còn chưa hoàn chỉnh.

Trước kia, môn công pháp này được lão dùng để hỗ trợ bản thân vượt qua tâm ma kiếp lúc vào Tiên Tâm cảnh. Về sau lão cũng không cần đến nó nữa nên cũng chẳng màng cải thiện làm gì.

Ban đầu lão vốn định để A Nhất tu luyện tâm pháp Phật gia để không chế oán khí, khổ nỗi hân đọc một chữ cũng không thông. Đừng nói đến thứ cao sang như Phật chúng, hân ngay cả một chút phước duyên cũng không có, vô phương nhập môn.

A Nhất nhắm mắt chú tâm niệm. Nhưng chỉ vừa mới niệm được một hai câu đã có khách nhân đến viếng thăm hân.

Có lão nhân đề cầm vào vai hân, liên miên nói bên tai:

- Dung nhi có ngon không?

Có cái đầu người nằm gọn trong lòng hân cười, nói:

- Ta muốn ăn tiên nhân há cảo!

Sau lưng hân thì có nữ nhân mặt mũi lồm vào, hai mắt lồi ra ngoài, âu yếm choàng cổ hân...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Một thoáng diệu âm

Một canh giờ sau, A Nhất ngừng niệm Vạn Thánh kinh.

Toàn thân hân không rét mà run, đôi môi không còn chút máu. Hân cởi chiếc áo trắng đang dính sát vào người vì mồ hôi, bước xuống giường, đi lấy một chiếc áo mới.

Tuy đường đường là đệ tử chân truyền của một vị đạo tổ, A Nhất lại không có lấy một chiếc nhẫn trữ vật. Bởi vì, muốn mở nhẫn trữ vật, tối thiểu cũng phải điều động tinh thần lực.

Tịch Diệt đạo tổ đã cảm hân tuyệt đối không được xuất động linh lực, cả tinh thần lực cũng không được.

A Nhất chỉ được phép hấp thu linh khí và điều động linh lực bên trong cơ thể. Tinh thần lực cũng chỉ để nội thị bản thân mà thôi.

Nói cách khác, không gian giới hạn vị thần chết mù lòa kia chính là lớp da của A Nhất.

Một lớp da để giam giữ thần, một tâm hồn để xoa dịu oán khí.

Đương nhiên A Nhất cũng không cảm thấy điều này có gì khó chịu. Hân thậm chí còn đang rất vui vẻ.

A Nhất không cần nhẫn trữ vật, bây giờ hân đã có nhà. Đã xa rồi cái thời thiếu niên phải vác bao vải lớn rong rui khắp nơi nữa.

- Có đồ gì cứ để ở nhà là được rồi!

Trong căn phòng, ngoài một cái giường nhỏ và bộ bàn ghế thì hân còn có một cái tủ.

A Nhất thỏa mãn đứng trước cái tủ gỗ cao hơn hân một cái đầu, đưa tay sờ soạn thích thú.

Sau một hồi hân nhìn không được nữa, dang rộng hai tay, ôm chầm lấy cái tủ, Mặt áp sát vào cửa tủ, đôi mắt nhắm, miệng cười hường thụ.

...

Tịch Diệt đạo tổ vừa rời đi không lâu đã lại làm bộ đạo ngang qua.

Mấy bữa nay, lão cứ lảng vảng tới lui bên ngoài căn mật thất của A Nhất. Đây cũng là tại vì đặc tính của Thiên Âm chi hồn, khiến lão không thể nào dùng thần thức tra dò, không tài nào theo dõi tình hình tu luyện của độ đệ.

Lần này, lúc đi ngang qua không gian hoàn toàn im ắng! Không nghe thấy tiếng nghiền răng, tiếng thở dốc hay tiếng nói mớ.

Tịch Diệt lo lắng thẩn di, lập tức xuất hiện bên trong, miệng hoảng hốt hét:

- A Nhất! Con sao rồi!

Thế nhưng tình cảnh bên trong lập tức làm lão hối hận mình đã quá đường đột.

Vị đạo tổ không nói gì cả, mặt không đổi sắc, lẳng lặng quay người đi ra rồi nhẹ đóng cửa lại.

Trong lòng trầm nghĩ:

- Tuy nhìn đáng vẻ nhỏ tuổi vậy, nhưng dấu sao thì năm nay nó cũng đã hơn 30 tuổi rồi. Ở phạm thế thì cũng đã yên bề gia thất. Có lẽ ta cũng nên kiếm cho nó một cô nương tốt...

Vừa đi lão vừa toan tính tương lai cho A Nhất:

- ... Nó không có linh căn, không tu luyện theo đường lối thường, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì đâu.

Ở bên trong căn mật thất, lỗ tai của A Nhất đỏ như gấc. Lâu lắm rồi hắn mới lại được cái trải nghiệm cái cảm giác mắc cỡ đến muốn độn thổ này.

Cổ quên đi tình cảnh vừa rồi. Tiểu biến thái A Nhất vội vàng buông tay, không ôm ấp tú gổ nữa, lẹ làng mở cửa tủ, lấy khăn lau khô đầu tóc ngắn, thay bộ áo quần mới.

Bên trong tủ ngoài mấy bộ y phục trắng toát như tang phục thì còn vài đôi giày vải đỏ, mang đậm phong cách Tịch Diệt đạo tổ.

Trước khi đóng tủ, hắn không quên vuốt Cửu U Thất Sát nha đang nằm ở trong góc mấy cái. Hung khí giao động làm tiểu biến thái này lại vui vẻ cười khi khi.

Thiếu niên quyết định ngừng việc tu luyện, ra ngoài lảng mộ, dạo vài vòng cho khoay khoả.

Ở dưới lòng đất, Tịch Diệt lảng rất rộng rãi, hành lang và mật thất được sắp xếp như mê cung. Trên tay, A Nhất còn phải cầm theo tấm bảng đồ để tránh bị lạc đường.

Ở bên trên mặt đất cũng hoành tráng không kém, là một căn đại điện rộng lớn cao chọc trượng, rộng 20 trượng, sâu 30 trượng.

Bên trong cùng của đại điện là bức tượng khổng lồ của Tịch Diệt đạo tổ, đỉnh đầu sắp chạm trần đại điện. Bức tượng đứng thẳng, một tay bấm toán, một tay vuốt chòm râu dài đến giữa ngực, khí thế uy áp bức bách khiến người đứng phía dưới phải run rẩy sợ hãi oai nghiêm.

Không biết có phải bởi vì Tịch Diệt thi pháp không mà mỗi lần nhìn tượng đá, A Nhất lại cảm giác được bảo vệ, che chở.

Hắn là không có đi!

Bậc thang từ phía dưới lòng đất dẫn đến lối ra, nằm ở ngay phía trước pho tượng khổng lồ. Nhìn đại môn nhỏ nhỏ ở xa tít, hắn than thở:

- Mình vẫn không thể nào hiểu được phong cách thâm mỹ của sư tôn.

Trên đường, lúc đi ngang qua những trụ đá cao chống đỡ trần nhà, A Nhất phải nhắm mắt, để không bị văn tự được khắc trên các cột đá ảnh hưởng.

Đạo hạnh của hắn còn xa mới đủ để cảm ngộ những thứ đó.

Vừa đến được trước cửa, A Nhất đã muốn quay trở vào.

Đương nhiên không phải là do hắn mệt đường xa. Thể tu A Nhất trông gầy gầy như vậy nhưng thân thể khá bền bỉ. Hắn nào là phải chạy trốn tiên nhân, nào là săn bắn nơi hoang dã.

Chỉ là đoạn ký ức ở trong Vô Âm Vô Ảnh vẫn còn ám ảnh hắn.

Hắn sợ rằng một bước chân này cũng sẽ giống một bước chân ra khỏi thôn nghèo lúc trước, sẽ khiến tất cả an bình này hóa thành mây khói, sẽ biến hắn thành thợ săn khát máu.

Cảnh đẹp hoa thơm ở ngoài tắm trong ánh nắng ban mai, lừ lừ gọi mời.

A Nhất hít vào một hơi thật sâu, dứt khoát bước ra.

Vừa đạp chân xuống, thiếu niên vội quay đầu nhìn bức tượng của tôn sư ở bên trong; người vẫn đứng đó, một vẻ tiên phong đạo cốt. Lúc này nội tâm hắn mới bình ổn, hít thở đều trở lại.

A Nhất đứng trước đại điện, hướng bức tượng thần to lớn, khoanh tay cúi đầu hành lễ:

- Xin sư tôn an lòng! Đệ tử sẽ nhanh quay về!

Trên con đường mòn quanh lăng mộ. A Nhất vừa đi dạo vừa hát nghêu ngao:

Nhà ta ở Âm Ảnh tông

Nhà ta rất to!

Nhà ta ở Diệu Âm cốc

Phong cảnh rất đẹp!

...

Có đôi chim non vui vẻ hót theo, hòa nhịp cùng!

Trên trời cao, lão thiên gia dỗi bước, phải một áng mây trắng che bóng mát cho thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ai kêu a nhất đó?

Trên con đường, A Nhất thấy dòng suối đổ vào một hồ nước nhỏ, có tầng sương mỏng bốc lên từ mặt nước.

Hắn bước lại ngồi trên một tảng đá bên cạnh hồ nước, làm quen với cái cảm giác bình yên của tiên cảnh.

Có cơn gió ẩm áp lùa qua xoa xoa mái tóc ngắn, khiến hắn có chút buồn ngủ.

Từ lúc cắt tóc đoạn phạm duyên, hắn cảm thấy đầu mình nhẹ và dễ chịu hơn. Có lẽ hắn sẽ không để tóc dài ra nữa.

A Nhất đang nhắm mắt gật gù, thì nghe có tiếng gõ va chạm với đường đá.

Khi quay đầu lại, hắn thấy bốn nam tử đang nhẹ đặt một cỗ quan tài đỏ rực xuống con đường đá.

Bốn người mặc đạo bào đỏ rực đi về phía hắn, trên mặt đầy ý cười. Trừ một trung niên vạm vỡ với gương mặt chữ điền vuông vức ở trong nhóm thì những người còn lại đều có phong thái thoát phàm của tiên nhân.

Vị nam tử có đôi mắt hẹp, dài sát như kiếm, gương mặt góc cạnh tiến lên trước, khoanh tay hành lễ:

- Lý Tử, đại đệ tử của Hỏa Dung đường vẫn an sư thúc.

Tính theo bồi phận trong tông môn thì những người này đều thua hắn nhiều.

Lời vãn an của Lý Tử đứng khoát, tôn kính, hai tiếng sư thúc không hề có chút gượng ép.

Giọng nói của nam tử trung niên ồ ồ vang lên:

- Đệ tử là Lăng Nhạc Phong, xếp thứ hai trong Tứ Đế của Hỏa Dung Đường.

A Nhất liền biết bốn người này là ai. Sư tôn từng nhắc cho hắn biết, Hỏa Dung... sư huynh có bốn vị đệ tử, tự xưng danh hào Tứ Đế.

Một người khác nở nụ cười hòa nhã, xếp quạt giấy lại, khoanh tay, cúi người nói:

- Cảnh Minh ra mắt sư thúc!

Tiếp đến là người cuối cùng. Người này có đôi mắt to tròn, gương mặt hơi bầu bĩnh trông rất hiền lành:

- Đệ tử là Khinh Lôi, tiểu đệ của ba người này.

Sau một phút thất thần bởi sự xuất hiện đột ngột của họ, A Nhất luống cuống đứng lên, khoanh tay cúi người vãn an lại bốn tên sư đệ:

- Tại hạ là A Nhất, mọi người khỏe!

Thư sinh cảm quát vội vàng chạy đến nâng tay vị tiểu sư thúc.

Bộ dạng và giọng điệu của A Nhất làm tiểu đệ Khinh Lôi cười phá lên.

Đại đệ tử Lý Tử thấy vậy liền quát mắng:

- Khinh Lôi, chớ vô lễ!

A Nhất gãi đầu, cười hi hi nói:

- Các vị sư đệ! Tại hạ nhỏ tuổi hơn mọi người rất nhiều... Tuy biết bối phận ở tông môn nghiêm ngặt nhưng mọi người không cần phải quá giữ lễ đâu.

Nói rồi A Nhất tò mò nhìn chiếc quan tài màu đỏ ở phía kia.

Trung niên nam tử, Lăng Nhạc Phong hiểu ý, liền nói:

- Sư tôn đang bế tử quan để đột phá, tạm thời còn chưa thể xuất quan chào hỏi sư thúc!

A Nhất ngó người! Người ta đang bế tử quan, khiên đi khắp nơi có ổn không?

Hắn mới bước chân vào tu chân giới nên không hiểu nhiều, thế nhưng đó chẳng phải là không đột phá thì sẽ chết sao?

Lúc này, Lý Tử lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hắn.

- Chúng đệ tử rồi tông môn cũng đã khá lâu nên có rất nhiều việc cần phải chỉnh chu. Sau khi hoàn thành, nhất định sẽ lại đến vãn an sư thúc.

A Nhất liền nói:

- Mọi người đều bận rộn, không cần phải bận tâm đến ta đâu!

Từ Đế đến như gió, ra đi cũng như gió. Con gió nhẹ nhàng khiến sương vụ quanh hồ nước hơi rung động.

A Nhất theo đường cũ trở về lại Tịch Diệt chi mộ. Được tiếp thêm năng lượng mới, bước chân của hắn có phần dài hơn lúc ra đi.

- --

Trở lại căn phòng, A Nhất lập tức ngồi xuống, dẫn thiên địa linh khí nhập thể.

Vẫn là bể máu, vẫn là bóng tối.

A Nhất lại bước đi. Dịch lỏng ngập đến mắt cá chân.

Tiếng rên la, tiếng khóc, tiếng nguyên rửa... những âm thanh của địa ngục không ngừng vang lên, khiến đầu hắn đau như búa bổ.

A Nhất vẫn bước đi, đôi chân có chút loạn choạng.

Trong những âm thanh đó có tiếng nói của nữ nhân:

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Lúc đầu, A Nhất còn tưởng rằng đó là tiếng nói của Thanh Yến, nữ đệ tử của Thanh Hư môn nhưng sau khi thấy đôi tay trắng nõn đang vòng quanh cổ mình thì A Nhất biết là không phải.

Hắn thắc mắc:

- Là ai? Sao lại giọng nói lại quen thuộc đến thế?

- Không! Ta không quan tâm!

A Nhất lắc lắc đầu, máu từ trên đỉnh đầu chảy xuống, vung vãi khắp nơi

Cái đầu của Đường Từ Hàm găm chặt cổ chân của hắn làm hắn đau nhói

Hắn đã bỏ qua việc cố kháng cự lại những thi thể này rồi. Cho dù hắn làm thế nào, cho dù hắn có bỏ chạy thì bọn họ đều dính lấy hắn.

A Nhất nhìn nữ nhân đang đi lùi trước mặt, vô thần nói:

- Xin lỗi! Đã làm bẩn mặt tiên tử!

Đây chính là nữ đệ tử danh giá của Thanh Hư môn mà hắn giết ở Lam La sâm lâm. A Nhất vẫn không biết tên của ả ta.

Hắn đứng lại lấy tay áo chùi sạch máu trên gương mặt tinh xảo của Minh Châu. Hắn rất muốn móc ra cặp mắt đang nhìn hắn chăm chăm. Ngón tay chà chà vớng mạc, định ấn vào nhưng lại thôi.

Đi được một hồi lâu sau, A Nhất khờ khờ đại đại nói:

- Tiên tử có thể đi sang một bên để ta nhìn đường trước mặt có được không?

Dầu trước mặt chỉ là vô tận bóng đêm, A Nhất vẫn muốn nhìn về phía trước.

Thế nhưng nữ nhân vẫn đi lùi, đôi mắt phượng chăm chú nhìn hắn, gương mặt vô hồn.

A Nhất vươn tay đẩy nàng ta thì cái đầu của nàng liền gục xuống.

Hắn mệt mỏi vươn tay nâng mặt của nàng lên, miệng buồn bã nói khẽ:

- Xin lỗi tiên tử, ta không cố ý!

Đúng lúc sức chịu đựng của hắn đã sắp đến cực hạn, giọng nói rất quen thuộc kia lại vang lên:

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Đôi mắt trắng dã, khờ dại của hắn lấy lại chút thanh tỉnh. A Nhất mở miệng máu, khô khốc hỏi:

- Là ngươi ư?

Không có tiếng trả lời.

Thế nhưng đôi chân hắn vẫn tăng tốc, nhanh hơn lúc trước một chút. Tất cả nỗ lực của hắn chỉ có thể tạo ra một chút kết quả đó thôi.

Người đã mang cho hắn hơi ấm những lúc hắn cần nhất, bây giờ đang cần hơi ấm của hắn. Làm sao hắn có thể nói không?!

Một chu thiên, hai chu thiên, ba chu thiên... mười chu thiên.

Ngay lúc tinh thần của hắn tưởng chừng như đã đến cực hạn, A Nhất vô thức chọn lựa bế sinh tử quan!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: A Nhất Bế Tử Quan

Máu đã ngập đến đùi!

A Nhất biết rõ có thứ gì đó đang bơi trong máu. Hắn còn biết thứ đó muốn giết hắn, thuần túy sát ý, không có thù hận, không có phản kích, không có bất đắc dĩ...

Nhưng A Nhất không sợ thứ đó!

Chỉ ít thì hắn bước về phía trước không phải vì hắn đang chạy trốn nó.

Về mờ mịt hiện trên gương mặt của A Nhất, hắn đã quên mất lý do mình phải đi về phía trước.

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Khi giọng nói thanh thúy của nữ nhân lại vang lên. A Nhất vội vàng hỏi, vì sợ người vừa lên tiếng sẽ bỏ đi quá nhanh mà không nghe được lời hắn:

- Ngươi là ai? Người là ai?

Vẫn không ai trả lời.

Hắn lấy tay thô thô vào đầu cô loại bỏ những âm thanh la hét, nguyên rủa, để có thể nghe được suy nghĩ của bản thân.

A Nhất lại lăm bắm

- Tại hạ không giết nhiều người đến vậy mà!

Rồi tiếng nói của chính bản thân hắn cũng bị lấn áp hoàn toàn.

Bộ quần áo trắng lúc này đã đỏ thẫm tựa như mồ hôi của hắn là máu vậy. Mái tóc ướt nhẹp rù rượi, vài chum tóc che đôi mắt đỏ rực như thép nung.

Mặt đất mà hắn đang đi cảm giác mềm mềm, rất giống thịt nhão. Nhưng bởi máu khá đặc nên hắn không thể nhìn rõ đáy, không biết dưới chân của hắn có thứ gì.

Chân A Nhất vẫn một mực không chịu dừng lại. Hai tay hắn nắm chặt trước ngực, cố bảo vệ đồ vật gì đó khỏi những bàn tay đang cố níu lấy hắn.

Có chút ánh sáng đỏ lọt qua khe hở của những ngón tay, rồi nhanh chóng bị bóng đêm nuốt chửng.

A Nhất vừa đi vừa nói:

- Các người nhất định đã tìm nhầm người rồi!

Trí nhớ của hắn lúc này là một mảnh mờ mịt nên hắn cũng không rõ lắm số người mà hắn từng sát hại.

Hắn chỉ biết một điều, thứ trong tay hắn rất quan trọng, nhất định không thể buông tay.

Bằng bất cứ giá nào cũng phải cố nắm lấy!

A Nhất siết hàm răng, cắn đứt một bàn tay vừa nhét vào miệng hắn rồi thờ ơ nhả những ngón tay ra.

- Ta là A Nhất! Nhà ở Diệu Âm cốc. Ta là A Nhất! Đệ tử Âm Ảnh tông. Ta là A Nhất! Ta không thịt người...

Thiếu niên huyết y vẫn bước từng bước về phía trước. Mỗi bước của hắn có cảm giác như đang bước xuống vực thăm vô tận, thời gian của mỗi bước chân dài đằng đằng.

Cái cảm giác trơn trượt lúc sắp té ngã xuống vực đó chẳng chịu chấm dứt, cứ kéo dài mãi cho đến tuyệt vọng.

Ngay lúc hắn muốn bỏ cuộc thì chân hắn lại đạp được bề mặt nhão nhoẹt ở dưới bề máu, lúc này đã cao gần ngực.

- Ta là... ai?

Những bàn tay cứ bám víu làm hắn khó chịu nhưng hắn không sợ, thứ làm hắn lo lắng lúc này là cái sinh vật luôn đi theo hắn ở dưới đó.

A Nhất bước thêm một bước, linh lực lại hoàn thành một vòng chu thiên.

Lúc này tinh thần của hắn đã rạn nứt như mạng nhện. Bản ngã như con bướm nhỏ mắc cứng trên đó thoi thóp vùng vẫy.

Nữ nhân kia lại lên tiếng:

- Ngươi ôm ta một lần, có được không?

Tiếng nói lạnh lạnh đó như cự chùy đập thẳng vào mặt kính, khiến nó vỡ vụn.

- - -

Ở bên trong mật thất của A Nhất.

Tịch Diệt đạo tổ đặt thân thể hắn vào một cỗ quan tài vừa người.

Quan tài không được quét sơn, để lộ những vân gỗ chằng chịt. Từng vòng vân gỗ hòa vào nhau, tựa như là rất nhiều cỗ thụ mộc lên rồi xoắn lại thành

một thể.

Bên trong quan tài được trải một lớp nhung đen tuyền, làm nổi bật bộ y phục trắng tinh mà hấn đang mặc.

Sau khi đặt hấn vào trong, lão nhét Cửu U Thất Sát nha dưới cái gối nhung đỏ.

Một viên đan dược được bỏ vào miệng A Nhất.

Hấn mới nhập môn, lão còn chưa kịp xây dựng mộ phần cho hấn. Vốn định chờ khi đến khi tu vi hấn cao một chút, nắm vị đường chủ đều về tới mới bàn tiếp nhưng bây giờ không thể tiếp tục trễ nãi nữa.

Tịch Diệt đạo tổ đang loay hoay, tỉ mỉ chỉnh chu lại A Nhất thì Cảnh Minh, đệ tam của Tứ Đế vội vàng đem một khay bút mực đến. Mực đỏ như son, bút làm bằng ngọc chỉ có cán bút không có lông bút.

Vị thư sinh tao nhã này sau khi nghe được Tịch Diệt đạo tổ truyền âm thì giật nảy mình.

Đạo tổ muốn viết diếu thư!

Trong cả tông môn chỉ có mình tiểu thúc thúc là chưa làm lễ nhập quan. Chỉ có thể là cho tiểu thúc thúc!

Cho dù đã đoán được nhưng khi tận mắt thấy người nằm trong quan tài, Cảnh Minh cũng run tay, xém làm rớt mâm bút mực.

Đặt chiếc mâm vàng xuống bàn gỗ cạnh đó, Cảnh Minh không nhận được mà lên tiếng:

- Đạo tổ! Thế này thì có chút vội vàng..

Tịch Diệt đạo tổ một cái liếc mắt cũng không nhìn qua. Cảnh Minh biết mình lỡ lời liền im lặng, khoanh tay cúi đầu rồi bước lùi ra ngoài.

Hấn tưởng rằng Tịch Diệt đạo tổ muốn làm lễ nhập quan cho A Nhất, nhưng nào phải vậy. Lão không chỉ muốn nhập quan cho A Nhất mà còn phải hạ thổ A Nhất trong ngày hôm nay.

A Nhất nằm trong quan tài. Linh khí vẫn đều đều bổ xung vào cơ thể, chậm chạp dịch chuyển.

Tịch Diệt đạo tổ vung bút, son trong nghiên mực hóa lỏng, lượn một vòng quanh người lão rồi rơi xuống giấy trắng tạo thành một chấm đỏ. Lão cầm bút ngọc đặt sát chấm son, rất gần nhưng không hề chạm vào.

Rồi một nét thư pháp khiến cả Diệu Âm cốc rung chuyển, pháp tắc rung động.

Nhất tự, Nhất.

A Nhất chỉ có thể chịu nổi một văn tự. Cũng may là tên hấn là A Nhất, nếu như là A Nhị thì lão cũng phải bó tay.

Lão cầm diếu thư một nét, lớn tiếng nói:

- A Nhất, nhân tộc. Sáng nhập quan, tối hạ thổ.

Cả Âm Ảnh tông lại rung lên một lần nữa.

Mặt không đổi sắc, lão lập lại:

- A Nhất, nhân tộc. Sáng nhập quan, tối hạ thổ.

Chợt tiếng gầm rú vang lên, tựa như thần ma ở phía dưới Diệu Âm cốc không đồng ý, muốn lật trời, hỏi tội lão.

Tịch Diệt đạo tổ nhìn A Nhất nhíu mày, có điều suy nghĩ. Nhưng lão không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, thiên âm chi hồn cố gắng vận chuyển linh lực bên trong cơ thể A Nhất lúc này tưởng chừng như đã ngủ quên rồi, giờ cái bánh quay kia đang theo đà cũ nhích lên thêm một chút nữa rồi cũng sẽ ngừng hẳn

Lần này, Tịch Diệt đạo tổ nhìn lên trời, ánh mắt kích động, quyết liệt nói:

- A Nhất, thiên nhân tộc. Đúng vậy! Các người nghe cho rõ, là thiên nhân tộc!

Lão gầm lên điên cuồng:

- Sáng nhập quan, tối hạ thổ!

Nói rồi lão thả diếu thư lên người A Nhất. Lão phát tay, chiếc nắp bay lên, đậy kín mít quan tài.

Lúc này, Diệu Âm cốc trở nên im ắng đến lạ thường. Tường chừng như thời gian đã hòa vào hư vô.

Trong sự im lặng đó, chiếc hồ nhỏ và tảng đá A Nhất vừa ngồi lúc sáng, rung lên âm điệu quen thuộc.

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta có nhạc

Ta là núi

Ta là biển

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nhất vấn lâu, hữu danh vô thực

Đối với người không cần, tin tức dù có to lớn đến mấy cũng không đáng giá; đối với người cần thì dù chỉ là một chút phong thanh, cũng là vô giá.

Tiêu chí của Nhất Vấn lâu là đem tin tức xác thực nhất đến cho những người cần nó.

Các phân bộ của Nhất Vấn lâu trải khắp Huyền Không lục địa liên tục tìm kiếm, thu mua, phân loại, điều tra đưa thông tin về cho tổng bộ, nằm ở Ngọa Long thành. Đây là một tòa tiền thành to lớn.

Chỉ hai từ to lớn khó có thể diễn đạt được sự hùng vĩ của nó. Tường thành cao ngàn trượng được một vị đại năng nung chảy Thiên Cương thạch mà tạo thành, bên trên bề mặt là trận đồ nối tiếp trận đồ. Phía trên tường thành, cự nỏ chen chúc, lúc nào cũng sẵn sàng đem một mảng thiên địa xung quanh bắn thành nhím.

Ở bên trong thành thì tập nập tu sĩ lẫn phạm nhân. Dĩ nhiên phạm nhân ở đây là để làm phục dịch. Những người này ký khế ước 20, 30 năm thậm chí là 40 năm với tiên nhân, sau khi khế ước kết thúc, họ sẽ bị xóa kí ức, đưa về chốn cũ; trên người mang một khoảng "luong" và tờ khế ước mình chứng.

Các gia tộc lớn và các vương tộc ở phạm trần đều sẵn lòng đưa những con cháu có tố chất tốt đi, bởi vì khoản "luong" kia quá tốt, có thể là tài lộc, cũng có thể là đan dược, pháp khí và phù chú của tiên nhân, hơn thế nữa là cơ hội để tiên nhân coi trọng và chú ý đến gia tộc.

Vương Thành là một thanh niên như vậy. Hắn là nhị hoàng tử của quốc vương của Lưu Ly quốc. Chỉ còn 3 năm nữa thôi là khế ước 30 năm của hắn sẽ kết thúc. Tuy được đưa đến đây lúc hắn 15 tuổi, nhưng ngoại hình vị hoàng tử này trông vẫn còn rất trẻ, cũng nhờ linh khí nồng đậm ở nơi đây ảnh hưởng, cốt cách của hắn cũng thay đổi. Lúc trước, Vương Thành còn luôn trách cứ phụ hoàng của mình thế nhưng bây giờ hắn chỉ hận không thể kéo dài khế ước. So với cõi tiên, phạm trần thua kém quá xa.

Vừa nghĩ về tương lai âm đạm ở phạm thế, vương Thành vừa pha trà cho Phong Thiệu.

- Mời đại tiên dùng trà, đại tổng quản sẽ lập tức đến để đón tiếp ngài.

Vương Thành vừa nói xong thì hắn nghe được tiếng bước chân quen thuộc, chỉ khác là có chút vội vã.

Hắn nhanh bước qua một bên, cúi đầu:

- Có thể làm Đường tổng quản bỏ qua mọi sự vụ để đến đây, vị đại tiên này hẳn là một đại nhân vật.

Sau khi rót trà cho tổng quản Đường Thế, hắn liền rời đi ra đại sảnh.

Vương Thành nhón chân, lấy một sợi lông chim trắng noãn trên kệ, chỉ vào tấm bảng cao bằng hắn, ở ngay bên quầy. Tấm bảng đã bóng nhoáng bây giờ càng trơn nhẵn.

Trên bảng viết rõ ràng:

- Không bán tin tức về Thiên Âm chi hồn,.

Thế nhưng hắn cảm thấy tấm bảng này không có mấy hiệu quả bởi dạo này hắn luôn nghe Đường tổng quản than thở rằng, các đại nhân vật vẫn tập nập tới tìm lão vì Thiên Âm chi hồn.

Ở bên trong thư phòng, Đường Thế chấp tay, cúi người cáo lỗi:

- Mong đạo huynh đừng làm khó ta, lâu chủ đã ra lệnh, cảm giao dịch tin tức có liên quan đến Thiên Âm chi hồn.

Lão không hiểu vì sao lâu chủ lại làm vậy, trong khi cả tu chân giới đều đang nháo nhào truy tìm nó.

Phong Thiệu tức giận, nói:

- Đường Thế! Tin tức của Hàn Cần Dương và Mạc Nguyệt, ngươi bảo không biết; tin tức của Thiên Âm chi hồn, ngươi lại bảo không bán. Trên thế gian có loại tin tức mà Nhất Ván lâu không chịu bán hay sao?

Lão thở mạnh ra nhưng con giận vẫn mắc cứng trong phổi, rò rỉ ra từ lời nói.

- Ngươi đừng vờ làm giả nữa! Nói đi! Ngươi muốn bao nhiêu?

Đường tổng quản cười khò:

- Phong huynh, chỉ với ơn cứu mạng của huynh, đệ làm sao dám lừa gạt. Thế nhưng, lâu chủ đã phong bế tất cả tin tức về Thiên Âm chi hồn, cấm cản mọi người điều tra, thậm chí còn tạo ra tin đồn giả. Bản thân đệ cũng bị bắt phải phát thệ...

Nói đến đây, Đường Thế học máu. Thọ nguyên của lão suy giảm vì sơ phạm cấm kỵ.

Đường Thế cũng biết, chỉ nói ra mệnh lệnh của lâu chủ cũng đã coi như là phạm lời thề.

Thấy vậy, Phong Thiệu hoảng hốt lấy ra cho lão một viên đan dược trị thương.

Lau máu trên mép, Đường Thế xua tay bảo không cần. Lão lại tiếp tục nói:

- Còn về Hàn Cần Dương và tiểu nha đầu Mạc Nguyệt. Tuy lâu chủ còn chưa thể tra ra tung tích của họ nhưng đệ có thể chắc chắn một điều là họ không còn ở trên Huyền Không đại lục.

Nghe được tin dữ, Phong Thiệu sầm nộ tột độ. Lão đau đớn nhìn ngọn lửa sinh mệnh yếu ớt lấp lóe ở bên trong tấm ngọc giản, trên tay mình.

Nếu như Hàn Cần Dương đưa Mạc Nguyệt đến một vi điện độc lập với đại lục thì trong thời gian ngắn, ngay cả vị lâu chủ kia cũng khó có thể tìm ra bọn họ.

Vẫn còn có một khả năng nữa nhưng khả năng này quá xa vời, có nghĩ lão cũng không thể nghĩ đến. Ngay cả vị lâu chủ thần thông quảng đại kia cũng không tài nào nghĩ đến.

...

Ở một nơi nào đó tối tăm nào đó, ngay dưới chân núi Tu Di, Mạc Nguyệt đang bất tỉnh, thân thể bị trói chặt trên cột đá lớn. Từng luồng pháp lực vàng óng di chuyển trên cột và xích sắt, theo lộ tuyến bất định, lúc thì mềm mại như nước, lúc lại mạnh mẽ như lời đanh. Gương mặt vốn thanh tú, nay đã sưng phồng, biến dạng, đầy vết bầm và vết cắt.

Phía trước mặt nàng, Hàn Cần Dương đang ngồi trên nền đất, bình thần tu luyện. Hơi thở hắt đều đều, linh khí đậm đặc nháo nhào lao đến. Lục Đạo tích trượng lơ lửng, nằm ngang trước mặt hắn. Sáu khoen đồng nằm trên hai ngón, rung lên, tạo âm thanh thanh thúy, giúp ổn định thần trí.

Thời hạn bảy ngày mà hắn đặt ra cho Thiên Nguyên tông chỉ còn một ngày cuối cùng.

Hàn Cần Dương mở mắt nhìn thiếu nữ trên cột. Hắn đã thay đổi quyết định; sau khi đoạt được Thiên Âm chi hồn hắn cũng sẽ không hoàn trả lại Mạc Nguyệt. Đứa bé này khiến hắn cảm thấy bị đe dọa.

Trong đôi mắt sâu thẳm đầy trí tuệ kia, ẩn ẩn một tia sát ý.

Vị cự thiếu chủ Linh Kiếm tông này lại tiếp tục nhắm mắt nhập định, không hề để ý bên trong nhẵn trử vật của hắn, chuỗi tràng hạt đen kịt vẫn quần quanh U Linh cổ cầm đã vỡ vụn hơn phân nửa. Oán khí trên thân dần dần lúc càng mãnh liệt.

Có một sợi mù lòa, có sáu sợi cam lạng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: A nhất đến để trao hơi ấm!

Một trăm vòng chu thiên, máu cao đến cổ.

Đầu của A Nhất lộ trên bề máu, vẫn kiên trì tiến về phía trước.

A Nhất đã im lặng không làm bất cứ điều gì vô nghĩa nữa, bởi thứ ở trong bề máu đang ở rất gần. Chỉ cần hắn hé miệng, nó sẽ chui lọt vào rồi lập tức khoan thẳng lên não.

A Nhất cũng chỉ phỏng đoán nhưng đầu sao thì đề phòng vẫn tốt hơn.

Lúc này hắn đã không còn nhìn thấy gì nữa. Đôi mắt sáng sáng như thép nung kia của hắn đã bị móc mất rồi. A Nhất không nhớ là do bọn họ móc, hay là vì những gương mặt đó làm hắn quá khó chịu nên quyết định phá đi thị giác của mình.

Đầu sao thì bóng tối cũng giúp hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Chỉ là dễ chịu hơn một chút thôi vì những thanh âm của địa ngục kia vẫn cứ dai dẳng không dứt bên tai hắn.

- Nếu như có thứ gì đó nhòn nhọn, đứt vừa lỗ tai thì thật tuyệt!

Vừa ước thầm xong thì A Nhất không đi nữa, hắn hoàn toàn dừng lại, nói lỏng tay, định thả thứ quý giá mà hắn vẫn ôm cứng trong người kia ra. Bởi hắn không đủ sức để mang nó theo nữa.

Vật thể ở trong máu vội vàng há miệng, muốn nuốt chửng thiếu niên mù.

Ngay vào lúc hắn sắp gục ngã thì giọng nói êm ái của thiếu nữ lại vang lên:

- Người ôm ta một lần, có được không?

Tiếng nài nỉ kia làm A Nhất tỉnh táo lại một chút, siết chặt tay, một lần nữa ôm chặt thứ quý giá vào lòng.

- Chẳng phải ta đang ôm người hay sao?

A Nhất ôm cổ chấp niệm đó, bước về phía trước, mặc kệ bề máu, mặc kệ vực thẳm của mỗi bước chân, mặc kệ bọn họ.

Đáng thương thay, cái chấp niệm đó quá mức nhỏ bé. Đi xong một chu thiên cuối cùng, tinh thần của A Nhất cũng kiệt quệ. Những cánh tay trong biển máu cố kéo hắn ngã xuống.

Thế nhưng, bước chân cuối cùng đó, A Nhất không còn cô độc.

Đại địa đang đỡ lấy chân của hắn.

A Nhất ngạc nhiên, bước ra một bước nữa, phát hiện cái cảm giác rơi xuống vực thẳm của mỗi bước chân đã hoàn toàn tan biến. Hắn đã có thể đi lại bình thường.

Có tiếng nói già cỗi truyền đến:

- A Nhất! Thiên Nhân tộc! Sáng nhập quan, tới hạ thổ.

A Nhất nhướn miệng cười âm áp:

- Cảm ơn sư tôn!

Tuy A Nhất không thể nhìn thấy nhưng hắn biết, ở đâu đó trước mặt hắn, có một vị sư tôn mà hắn đã quên hẳn danh tính, đang mãi miết trải đất dưới mỗi bước chân, hết mực cố vũ.

Có ý chí của đại địa châm dầu, ngọn lửa chấp niệm sắp vụt tắt lại bùng cháy.

A Nhất, chân mang giày đỏ lại bước tiếp.

...

Ở dưới chân núi Tu Di, đêm đen vẫn phủ kín tất cả.

Hàn Cẩm Dương mở mắt, chau mày vì hắn vừa cảm nhận được sự thay đổi của pháp tắc.

Lục Đạo tích trọng phát hiện sự giao thoa của vi điện, mãnh liệt rung lên.

Họ Hàn phát hiện ra căn nguyên, trợn mắt, gấp rút mở không gian trữ vật ra.

Thế nhưng đã quá muộn!

Chiếc nhẫn trữ vật trên bàn tay hắn nổ tung, pháp tắc không gian ẩn chứa trong nhẫn xoắn nát cả bàn tay.

Hàn Cẩm Dương la thảm như heo bị cắt tiết.

Ở ngay nơi xảy ra vụ nổ, một lỗ đen nhỏ nhỏ như đầu kim xuất hiện, nói rộng ra bằng đầu người rồi bị hai cánh tay máu thò bạo kéo mở.

Huyết dịch và nhục thể từ bên trong lũ lượt tuôn ra.

Khi lỗ đen đủ lớn, thiếu niên đầm máu từ bên trong chui ra. Mái tóc ngắn rũ rượi bởi máu khó che được hốc mắt lõm vào, trên tay hắn ôm một cây đàn.

Biển máu bây giờ chỉ ngập đến gối, nên A Nhất đi lại rất dễ dàng.

A Nhất bước về phía Hàn Cẩm Dương, người giờ đây đang ôm cánh tay trái bị cắt. Lục Đạo tích tụ trong tay phải họ Hàn ngân vang không ngừng, một chiếc lá bồ đề trong áo của hắn lóe lên ánh sáng vàng óng.

Hàn Cẩm Dương mở lớn hai mắt, khoái chí cười. Nước dãi không ngừng chảy ra từ miệng hắn. Nỗi đau mất tay cũng đã bị tham vọng che lấp.

- Thiên Âm chi hồn! Cuối cùng ta cũng tìm ra được ngươi!

Còn về A Nhất thì dù không thấy gì nhưng hắn biết mình đã đến đích rồi.

A Nhất hít nhẹ một hơi, thì thào:

- Ta đã đến!

Nói rồi, hắn nở nụ cười thiên chân vô tà. Nếu như không phải vì cả người đang tắm trong máu thì có lẽ nụ cười đó đủ để thấp sáng nơi tăm tối này.

Nụ cười đó Hàn Cẩm Dương khựng lại, tựa như con ếch bị mất rân thoi miên vậy, không thể cục cựa. Khí thế của A Nhất đã khóa chặt hắn. Đây là khác biệt về thực lực.

A Nhất thả U Linh cổ cầm xuống mặt máu sền sệt dưới chân, chậm chạp bước đến ngay trước mặt họ Hàn.

Hàn Cẩm Dương hét vào mặt đối phương, muốn dọa sợ con rắn độc này. Trong lòng hắn một mảnh rối bời:

- Không thể nào! Thiên Âm chi hồn yếu nhược, mệnh đoản, không có linh căn, không thể tu luyện... Tại sao hắn lại mạnh như vậy? Tại sao lại có thể như vậy?

Hàn Cẩm Dương không cam lòng, đỏ hết tội lên đầu Tổ. Hắn la hét:

- Tổ! Người lừa ta!

Tiếng hét làm A Nhất nhú mày. Âm thanh của địa ngục cứ mãi vang vọng trong tai hắn đã đủ khó chịu, tên này lại còn lớn tiếng nữa!

Thế nhưng một người lễ độ, yêu hòa bình như A Nhất làm sao có thể chấp nhặt chút chuyện con con này.

Hắn vát vãi đến đây là để trao tặng hơi ấm cho người cần nó.

Thế là A Nhất ôm chầm lấy Hàn Cẩm Dương, tình thương mến thương.

Nhưng ở trong mắt ếch thì con rắn độc này đang từ từ quấn chặt nó, đùa giỡn với nó.

Từ thợ săn chuyển thành con mồi, Hàn Cẩm Dương vừa thẹn vừa giận, lập tức bạo nộ, trùng kích Tiên Tâm cảnh.

Một thanh tiểu kiếm sáng lóa xuất hiện bên trong thể nội của họ Hàn.

Từng tầng, từng tầng xiềng xích bao bọc linh căn của Hàn Cẩm Dương bị kiếm ý soán nát, vỡ tung.

Kiểm khí tung hoành cắt vào cơ thể của A Nhất, đánh văng hắn ra xa.

Nếu là thể tu A Nhất vừa chỉ mới bước vào ngũ phẩm luyện tâm cảnh cách đây không lâu, thì dưới một đòn vừa rồi, hắn đã bị chém thành thịt vụn. Có điều, đây không phải là thể tu A Nhất! Thể tu A Nhất đã nhập quan, hạ thổ rồi!

Đây là huyết tu là A Nhất, dùng một bản địa giai tâm pháp, Vạn Thánh kinh để bước lên núi Tu Di.

...

Hàn Cẩm Dương lơ lửng trên không trung, phùng mang tròn mắt, nhìn A Nhất người đầy vết thương, đang nằm trong bể máu.

Tuy là tiến thêm một đại cảnh giới, đồng thời thoát khỏi khống chế thần thức của kẻ địch, thế nhưng họ Hàn không có chút vui vẻ gì; gương mặt vốn thanh tú giờ nhăn rúm lại như ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ba phần hồn, a nhất chỉ cần một

Hàn Cẩm Dương thả Lục Đạo tích trượng trước mặt. Cây thần khí này tỏa ra hào quang vàng óng, soi sáng khu vực 100 trượng.

Ở phía ngoài, có thứ bị ánh sáng soi chiếu, hoảng hốt bỏ chạy, kéo chiếc đuôi cá vào lại trong bóng tối.

Họ Hàn vươn tay phải, chộp lấy tích trượng; từng lớp từng lớp vân tự xuất hiện trên da thịt. Hắn chỉ đầu của tích trượng về phía A Nhất.

Tức thì, mảnh không gian ở trong đường kính một trượng quanh A Nhất bị kéo giãn, từng vết rạn nứt để lộ thời không loạn lưu ở phía sau.

Tựa như có đứa bé chỉ thích hình người trong tranh không thích cảnh quan nên lấy kéo cắt hình người đó ra vậy.

Mảnh tranh nhàu nát đó bắt đầu nhỏ lại, đem theo A Nhất bay về phía Hàn Cẩm Dương.

Sau bao năm tháng chờ đợi, cuối cùng cũng đã đoạt được Thiên Âm chi hồn; hắn khoái chí, ngửa mặt lên trời, cười lớn.

Đang lúc hứng khởi thì chợt từ sau lưng, có thứ gì đó trơn trượt lướt qua hông hắn.

Họ Hàn giật mình, khi quay đầu nhìn quanh thì hắn không thấy gì cả, chỉ có ánh hào quang từ cây tích trượng đang lơ lửng trong bóng đêm ma mị. Trong không gian im ắng, chỉ có tiếng leng keng có độc lượn quanh tìm bạn, than thở kiếp sống tịch tịch.

Vào khoảnh khắc đó, hắn có cảm giác như mình đã đạt đến tịch diệt. Miệng than:

- Thiện tai!

Rồi Hàn Cẩm Dương vội vàng mở bức họa chân thực kia ra, kiểm tra lại một lần nữa; khi thấy A Nhất rõ ràng vẫn còn nằm trong vũng máu, thì hắn mới bình tâm trở lại.

Hắn hừ lạnh, chỉ là oán khí của Thiên Nhân tộc mà cũng muốn nguyên rủa hắn.

Hàn Cẩm Dương cẩn thận bỏ bức tranh vào trước ngực. Bây giờ, bức tranh đó đã trở thành nguồn sống của hắn.

Sau đó, hắn vui vẻ lấy một chiếc lá bồ đề ra, nhìn nó đầy cảm khái:

- Lá ơi lá! Rụng về cội thôi!

Nói rồi, Hàn Cẩm Dương bóp nát chiếc lá bồ đề, hào quang bao quanh thân hắn lóe lên, hóa thành tia chớp vàng óng, biến mất.

Đúng vậy! Hắn không thấy Mạc Nguyệt cũng quên hẳn sự tồn tại của nàng.

Trí nhớ của một tu sĩ Tiên Tâm cảnh không thể nào kém đến mức đó được; có thứ gì đó đã dứt thuốc lú cho hắn.

Không lâu sau khi họ Hàn rời đi, Mạc Nguyệt ngồi dậy trên đất, không có máu cũng không có thi thể, chỉ có cột đá lớn ở phía xa và U Linh cổ cầm ở bên cạnh.

Trên gương mặt bầm dập, uôm máu của nàng không có vẻ gì ngạc nhiên; nàng cũng không thèm kiểm tra tình hình xung quanh.

Nàng đặt tay lên ngực, cảm nhận cổ hơi ẩm khác lạ trên người, nước mắt không tự chủ được mà chảy xuống.

Thế nhưng gương mặt nhỏ nhắn nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh nhạt không hợp với tuổi. Nàng đứng dậy, nâng cổ cầm lên, khẽ nói:

- Chúng ta cũng về nhà thôi!

Sự va chạm của pháp tắc khiến chiếc cột đá to lớn chống không nổi, bên trên xuất hiện đầy vết rạn nứt.

Một viên gạch lót đường trên lối mòn của đại Đạo cứ như thể mà vỡ nát. Đường lên đỉnh Tu Di đã gặp gềnh nay lại càng khó khăn.

Sau khi Mạc Nguyệt biến mất thì cột đá cũng gãy đổ. Linh khí đậm đặc bên trong khu vực này tán loạn, bị bóng đêm nuốt chửng.

Trong bóng đêm, có con cá nhỏ khóc lóc vì nhà của nó đã bị kẻ xấu đập nát. Tuy nó đã bắt được kẻ xấu thể nhưng mà kẻ này đang bắt tình nhân sự, nó không cách nào đòi nợ được.

Nếu nhìn kỹ thì người này chính là A Nhất.

Hắn đã hoàn thành chấp niệm của mình, xứng đáng được nghỉ ngơi. Thế nhưng chiếc đuôi cá không ngừng tát lên mặt của hắn.

A Nhất nhú mày, vô thức cho rằng người đang cố gọi hắn dậy nhất định là vì muốn được ôm.

Thế là A Nhất dang tay chia sẻ một mảnh thần hồn cuối cùng với cá, trên miệng vẫn treo nụ cười thỏa mãn.

Biển máu ở xung quanh gầm thét dậy sóng, có thứ ở bên trong muốn lao đến nuốt chửng A Nhất. Nhưng vì kiên kị cá lớn, thứ nhác gan này không dám lại gần, chỉ bực bội bơi lượn gần đó, tiếc nước; miếng thịt sắp vào đến miệng thì lại tuột mất.

...

Quay trở lại Âm Ảnh Tông.

Hỏa Dung chân nhân vẫn đang bế tử quan. Lão nằm trong cỗ quan tài được đặt ngay ngắn ở trong tử đường, bốn phía là bài vị của người chết, một số bài vị còn có khắc cổ ngữ. Ở trên bức tường đối diện cửa chính có một bài vị không tên, chỉ khắc ký hiệu một ngọn lửa.

Trên người lão tiên nhân mặc đạo bào trắng như tuyết, làm nổi lên chòm râu quai nón xồm xoàm, đỏ rực và mái tóc dài cũng một màu của lửa.

Tuy nói là bế tử quan, thế nhưng đạo tâm của lão vô cùng vững chắc, lại có đan dược nghịch thiên, khả năng thất bại gần như không tồn tại. Ấy vậy mà xém chút nữa thì lão đã táng mạng trong tay của tâm ma. Không phải một mà là nhiều, đủ hết 108 phiền não quán lấy tâm.

Lão chưa bao giờ nghe nói đến việc gặp hết 108 phiền não khi độ kiếp cá.

- Hay là ở ngoại giới đã xảy ra chuyện gì?

Nhất là trong khoảnh khắc cuối cùng, tâm ma còn cho lão đặt chân lên núi Tu Di nữa.

Nhưng Hỏa Dung chân nhân, với đạo tâm kiên định, dĩ nhiên phân biệt được thật giả, làm sao có thể dễ dàng bị dụ dỗ như vậy.

Mồ hôi lấm tấm trên gương mặt tái xanh, lão tiên nhân mở mắt than thở:

- Cá lớn tát mặt thiếu niên. Đại đạo vi diệu!

Nếu không có cảnh tượng quái gở đó thì xém chút nữa lão thực sự cho rằng lão đã đến được núi Tu Di, sau khi vất vả quật lộn với 108 tâm ma.

Hỏa Dung chân nhân, bây giờ đã là Hỏa Dung chân quân, không màng đến việc ổn định tu vi sau khi tiến vào Nguyên Thần cảnh; lão nhắm mắt lại, lập tức suy diễn ảo diệu trong cảnh tượng vừa rồi:

- Tu luyện như cá vượt long môn. Tu sĩ chính là cá! Còn thiếu niên kia... chắc là ngư dân?

Cứ như vậy, vị đường chủ xui xẻo này lại phải tiếp tục vật lộn với tâm ma. Nhưng với đạo tâm kiên định, có lẽ lão sẽ không có mệnh hệ gì đi!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: A nhất lần đầu tham gia thí luyện

A Nhất thức tỉnh.

Mùi hương quen thuộc xông vào mũi khiến hắn mỉm cười.

- Là mùi hương của quan tài!

Sư tôn thường bỏ hán vào quan tài của người, mỗi khi hán kiệt sức, gục ngã trong lúc tu luyện. Điểm khác biệt duy nhất là nắp quan tài không hé mở như mọi khi.

A Nhất gõ gõ quan tài, lên tiếng gọi.

- U! A!

Hán muốn gọi sư tôn thế nhưng chỉ có tiếng khàn khàn vang từ họng.

A Nhất cô nuốt nước miếng, chút hương được liệu chảy xuống bôi trơn thanh quản; hán thử lại một lần nữa.

- Sư...tôn!

Hai tiếng rõ ràng thế nhưng không có bất kỳ ai trả lời hán cả.

Thiệt nghĩ sư tôn cũng không thể ở bên cạnh chăm sóc hán mãi được, A Nhất chống một chân vào thành quan tài, chân kia đạp nắp.

Những tường nắp quan tài sẽ rất nặng thế nhưng chỉ bằng một cước chưa dùng hết toàn lực, chiếc nắp đã bị đạp văng ra.

Cũng phải thôi! Trong thời gian bế tử quan, cơ thể của hán đã trải qua tôi luyện của thiên địa linh khí. Thiếu niên trông gầy ốm này là một thể tu chính hiệu.

Xung quanh hán vẫn là bóng tối. Không phải vì do nơi này không có ánh sáng mà là thị giác của hán đã bị lấy đi rồi.

A Nhất cũng biết mình đã mù lòa. Lần này hán đối diện với tội lỗi của bản thân hán, thậm chí đưa lưng gánh lấy oán khí của Thiên Nhân tộc mà không hề lẫn trốn vào vô âm vô ảnh; thị giác là cái giá khá nhỏ.

Hơn nữa, cho dù phải trả cái giá lớn hơn, hán cũng không hối hận.

Hán chấp tay, ngửa mặt lên trời, cầu lão thiên gia phù hộ cho người được bình an.

A Nhất bước ra khỏi quan tài, tuy không nhìn thấy gì thế nhưng hán kiên quyết không mở thần thức để dò ló. Dẫu sao thì nơi này là nhà hán, Âm Ảnh tông.

Nếu A Nhất có thể nhìn thấy được cảnh vật xung quanh, hán nhất định sẽ không tự tin đến vậy; đảm bảo hán sẽ nhanh chóng chui lại vào quan tài, đóng kín nắp, chờ người đến cứu.

Phía trên cao là bầu trời ửng đỏ, bốn phía là đồi núi khô cằn. Không biết là do ánh sáng từ bầu trời phản chiếu lên đất hay đây là màu tự nhiên của sỏi đá.

Còn đang mò mẫm, không biết phải làm sao thì A Nhất nghe được tiếng bước chân.

- Có người tới!

A Nhất vui vẻ hướng về phía đó.

Người đi về phía A Nhất cao gấp đôi một người trưởng thành, từ đầu đến chân phủ kín giáp sắt đen bóng. Trên mũ giáp có hai chiếc sừng trâu cong dài, đâm ra hai bên. Ở giữa những khe hở của mũ giáp có hơi nóng bốc lên, bàn tay thép cầm một cuốn ngọc giản, sau lưng hán vác một chiếc rìu chiến.

Khi khoảng cách giữa hai người đủ gần thì giáp sắt lên tiếng hỏi:

- Tên gì?

A Nhất mau chóng giới thiệu mình để tránh hiểu lầm. Cũng không quá chú tâm đến tiếng nói phát ra từ phía trên đầu hán, tu chân giới vốn đủ loại nhân vật kỳ dị. Tuy hán chưa từng gặp người không lồ thế nhưng cũng đã có nghe Tịch Diệt đạo tổ kể qua.

- Tại hạ là A Nhất! Truyền nhân của Tịch Diệt đạo tổ!

Giọng nói trầm đục kia hỏi tiếp:

- Tuổi?

Lần này A Nhất cảm thấy quái lạ, người này dường như biết hán là đệ tử của Tịch Diệt đạo tổ vậy mà vẫn không có chút kính ý nào cả.

- Xem ra người này là một trong các vị đường chủ rồi!

A Nhất cũng không đặt ở trong lòng, dẫu sao thì hắn cũng chỉ mới nhập môn:

- Văn bối vừa tròn ba mươi tuổi.

Người kia lại hỏi:

- Chúng tộc?

Câu hỏi khiến A Nhất hơi sững sốt. Chẳng lẽ người trước mặt cho rằng hắn không phải người sao? Dù hắn không phải là mỹ nam nhân người gặp người thương thế nhưng hắn cũng không xấu xí.

A Nhất vẫn từ tốn trả lời:

- Văn bối là nhân tộc, sinh thành ở Lạc Nhạn thôn, thuộc Lưu Ly quốc, ở Trung Huyền Minh châu.

Nghe đến đây thì người đối diện không ghi chép trên ngọn giản nữa. Hắn găm vào mặt của A Nhất.

- Dối trá! Ngươi là Thiên Nhân tộc!

Nếu không phải địa ngục đã có khế ước với Diệu Âm cốc thì hắn đã trực tiếp dùng rìu bỏ dôi kẻ dối trá trước mặt này ra làm hai nửa, quăng sông làm thức ăn cho đám giao long.

...

Tiếng găm làm A Nhất hoảng sợ, ngồi bệt xuống đất, gật đầu lia lịa. Hắn có thiên âm chi hồn, cũng có thể coi là một nửa Thiên Nhân đi.

Lúc này, người kia mới hài lòng, hừ lạnh, nói:

- Luật lệ như cũ, ba hồn thuộc Dương, bảy phách thuộc Âm. Lần đầu không tính phí, những lần sau mỗi lần sẽ hao tổn một phách. Nếu sau bảy lần vẫn không thành công thì hồn tiêu phách tán.

Phàm nhân thiếu một phách cũng khó sống ổn, thế nhưng đối với tu sĩ thì thiếu một hay hai phách không quá quan trọng.

A Nhất lớ ngớ không hiểu, nhưng cảm giác có chuyện chẳng lành.

Người kia cũng không quan tâm đến A Nhất nữa, hắn đã làm tròn bổn phận của mình, lập tức quay đầu rời đi.

A Nhất vội vàng chạy theo:

- Tiền bối chậm đã!

Kẻ kia khó chịu quay lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?!

A Nhất khoanh tay cúi đầu nói:

- Bẩm tiền bối! Có lẽ người đã nhầm văn bối với ai đó rồi! Văn bối không phải đến để thí luyện gì cả! Thực thì văn bối vừa thức tỉnh! Mong người chỉ đường cho văn bối về lại Tịch Diệt lăng.

Bây giờ thì đến phiên người không lồ ngớ người, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi có một cơ hội miễn phí mà, còn chưa thử sức mà đã nhụt chí rồi sao?

Thường thì những người đến đây để qua ải khi mới đến đều rất hùng hổ. Còn kẻ này thì lại muốn kiểm có, hận không thể bỏ về ngay lập tức.

A Nhất kiên định trả lời:

- Văn bối chỉ muốn về nhà!

Bộ áo giáo kia không nói gì, chỉ đi vòng ra sau lưng A Nhất, tùm lầy cổ áo của hắn.

Mặc cho A Nhất kêu la, hắn xách A Nhất lên rồi ném mạnh vào một môn quan. A Nhất so với cổng này, tựa như kiến nhỏ so với cửa chính của Tịch Diệt lăng. Tầng kết giới mờ ảo mở ra, nuốt chửng A Nhất rồi đóng kín lại.

Bên trên môn quan khổng lồ có tấm biển lớn viết:

Mê Trì Địa Ngục.

Chương 52: Là đất mới có suy nghĩ

Trên sa mạc rộng lớn khô cằn, một người thanh niên trọc đầu, khoác áo cà sa đứng trước cội bồ đề, chấp tay đầy thành kính. Xung quanh hắn chỉ có duy nhất một bóng mát từ cội bồ đề, phóng mắt nhìn lại chỉ thấy từng cồn cát lớn bé trải dài đến tận chân trời khiến người ta lấy làm kì lạ, vì sao gốc cây kia lại có thể tồn tại trong điều kiện khắc nghiệt đến thế!

Cội bồ đề to lớn, mười người ôm cũng không xuể, ấy vậy mà nếu nhìn kĩ thì chỉ còn thấy cành mục xác xơ, không lá không hoa, không quả.

Ánh nắng gắt gao từ hai vầng mặt trời khiến cảnh vật càng thêm nóng bức, khô cằn hơn.

Chợt người thanh niên kia mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi nghiêm nghị lùi lại từng bước. Đến bước thứ 44, hắn té ra một bức họa vô cùng sống động. Bức họa phóng to rồi rơi xuống đất, tức thì cảnh vật ở trong tranh cũng sống lại.

Đó là một người thiếu niên đang nằm ngửa trong vũng máu, hai hốc mắt trống rỗng. Vết máu từ trên người cậu ta nhanh chóng tràn ra trên nền cát rồi lập tức bị biển cát mềm mọng kia hút sạch.

Thanh niên trọc đầu té ra Lục Đạo tích trượng rồi đi đến trước mặt người thiếu niên đang bất tỉnh kia.

Chuôi nhọn của tích trượng cắm thẳng vào ngực của thiếu niên mù lòa.

Bồ Đề thần thụ lấy lại chút sức sống, cành lá nhanh chóng vươn thẳng lên rì rào trong gió chứ không còn ủ rũ như trước, từng chồi lá đâm ra, lớn nhanh như thổi.

Hai mặt trời ở trên cao cũng dần dần hợp lại với nhau.

Thân thể người thanh niên cũng từ từ tan rã thành bụi cát. Hắn vẫn giữ tư thế đứng chấp tay nhìn cây bồ đề, cây lá lúc này đã rất sum suê, mỉm cười nói:

- ... Gặp lại trong quá khứ.

Từng hạt bụi lấp lánh phá vỡ quy luật của chư thiên vạn giới, lội ngược dòng thời gian.

Lần này hắn sẽ không bắt lực nhìn xác chết đầy đất.

...

A Nhất rơi xuống một con sông lớn. Tuy đều là nước của Vong Xuyên hà, nhưng dòng sông êm ả này lại trong vắt, không có giao long cũng không có cá sấu lớn.

Đừng nói đến Vong Xuyên hà, A Nhất còn không biết mình đang ở Mê Trì địa ngục nữa.

Con sông chạy xuyên qua một vùng bình nguyên bát ngát cỏ hoa. Xa xa có vài ngọn núi được cây xanh phủ kín.

Cái góc nhỏ xinh đẹp này nằm ngay bên dưới tầng thứ mười tám của địa ngục.

Nơi này giam cầm những tu sĩ sát nghiệp nặng nề. Những người này lúc còn sống, tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Thần. Tu sĩ cảnh giới thấp hơn còn không đủ tư cách để đến đây.

Vì sao Diêm La điện lại tạo nên cái nơi tươi đẹp, trời trong mây trắng này cho bọn họ, cũng không quan tâm bọn họ làm gì ở bên trong?

Nhân quả ở đâu?

Chuyện này nói ra thì rất dài, lại còn có liên quan đến nhân quả của một vị Thiên Đế, một vị bồ tát và một đứa bé mồ côi cha mẹ ở Lạc Nhạn thôn.

Và lại đối với A Nhất, những câu chuyện cổ tích này cũng không có mấy trợ giúp.

Dựa theo hướng chuyển động của dòng nước, A Nhất nhanh chóng bơi vào bờ.

Bị mặt nước dâng cao và vây quanh trong bóng tối mù lòa khiến A Nhất nhớ lại hành trình đáng sợ trong cái bể máu kia, sắc mặt hắn tái xanh.

Vừa lên đến bờ, A Nhất liền lấy Cửu U Thất Sát nha để đào đất, trong lòng thầm nghĩ sư tôn thật chu đáo, đem binh khí nhập quan cùng mình.

Một thanh đường đường là đạo khí vậy mà lại bị đem ra dùng để đào đất, chắc trong lịch sử chỉ có một mình nó. Cửu U Thất Sát nha vang lên ong ong như đang kháng nghị chủ nhân của mình, thế nhưng cũng không có tác dụng gì. Người thiếu niên vẫn chăm chú đào và vét đất ra, chẳng hề để ý đến sự kháng cự của con dao.

Đào được một lúc, A Nhất dùng tay vốc nước sông vào trộn với mớ đất tạo thành bùn nhão. Nơi này đất đai màu mỡ nên chẳng mấy chốc hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

A Nhất cởi hết toàn bộ áo quần trên người ra, chôn vào một đồng bùn.

Sau đó, người thiếu niên trần như nhộng kia nằm xuống cái hố cạn mà hắn vừa đào, dùng tay lấp đất lên người. Cửu U Thất Sát nha được giấu dưới đồng bùn ngay bên cạnh tay phải.

Hai mắt hắn nhắm nghiền, miệng đọc thầm câu thần chú quen thuộc:

- Ta là đất! Ta là đất!...

Tịch Diệt đạo tổ đã cấm hẳn sử dụng Thiên Âm chi hồn để khống chế hành vi của ngoại vật, thế nên hắn mới phải cởi hết áo quần ra, chỉ thay đổi làn da của mình.

Với kinh nghiệm 13 năm trốn chạy, toàn bộ quá trình thực hiện hoàn toàn không có bất kỳ động tác thừa thãi nào. Chẳng mấy chốc mà làn da rám nắng màu đồng cổ của hắn đã chuyển dần sang màu nâu đen của bùn đất, nhìn qua không khác chút nào.

Nằm trong đất, A Nhất bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ.

Dù trong lòng rất là không muốn thế nhưng hắn vẫn phải cố đào bới mớ ký ức lẫn lộn trong lúc bế quan.

Bất chợt, A Nhất bừng tỉnh. Hắn nhớ lại lúc đại địa nâng đỡ hắn. Lúc đó, giữa vô số âm thanh của địa ngục là tiếng nói của sư tôn vọng vọng bên tai.

- ...Thiên Nhân tộc, sáng nhập quan, tối hạ thổ?

- Nhập quan... hạ thổ...

A Nhất hồi hận vì hắn chưa bao giờ hỏi Tịch Diệt đạo tổ về tập quán nằm trong quan tài của lão và các vị đường chủ. Có lẽ đó cũng không phải chỉ là vì sở thích quái gở của họ như hắn vẫn thường nghĩ.

Hắn chỉ nhớ lúc đó, ý chí của hắn đã cạn kiệt hoàn toàn.

- Sư tôn nhất định đã thi triển thần kỹ nào đó để cứu mình. Thí luyện này, chín phần mười có liên quan đến thần kỹ đó.

Trong lòng A Nhất bây giờ đã có chút sáng tỏ. Nhưng mà....

- Nhưng mà làm sao để vượt qua ải này bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Giá nhà mắc lắm có biết không?

Không cần phải nghĩ nhiều cũng có thể biết thí luyện lần này khó khăn đến mức nào.

Mãi cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt để đối phó nên A Nhất đành tạm gác vấn đề này qua một bên, quyết định khôi phục thị giác của mình trước đã.

Cùng lúc này, ở trên một hoang mạc, một mảnh hồn phách khác của hắn vừa bị một vị tăng nhân trẻ tuổi dùng tích trượng đánh trúng rồi nghiền nát.

Đầu của A Nhất đau đớn như muốn vỡ tung. Con đau khiến cả người hắn co quắp, từng thớ thịt giật lên từng cơn, mạch máu sôi trào như muốn phun ra khỏi thân thể.

Hai hàm răng của hắn nghiền đến muốn nứt toét, mắt hắn trợn to, cổ chấp không mở miệng để bản thân không phải hét lên đau đớn.

Cũng may, cơn đau đến nhanh nhưng rồi qua đi cũng nhanh, nó bất chợt hoàn toàn biến mất tựa như chưa từng ghé thăm.

Nuốt xuống ngậm máu trong miệng, A Nhất nhắm mắt thờ phỉ phò. Hắn không hối hận! Cũng không có thời gian để mà hối hận, bởi lúc này việc duy nhất hắn cần làm chính là hoàn thành thí luyện.

A Nhất muốn về nhà.

Nghỉ ngơi một lát, hắn tự nhủ:

- Mình phải mau chóng lấy lại thị giác mới được!

Nghĩ vậy, ý thức của A Nhất lập tức bước vào vị diện của Thiên Âm chi hồn.

Phía trên biển máu của thế giới tối tăm này, vị thần chết mù lòa uy nghiêm lúc trước giờ chỉ còn lại mỗi một cái đầu đang trôi lơ lửng. Đây chính là mảnh Thiên Âm chi hồn cuối cùng của A Nhất. Nếu mất đi nó, ý thức của hắn cũng sẽ tiêu tán, từ đó trở thành một cái xác không hồn.

- - -

A Nhất bắt đầu điều động Thiên Âm chi hồn để luyện thể và trị mắt. Vị thần linh mù lòa bị mạnh mẽ kéo ra khỏi giấc ngủ say, uể oải thức giấc khiến biển máu dậy sóng. Từng con sóng đỏ sậm thay nhau đập vào thềm đá như muốn nuốt chửng lấy thiếu niên.

Thiếu niên chậm chạp hạ xuống dưới, trong miệng vẫn còn đang than thở:

- Bọn họ chắc hẳn là đang rất mong chờ ta!

Mong chờ là khẳng định có. Khi nào A Nhất còn chưa tha thứ cho bản thân mình, khi nào Thiên Nhân tộc còn chưa bỏ qua được sự oán hận của mình với tu sĩ, thì "bọn họ" vẫn sẽ mãi mãi tồn tại, hoặc nên nói là, mãi mãi bị giam cầm trong biển máu.

Lúc đầu ngón chân của A Nhất sắp chạm đến biển máu thì ở phía trên, một con cá chép đen kịt dài chừng một sải tay đột ngột xuất hiện, nó dùng cái đuôi xinh đẹp dẻo dai của mình đánh bay cái đầu đang treo lủng lẳng trên không của Thiên Âm chi hồn.

Ở bên ngoài, A Nhất lại nghiêng răng kim nén để ngăn không cho tiếng hét của mình tràn ra khỏi miệng.

Không để cho A Nhất lấy lại tinh thần, cá chép lại một lần nữa lao đến trước cái đầu bất lực đang lăn lông lốc trên mặt đất kia như muốn tát thêm vài đòn cho hả giận.

A Nhất vội vàng lên tiếng cầu xin:

- Xin đừng..

Cá chép không thêm chú ý đến lời nói của hắn, vẫn quất thẳng đuôi, cái đầu uy nghiêm thần thánh lại bay xa, lăn năm sáu vòng mới ngừng lại được.

Cơ thể A Nhất co giật, mồ hôi hắn tuôn ra như tắm. Trong cơn đau đớn của thần hồn, A Nhất loáng thoáng nghe thấy tiếng nói ảm ức của một đứa bé:

- Khiến người phá nhà của người khác! Bại hoại! Trả nhà cho ta!

Giọng nói hung dữ và nội dung của câu nói khiến A Nhất giật nảy mình. Hắn cố nén cơn đau đang dẫn vật bản thân, gian nan hỏi:

- Nhà? Nhà của tiểu đệ ở đâu?

Cá chép tức giận quát, nhưng trong giọng nói lại mang theo chút ủy khuất:

- Nhà ta chính là nhà của ta! Nhà của người tông vào nhà của ta làm nó bể mất rồi. Người mau đền cho ta!

Nói rồi nó lại lao về phía cái đầu, muốn trút thêm vài đòn cho hả giận.

A Nhất thấy thế lập tức dùng hết sức lực của mình để né tránh, nói nhanh:

- Tiểu đệ, khoan đã! Ta xin lỗi vì đã vô tình phá hư nhà của đệ! Ta sẽ tìm một ngôi nhà mới tốt hơn, đẹp hơn đền cho đệ! Có được không?

Cá chép lập tức ngừng lại, thút thít hỏi:

- Có thật không?

A Nhất cứng lại, cảm giác tội lỗi như dao cắt, tầm mắt hơi có chút né tránh, hắn bối rối trả lời:

- Ta cũng không chắc chắn lắm! Nhưng mà ta hứa ta nhất định sẽ cố hết sức!

A Nhất nhớ lại lúc hắn giải cứu Mạc Nguyệt, huyết tri của hắn đã phá vỡ một phiến không gian. Nơi đó nhất định là nhà mà cá chép nói đến.

Cá chép hầm hề khó chịu:

- Ta muốn một nơi tối tăm! Chỗ này của ngươi cũng đủ tối thế nhưng nó đã có chủ mắt rồi. Tên đó cứ suốt ngày gào gào thét thét làm ta rất khó chịu.

Nghe vậy, ánh mắt của A Nhất theo bản năng nhìn về phía đại dương máu tươi vô cùng vô tận. Hắn biết ở dưới đó đang có thứ gì nhìn hắn chằm chằm, chờ đợi.

Một lát nữa khi hắn nhảy vào đó để vận chuyển linh lực trị mắt, thứ kia nhất định sẽ lại bám theo, tìm cơ hội hắn gục ngã để ra tay.

Không chết không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lừa già dối trẻ

Tịch Diệt dạo tở đứng trước một mộ phần đơn sơ, tuy nói là mộ phần nhưng thực chất đó chỉ là gò đất nhỏ có cắm một tấm bảng gỗ, nếu không chú ý kĩ thì sẽ rất dễ bỏ qua nó. Trên tấm gỗ đen bóng loáng có khắc một dấu gạch ngang, dấu gạch được khắc sâu vào tấm gỗ, mài giữa cẩn thận, có thể thấy được người khắc nó có tình cảm rất sâu với chủ nhân của ngôi mộ.

Về tang thương của người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh hiện rõ trên gương mặt của Tịch Diệt, mới qua một đoạn thời gian ngắn mà lão đã già đi trông thấy, đáng vẻ như một kẻ gần đất xa trời.

Một nữ phụ trung niên đứng sau lưng Tịch Diệt, cúi người khom lưng cẩn thận lên tiếng.

- Đạo tổ! Người của Diêm La điện không đồng ý hỗ trợ chúng ta.

Nữ nhân xinh đẹp này tuổi chừng bốn mươi, tuy da dẻ được bảo dưỡng mịn màng nhưng đuôi mắt đã có vài nếp nhăn. Mái tóc đen của bà được búi cao, cố định bởi bốn cây trâm cài, bà mặc một bộ đạo bào trắng xóa không nhiễm bụi trần. Người này là một trong bốn vị đường chủ, cũng là vị nữ đường chủ duy nhất của Âm Ảnh tông, Nghị Thủy.

Tịch Diệt dạo tở nghe vậy, thân mình cứng lại, hơi thở cũng dồn dập hơn một chút, sau đó lại thờ ơ ừ một tiếng rồi phát tay ra hiệu cho nữ nhân rời đi.

Nghị Thủy chân nhân nhấp máy môi định nói gì nữa nhưng mãi vẫn không nói được thành lời, đành lắc đầu rời đi.

Thôi, rồi thời gian cũng sẽ xoa dịu vết thương của đạo tổ, người tu tiên tu đến cảnh giới như bọn họ không thiếu nhất chính là thời gian.

Tịch Diệt vẫn đứng bất động trong mộ địa, ánh tà dương chiếu rọi khiến bóng dáng cô tịch kia kéo dài trên mặt đất. Lẽn ý phát ra từ người lão khiến thiên địa như muốn đóng băng, linh khí ngừng dao động, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi.

Trong sát ý dâng trào, lão lạnh lẽo cười nhạt một tiếng:

- Ngay cả Diêm La điện mà cũng có ý đồ với Thiên Âm chi hồn sao?

Chưa bao giờ Tịch Diệt dạo tở cảm thấy bản thân mình bất lực như thế này. Vừa mới nhận được đệ tử không lâu lại phải đẩy hắn vào cảnh hung hiểm, hơn thế lão lại còn không thể làm gì để giúp đỡ hắn.

Đôi bàn tay nhăn nheo run run, cẩn thận sờ sờ chữ nhất trên tấm bảng gỗ.

- Sư tôn vô dụng! Vô dụng! Ngay cả một đạo hiệu đảng hoàng cũng không thể đặt cho con.

Vừa nói, nước mắt vừa rơi lã chã trên gương mặt đầy nếp nhăn của vị đạo tổ.

Ai bảo tiên nhân vô tình? Ai lại bảo lão tiên vô lệ?

Chợt lão đưa tay gạt nước mắt, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Các người phải phù hộ hắn! Nhất định phải phù hộ hắn!

Dứt lời, lão đạo tổ lại trầm thì:

- Hắn là hi vọng cuối cùng..

Những tia nắng cuối ngày đang dần dần nhạt phai, dường như muốn thay những “người” kia trả lời cho câu nói của Tịch Diệt.

...

Ở trong Huyết giới, thể giới tinh thần của Thiên Âm chi hồn, A Nhất vẫn đang phải một mõi suy nghĩ cách đối phó với con cá chép cứng đầu kia.

Đi tới đi lui một hồi lâu, A Nhất chợt nảy ra một ý định, hần hào hứng nói với cá chép:

- Tiểu đệ! Đệ có thể giúp ta bắt lấy thứ đang ở dưới kia được không? Chúng ta có thể bắt nó phải im lặng. Nếu thành công thì từ nay đệ có thể yên tâm ở lại đây được rồi.

Con cá chép toàn thân được trải một lớp vảy đen bóng loáng nghe vậy liền trùng mắt, bay lên bay xuống. A Nhất thầm nghĩ nếu nó mà có lòng thì chắc chắn đám lông đó đã dựng lên hết cả rồi.

Cá chép rít lên bằng giọng nói của một tiểu hài tử:

- Không được! Ta không xuống đó được! Tên kia cũng không thể lên đây được.

Toàn thân cá chép đen kịt như muốn hòa vào làm một thể với bóng tối. Nếu như đây không phải là thể giới tinh thần của A Nhất thì chính bản thân hần cũng sẽ không tài nào nhìn thấy đối phương.

A Nhất cố nhẹ giọng trấn an, sợ cá chép một lời không hợp lại vùng đuôi. Nghĩ đến cái đuôi đen nhánh kia A Nhất vẫn còn cảm thấy đau răng:

- Vậy đệ có thể cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa không? Sau khi hoàn thành thí luyện này, ta sẽ lập tức đưa đệ trở về Âm Ảnh tông. Ở đó có sự tồn của ta cùng với các vị đường chủ thần thông quảng đại. Họ nhất định sẽ có cách tìm nhà mới cho đệ.

Nụ cười ấm áp cùng lời lẽ chân thành của A Nhất cuối cùng cũng làm cho cá nhỏ nhẹ dạ tin tưởng. Hay là nói, nếu không tin tưởng A Nhất thì nó cũng không còn sự chọn lựa nào khác.

Nó gật gù, nhưng vẫn không quên hăm hè đe dọa:

- Ngươi hãy nhớ lấy lời của mình đây. Nếu không đừng trách ta khiến ngươi muốn chết không được, muốn sống cũng không xong.

A Nhất thở phào nhẹ nhõm. Hần không biết sự trả thù của cá nhỏ sẽ khiến hần đau khổ đến mức nào, hần chỉ biết nếu vị tiểu đệ này vẫn luôn phá rối trong lúc hần luyện thể thì chắc chắn hần sẽ sống không bằng chết.

A Nhất lập tức cười nói:

- Huynh tên là A Nhất, đệ tử của Âm Ảnh tông. Tiểu đệ tên là gì?

Cá chép lúc này đã bình tâm trở lại, nghe thấy xưng hô của A Nhất, nó dí tròng mắt đen thui của mình sát vào mặt của hần, trong con mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ.

- Ngươi nghĩ ngươi lớn tuổi hơn ta sao?

Đừng nói là tuổi, chỉ với tu vi Hỗn Nguyên cảnh của A Nhất thì đến tư cách xách dép cho nó cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bế tắc

Ở trong một căn mật thất, một nhóm bốn người ngồi quanh một chiếc bàn tròn. Ngay giữa bàn có một khóa Hỏa Linh châu lớn; ánh sáng đỏ nhạt tựa như quét một tầng máu lên bốn chiếc mặt kỷ dị.

Một người đeo mặt nạ vàng lên tiếng:

- Các vị có cao kiến gì không?

Long bào trên người và đế mào trên đầu càng tôn lên oai nghiêm của chiếc mặt nạ không cảm xúc.

Những người còn lại chỉ trầm ngâm, không ai nói gì cả.

Thấy vậy mặt nạ vàng thờ dài nói:

- Cứ theo đà này thì Thiên Âm chi hồn sẽ rơi vào tay của Diêm La Điện.

Một người khác cười ha hả, vuốt chòm râu trắng dài như phát trần, nói:

- Cho dù bọn chúng đoạt được thì sao chứ? Nguru vương còn ngồi ở đó, bọn chúng dám lộng hành, làm bậy sao?

Lão nhân này đeo một chiếc mặt nạ quý dạ xoa, trắng bạc, nụ cười dữ tợn.

Một người khác lên tiếng đồng ý, lần này là giọng của một lão bà, mang mặt nạ trắng có nụ cười phúc hậu:

- Đúng vậy! Chúng ta cứ bình tĩnh chờ thời cơ là được.

Nghe hai lão nhân nói vậy, người mặc hoàng bào lắc đầu, nói:

- Nguru vương không giúp bọn họ, nhưng cũng sẽ không giúp nó.

Giọng nói đầy thắc mắc của nữ nhân vang lên:

- Những lần trước khi Thiên Âm chi hồn vào luân hồi, chẳng phải đều do đích thân Nguru vương dẫn đi sao? Tiểu nữ vẫn tưởng rằng Nguru vương rất quan tâm chuyện này!

Người này mang một chiếc mặt nạ hồ ly.

Lão nhân mặt quý ngừ ngừng vuốt chòm râu bạc trắng, lặc quan cười:

- Đúng vậy! Nguru vương luôn tự tay thả Thiên Âm chi hồn vào U Minh, đảm bảo không ai có thể giờ thủ đoạn để tra dò tung tích đầu thai của hắn. Lúc trước chẳng phải cũng vì Thiên Đế mãi sai người dò hỏi, mà Nguru vương đã cắt lưỡi của một tên sứ giả đó sao?

Người đeo mặt nạ vàng thờ dài, nói:

- Lúc trước khác, bây giờ đã khác.

Mọi người không hiểu ý, chăm chú chờ hắn giải thích.

Thế nhưng, hắn không nói tiếp nữa, đứng dậy, xoay người rời đi. Một tấm bình phong xuất hiện, tản ra mây vụ, hòa tan thân ảnh của bậc đế vương.

Lão nhân hậm hực, xem giật đứt chùm râu bạc của mình.

- Không muốn nói thì lúc đầu đừng nói. Ra về ta đây làm gì chứ?!

Ngồi bên cạnh lão, nữ nhân trẻ tuổi có điều suy nghĩ. Nàng nhìn về tấm bình phong, khẽ nói:

- Mỗi lần Thiên Âm chi hồn đặt chân vào Thập Bát địa thì trên đỉnh Tu Di lại có tiếng chuông bát nhã. Thế nhưng lần này lại không.

Hai lão nhân cũng sớm nhận ra điều này, nhưng không rõ căn nguyên trong đó.

...

Lục căn, Nhĩ (tai), Nhãn (mắt), Tỷ (mũi), Thiệt (lưỡi), Thân (thân thể), Ý (suy nghĩ); dựa vào sáu giác quan này mà thần hồn có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Đây cũng là sáu trụ cột trong cái thế giới tinh thần vô cùng vô tận này.

Hắn căn dặn bản thân nhất định sẽ không bước ra khỏi khu vực giới hạn bởi lục căn, dù chỉ là nửa bước.

Lần trước nếu như không phải có sư tôn giúp đỡ thì có lẽ hắn đã bị biển máu nuốt chửng rồi.

Con đường đến Nhãn căn không quá dài, dấu sao thì linh khí chạy một chu thiên quanh thân thể A Nhất cũng bằng thời gian hắn đi một vòng quanh lục căn. Lúc này, nếu cô hết sức, A Nhất có thể đi hai vòng không ngừng nghỉ.

Tuy nói vậy nhưng chưa có hành trình nào giống nhau. Mỗi một chu thiên đều khác nhau, mỗi một bước chân cũng khác nhau.

A Nhất lại bước vào Huyết trì. Con ác mộng lại bắt đầu.

Máu ngập đến mắt cá chân.

Trên tay hắn cầm một con dao chặt thịt lưỡi cùn, đâm đông đệ tử của Thanh Hư môn vậy lấy hắn.

Có người chỉ đứng đó ánh mắt vô hồn, có nữ tử quỳ trên đất cầu xin tha mạng, có lão nhân nhìn hấn đầy hận ý, thậm chí còn có thiếu niên khiêu khích, chế nhạo hấn.

A Nhất chỉ khóc:

- Tại hạ xin lỗi! Xin lỗi mọi người!

Con dao chặt thịt lại bận rộn làm việc, từng người từng người ngã xuống. Muốn bước đi hấn phải chặt hết cỏ cây cản đường.

Họ không tán công hấn, chỉ cố hết sức để cản đường hấn.

Mỗi người trước khi chết đều không quên nhìn thẳng vào mắt A Nhất, vắn tâm hấn.

- Vì sao các người lại cản đường ta?

- Thế vì sao ngươi nhất quyết phải bước đi trên con đường này?

A Nhất không nhớ rõ! Ở nơi này chỉ có chấp niệm của hấn đẩy hấn bước tới trước.

Mùi tanh tươi xông vào mũi làm đầu óc hấn choáng váng.

Con dao cùn trên tay truyền lại cảm giác mềm của thịt, giòn cứng của xương.

Bởi vì dao chặt thịt quá cùn, A Nhất tổn rất nhiều thời gian.

- Xin lỗi

- Xin lỗi

- Xin lỗi! Tại hạ cũng không muốn như vậy.

Linh khí chạy xong một đại chu thiên thì hấn cũng đến nơi. Ở chốn tam tối không phương hướng này đi lạc một vài lần là điều khó tránh khỏi.

A Nhất mệt mỏi đi đến ngồi xuống bên một phiến đá lớn.

Nhìn lại đoạn đường đầy xác người, hấn lớn tiếng cười như điên như dại.

A Nhất đổi dao sang tay trái rồi chặt xuống bàn tay phải của hấn. Xương hấn cứng, dao lại cùn, tay trái lại không thuận, phải sáu nhát sau thì bàn tay phải mới đứt lìa.

A Nhất mặc kệ máu xối xả tuôn chảy, hài lòng thả dao xuống.

Một đứa bé từ đâu chạy đến, nhìn hấn cười rồi nhặt con dao lên; sau đó tung tăng chạy về phía đám thi thể.

A Nhất không hề quan tâm đến đứa bé, hấn thờ ơ đảo mắt nhìn xung quanh.

Khắp nơi từng tảng đá lớn nhỏ, lăn lóc.

Đây là cái giá mà hấn phải trả khi Huyết giới của hấn va chạm pháp tắc của núi Tu Di.

A Nhất vuốt mái tóc đẫm máu về sau, đôi mắt đen nhánh đã lấy lại chút thanh tỉnh. Hấn ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen, khẽ hỏi:

- Sư tôn! Nhãn căn đã vỡ nát rồi! Bây giờ đồ nhi phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Sinh âm ảnh cư, tử u minh táng

Sinh Âm Ảnh Cư

Tử U Minh Táng

Đệ tử của Âm Ảnh tông tu luyện Tấn Linh quyết, đây là tâm pháp nhập môn của tông. Sau khi vào cảnh giới Tiên Tâm cảnh có thể làm đại lễ nhập quan, đến Bán Thần cảnh có thể hạ thổ.

Hạ thổ là nghi thức để các đệ tử tham gia thí luyện ở Tử U Minh Táng.

A Nhất không biết phải làm thế nào. Nhân căn của hắn đã vỡ vụn, nếu không phát động thiên âm chi hồn thì hắn sẽ khó lòng định vị bản thân và tra xét phạm vi xung quanh.

Pháp tắc Hư Không Ân Ân của tông môn quá cao thâm, hắn còn chưa nhập môn.

Không còn cách nào khác, hắn buộc phải phát động tinh thần lực.

Ngay lúc hắn mở sợi xích trời buộc thì chiếc đầu của Thiên Âm chi hồn lại bị tắt văng, lặn lội xa xa.

Là con cá chép lại nổi hứng muốn đá cầu.

A Nhất ôm đầu, cắn răng chịu đựng. Khi cơn đau tê dại đã qua đi hắn mới truyền âm vào Huyết giới:

- Chân Long tiền bối bớt giận! Nếu văn bối có gì sai trái, xin tiền bối cứ nói ra. Văn bối nhất định sẽ sửa chữa.

Giọng nói bức bối của tiểu hải tử vang lên:

- Vừa rồi người đem ta xoay như chong chóng, một đôn vừa rồi còn chưa đủ làm ta hả dạ.

A Nhất khản cầu:

- Tiền bối! Người có thể chịu đựng chỉ một chốc thôi có được không? Văn bối giờ đã mù lòa, chỉ có thể dùng thần hồn để tra hỏi.

Cá chép lớn lập tức có câu trả lời:

- Không! Không thể được!

A Nhất tiếp tục van nài:

- Xin người hiểu cho! Hiện tại văn bối đang ở trong địa điểm thí luyện, độ khó có vẻ rất lớn. Nếu không vượt qua được thì sẽ hồn tiêu phách tán.

Nếu như A Nhất chết thì Chân Long sẽ thật sự trở thành kẻ vô gia cư, còn có nguy cơ bị U Minh giới cuốn lấy.

Cá chép Chân Long khó chịu đề xuất ý kiến:

- Vậy thì để ta làm mất cho người là được chứ gì?

Có một giọt nước nhỏ vào không gian làm mặt hồ gợn sóng, từng đợt sóng lấy Chân Long làm trung tâm lan khắp bốn phương tám hướng.

Cá chép há miệng, một hạt châu đen rơi xuống biển máu. Hạt châu lập tức tan ra, mực đen chuyển động theo sự uốn lượn của cá chép, tạo thành một tấm bản đồ của khu vực trong phạm vi 10 dặm.

Cá Chép hỏi:

- Người muốn đi đến nơi nào?

A Nhất bắt lưc trả lời:

- Văn bối không biết!

Cá chép cũng không cảm thấy kỳ lạ, đôi khi người ta không biết mình phải đi đâu để tìm thứ mình cần.

Cá chép kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Vậy thứ người đang truy tìm là gì?

A Nhất vẫn chỉ có một câu trả lời:

- Văn bối cũng không biết!

Nếu cá có gân xanh thì trán cá chép nhất định đã mọc đầy. Tuy vậy nó vẫn nại tính tình hỏi tiếp:

- Thế đề mục của thí luyện này là gì?

Lúc này, giọng nói của đứa trẻ đã có chút mất bình tĩnh.

A Nhất tất nhiên là không biết.

- Văn bối không rõ!

Cá chép không muốn nói chuyện nữa, nó muốn quay lại chơi đá cầu.

A Nhất vội nói:

- Tiền bối bớt giận, văn bối thật sự không biết! Nhưng chúng ta có thể tìm người để hỏi thăm.

Cá chép hét lớn:

- Người không những mù mà còn ngu nữa. Ở bên trong nơi thí luyện vô danh này, người có thể phân biệt được địch và ta sao?

A Nhất trầm tư một lát rồi mở miệng hỏi:

- Tiền bối! Người biết thí luyện nào liên quan đến việc nhập quan, hạ thổ không?

A Nhất cố bắt lấy cọng rom mỏng, hi vọng cá chép sống lâu, thấy nhiều, biết được chút gì đó. Chẳng phải thầy đồ trong thôn thường dạy, khi đi hỏi già, về nhà hỏi trẻ đó sao.

Cá chép tức giận trả lời:

- Nhân tộc của các người nhập quan hạ thổ tức là đã chết. Mà chết thì còn thí luyện...

Nói đến đây cá chép trừng lớn mắt, lại dò xét ngoại cảnh xung quanh A Nhất thêm một lần nữa.

Sông sạch êm đềm lại không có cá! Đất đai phì nhiêu cũng không có giun.

Trong Huyết giới của A Nhất, cá chép giãy lên đànhạch như đứa trẻ đang làm lẫy, vừa giãy vừa hét to:

- Người lừa ta! Âm Ảnh tông cái gì chứ! Người là một bọn với đám người điên đó. Người muốn là biển thì mặc kệ người, ta không muốn ra biển, sao lại kéo ta vào chứ?!

Cá chép bắt đầu nói những thứ tối nghĩa bằng cổ ngữ. A Nhất không hiểu hết được nhưng hẳn biết vị tiền bối này nhất định biết nhiều về thí luyện này hơn hẳn.

Vị tiền bối bất đắc dĩ này cố lấy lại tỉnh táo một chút, quan sát A Nhất từ trên xuống dưới.

Thế tu, nhất phẩm hỗn nguyên cảnh.

- Tên điên, người là tên điên rõ nhất trong đám điên kia.

Tiếng chửi rủa bằng cổ ngữ lại tiếp tục vang lên.

A Nhất nhìn không được nữa, nghiêm mặt, lớn tiếng:

- Chân Long tiền bối! Xin người đừng mãi như thế nữa! Chuyện đã xảy ra thì cũng rồi, có chửi rủa cũng như vậy. Điều bây giờ chúng ta phải làm là tìm giải pháp thoát khỏi nơi này. Thoát khỏi đây văn bối mới có thể sống, tiền bối cũng sẽ có nhà.

A Nhất khó được dừng khí để lớn tiếng với tiền bối cũng bởi giọng điệu và tính cách ngậy thơ của cá chép.

Con cá chép lao về phía thiên âm chi hồn, lại đánh bay cái đầu của hắn. A Nhất đã sớm đoán được tình cảnh này nên cũng đã có chuẩn bị tâm lý, cắn chặt răng cố nhịn.

Trút giận xong, cá chép nói:

- Ta không biết vì sao trường bối của người lại đưa người vào thí luyện này. Thiên Nhân tộc cũng không thể tu luyện cái công pháp tự sát kia. Nhưng cha ta từng có kể cho ta nghe chuyện này.

Cá chép lượn quanh tám bản đồ dưới huyết trì, chia chia vảy cá vào con sông dài.

- Sông này dẫn đến nơi tận cùng của Thập Bát Địa, xuyên qua Mê Trì địa ngục là nơi mà chúng ta đang đứng, rồi chảy vào U Minh giới. Để hoàn thành thí luyện, người phải chạm được đến U Minh giới, nếu không thì vĩnh viễn sẽ trở thành vật sở hữu của Thập Bát Địa.

Cá chép không quên nhạo báng A Nhất trước khi kết thúc bài giảng.

- Đây là giao dịch của lũ điên các ngươi với Diêm La điện.

Còn về A Nhất, khi nghe đến Thập Bát Địa thì cả người hắn đã đông cứng, gương mặt vô thần, tựa như hồn phách đã tán loạn

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Trần truồng cầm dao chạy rong không hẳn là biến thái

- Mau chạy về phía bên phải, bìa rừng chỉ cách nơi này 5 dặm mà thôi. Nhanh lên!

Nếu đây là thí luyện Từ U Minh Táng thì bờ sông Vọng Xuyên không phải là một nơi an toàn cho họ dừng chân.

Nghe cá chép nói, A Nhất lập tức đứng bật dậy, trên người không một tác vãi che thân, hắn cầm đầu chạy thẳng về phía dòng sông.

Cá chép vội vàng la lên:

- Kê điên kia! Ngươi không biết bên phải là bên nào sao? Đồ ngu ngốc!

A Nhất không trả lời, chỉ lo chạy thật nhanh. Khi hai chân vừa đạp xuống mặt nước thì hắn quay người lại, cong gối, đạp đất lấy đà rồi nhảy ngược về phía thảo nguyên.

Sau khi đạp mở quan tài thì A Nhất đã biết thể chất của mình có biến hóa. Thế nhưng hắn vẫn rất bất ngờ khi thân thể hắn có thể nhảy bật lên cao gần mười trượng.

Khi hạ xuống, A Nhất dùng Cửu U Thất Sát nha để tiếp đất. Lúc này bờ sông Vọng Xuyên đã bị hắn bỏ lại sau lưng một đoạn xa.

Hắn cẩn thận bò dậy rồi lập tức xóa dấu vết lưỡi dao cắm trên bãi cỏ

Cá chép cũng không có tâm tình khen A Nhất nhanh trí, nó tiếp tục hối thúc:

- Người của Diêm La điện không thể trực tiếp vào Mê Trì địa ngục, thế nhưng bọn họ đã treo thưởng cái đầu của ngươi rồi. Lũ tội nhân nhất định là đang truy lùng ngươi khắp nơi.

Cũng may cho A Nhất là kết giới của Mê Trì địa ngục đã truyền tống hắn đến một nơi khá là hẻo lánh. Tuy nhiên nếu cứ đi loạn trên cánh đồng trống trải không một chỗ ẩn trốn như thế này thì bị phát hiện chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Họ cần nhanh chóng tiến vào rừng, nơi đó tuy sẽ có nhiều nguy hiểm hơn, tuy nhiên cũng sẽ có nhiều nơi ẩn nấp hơn cho bọn họ.

- Bìa rừng chỉ còn cách nơi này 30 trượng. Cá chép lên tiếng.

A Nhất nhanh chóng chạy. Thân thể hắn rất nhẹ cân nên đám cỏ bị hắn dẫm lên chỉ hơi rạp xuống một chút rồi khôi phục nguyên trạng, không để lại chút dấu vết nào. Cá chép thấy thế cũng yên lòng hơn đôi chút.

- 20 trượng.

- 10 trượng.

Tìm A Nhất đập thành thịch. Nơi này quá trống trải, cho dù hắn muốn hòa cùng màu với cỏ cũng khó đánh lừa được thị giác của các đại tiên. Tu sĩ ở nơi này phần lớn là Bán Thần cảnh.

- 5 trượng.

Sau khi biết được đây là Mê Trì địa ngục, cá chép cũng không dám thả thần thức của mình ra để tra dò nữa. Thần thức của nó không giống với Thiên Âm chi hồn, gọn sóng của hắc thủy sẽ khiến linh lực dao động.

Lúc này nó đang dựa vào bản đồ địa hình sơ bộ trên Huyết hải cùng với thông tin tốc độ từ phía A Nhất để chỉ dẫn cho hắn.

- Cũng may lúc trước phụ thân luôn ép ta phải vận động đầu óc.

Ngay lúc A Nhất vừa chạm đến một thân cây to ở gần bìa rừng thì lông tóc của hắn đã dựng đứng lên. Hắn xoay bàn chân lách người sang một bên để tránh húc cây ngã đổ.

A Nhất dùng chân quan sát một lúc, sau đó quyết định không chạy sâu vào rừng mà leo lên cây. Đứng trên cành cao, A Nhất sờ soạng thân cây thật kỹ lưỡng, sau đó nhắm mắt lại.

Làn da của hắn dần dần trở nên sần sùi, lông tóc bắt đầu thô ráp. Dựa vào thân cây, A Nhất nhanh chóng thay đổi về ngoài. Nhịp tim, nhịp thở cùng tất cả hoạt động trong cơ thể đều trở nên nội liễm.

- Ta là cây! Ta là cây!

Trong khoảnh khắc này, sinh cơ của hắn dường như đã hòa vào làm một với cỏ thụ, rễ của hắn đang bám sâu vào đất nhưng không hút dinh dưỡng. Lá của hắn vẫn đung đưa đón gió nhưng không tiếp nhận ánh sáng.

Ở trong Huyết giới, cá chép thấy ý thức của A Nhất đang bối rối thì vội hỏi:

- A Nhất! Ngươi sao rồi?

Thần thức của A Nhất tỉnh táo lại, nhìn cá chép, trả lời:

- Cái cây này có vấn đề!

Cá chép ngẩn ra, sau đó thì tiếng cười lạnh lạnh của trẻ nít vang lên.

- Đương nhiên là có vấn đề! Nơi này là Mê Trì địa ngục, một giọt nước ở đây cũng có vấn đề.

Cá chép nhanh ngừng cười, nói:

- Xem ra là ngươi hoàn toàn không biết gì về nơi này! Chẳng lẽ ngươi có thù oán với trường bối của mình sao? Đám điên đó không cho ngươi bất kì thông tin nào mà cứ như vậy đẩy ngươi đến đây chịu chết?!

A Nhất rất giận vì cá chép liên tục gọi sư tôn của mình là kẻ điên. Nhưng một phần là hắn không muốn tranh cãi với vị tiền bối trẻ con này, phần khác là vì hắn không cảm thấy sự chán ghét trong lời nói của cá chép, cứ như thể xưng hô kiểu đó là chuyện hiển nhiên mà thôi.

- Trong lúc bế quan, văn bối gặp phải tình huống xấu, sư tôn nhất định là vì muốn cứu văn bối nên mới làm vậy.

Lúc này cá chép như đã hiểu vấn đề, nó à lên một tiếng:

- Ngươi nhất định là chạy ra khỏi giới hạn của lục căn, sau đó còn đẩy Huyết Giới vào lưới trời, lại còn mạnh mẽ va vào núi Tu Di. Sư tôn của ngươi nhất định là đã phải làm lễ hạ thổ để kéo ngươi lại.

Hai chữ Tu Di làm hắn choáng váng. Chẳng phải sư tôn luôn muốn hắn leo lên đỉnh của Tu Di sơn hay sao. Chính là cái Tu Di này sao?

Nhưng rồi nhớ lại tình cảnh hiện tại của mình, A Nhất cũng không có tâm trí để truy hỏi lung tung.

- Chân Long tiền bối! Thí luyện này có thời hạn hay không?

Cá chép bơi bơi quanh A Nhất vài vòng, hai mắt đăm chiêu, nói:

- Ta cũng không rõ lắm về khế ước của các ngươi với Diêm La điện, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói đến chuyện có người nào bị loại vì tốn thời gian quá lâu cả.

Cũng đúng thôi! Vì trước giờ người tham gia thí luyện thường giết đến trời long đất lở, giết đến khi Mê Trì mở lối hoặc bị địa ngục này nuốt chửng.

Đôi mắt của A Nhất sáng lên một chút hi vọng. Nếu quả thật không có thời hạn thì hắn vẫn còn có cơ hội.

Thấy vẻ tự tin hiện lên trên gương mặt thiếu niên, cá chép tò mò hỏi:

- Ngươi có dự tính gì không?

A Nhất kiên định nói:

- Chúng ta cứ ngồi chờ bọn họ đến...

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Đẳng sau bầu trời bình yên chưa hẳn là giông bão

Trong lúc A Nhất đang phải vật lộn với thí luyện ở Mê Trì địa ngục thì tu tiên giới lại đang tận hưởng những ngày tháng yên bình hiếm hoi. Ngay cả những chuyện giết người đoạt bảo hay tranh chấp của các gia tộc vẫn luôn thường diễn ra cũng không còn bóng dáng. Cứ như thể A Nhất đã đem hết tất cả tham lam, sân hận và si mê của thế nhân dạo một vòng thiên đạo rồi kéo nó xuống địa ngục cùng với hắn vậy.

Ở Ngọa Long thành, các tu sĩ vẫn tập nập tới lui, mua bán, trao đổi. Thế nhưng các quán linh tửu đã không còn ồn ào náo nhiệt như trước. Ngay cả khu vực trước cửa Nhất Vãn lâu cũng vắng vẻ hơn thấy rõ.

Trước đại sảnh của tổng bộ Nhất Vãn lâu, Vương Thành ăn không ngồi rồi, thở than vì hắn sắp phải trở về trần thế.

Đại sảnh không lớn, cái quầy nhỏ chỉ có mình hắn trông giữ, phía sau lưng hắn là một cái kệ lớn, bên trên trưng bày vài món đồ linh tinh. Bên cạnh hắn vẫn là cái tấm bảng cao bằng người, trên đó viết "Không bán tin tức về Thiên Âm chi hồn". Tấm bảng im lặng lắng nghe vị nhị hoàng tử của Lưu Ly quốc này trải bày tâm tư.

- Người biết không? Ta thật sự không muốn bị xóa đi kí ức tốt đẹp ở nơi này.

Hắn than vãn:

- Nhưng mà không nhớ đầu sao vẫn tốt hơn. Nếu cứ mãi đắm chìm trong lưu luyện thì làm sao mà sống nổi chứ?

Chức vị quốc vương Lưu Ly quốc kia Vương Thành thật sự không ham muốn, nhưng các huynh đệ của hắn cũng sẽ không ngại đâm hắn một dao để phòng ngừa hậu hoạn.

Trong tiếng thờ dài của Vương Thành, một thiếu nữ nhỏ tuổi với gương mặt như ngọc bước vào đại sảnh. Thiếu nữ nhỏ tuổi mặc áo váy đỏ, lưng đeo một hộp gỗ đen tuyền cao gần bằng ngang.

Vương thành rất có kinh nghiệm, hắn lập tức ngừng than vãn, trên môi nở nụ cười tiêu chuẩn của thương nhân, đơn đã đứng dậy lên tiếng mời chào:

- Nhất Vãn lâu hân hạnh được tiếp đón đại tiên. Không biết đại tiên cần mua tin tức gì?

Hắn nói đến đây thì cánh cửa gỗ phía sau lưng thiếu nữ cũng nhẹ nhàng khép lại. Đây là để bảo mật thông tin của khách nhân.

Giọng nói thanh thoát mang theo vài phần tính trẻ con vang lên:

- Ta muốn mua tin tức của Thiên Âm chi hồn.

Thiếu nữ mặc kệ tấm bảng lớn khiến nó cảm thấy rất uất ức, ai cũng không màng đến nó thì nó đứng ở đây còn có tác dụng gì chứ.

Lại là Thiên Âm chi hồn! Vương Thành cười khỏ nói:

- Mong đại tiên lượng thứ! Bỏ lâu không...

Thiếu nữ lập tức ngắt lời hắn:

- Đi nói với Đường tổng quản, ta có tin tức liên quan đến Tu Di sơn. Lâu chủ của các người nhất định muốn mua.

Tu Chân giới của Huyền Không đại lục vừa mới lim dim ngủ thì đã bị chọc phá.

- --

Tông chủ của Thiên Nguyên tông, Tàn Minh ngồi trên ghế chủ tọa, đôi mắt dài hẹp thường ngày vẫn ánh lên sự sắc sảo của hắn bây giờ lại mang theo chút u buồn. Vị đệ tử mà hắn đặc ý nhất, vị đệ tử tính tình vẫn luôn hiền hòa này của hắn bây giờ trông còn già hơn hắn cả chục tuổi.

Tàn Minh nhin không được mở miệng khuyên bảo:

- Mộ Ngôn! Đạo này tu vi của con tăng tiến quá nhanh. Đây không phải là dấu hiệu tốt.

Bạch Mộ Ngôn cúi đầu ngoan ngoãn nói:

- Đệ tử đã rõ! Đệ tử sẽ lập tức bế quan củng cố tu vi, sư tôn không cần quá lo lắng.

Vành mắt thâm quầng, hốc mắt cũng hõm sâu vào khiến nhãn cầu của hắn có vẻ vừa to vừa đột ra ngoài làm gương mặt điển trai ngày nào trở nên vô cùng quỷ dị. Gương mặt phờ phạc ấy khiến người làm sư tôn như Tần Minh thờ dài không thôi.

Hắn ném cho Bạch Mộ Ngôn một tấm lệnh bài rồi nói:

- Con hãy cầm lệnh bài này đến Lam Sương thành tình dưỡng một thời gian đi.

Linh khí quanh người của Bạch Mộ Ngôn dao động không ngừng, hắn sắp sửa đột phá Hồn Nguyên cảnh bước vào Tụ Nguyên Cảnh.

Bạch Mộ Ngôn dĩ nhiên biết sư tôn làm vậy cũng là vì muốn tốt cho mình. Đột phá một đại cảnh giới khi đạo tâm không vững vàng là chuyện rất nguy hiểm. Hắn cầm lấy lệnh bài, cúi người vái chào.

- Đồ nhi tuân lệnh!

Khi hắn vừa định xoay người rời đi thì Tần Minh hỏi:

- Mộ Ngôn! Con có hận Mạc Nguyệt cùng Lục Linh vì cái chết của Triệu Duệ không?

Bạch Mộ Ngôn sững sờ không hiểu vì sao sư tôn lại hỏi như vậy nhưng cũng thành thật trả lời:

- Con không hề hận sư tỷ và sư muội.

Nghe vậy vị tông chủ hiếm thấy nở một nụ cười hiền lành, nói:

- Nếu vậy tại sao con lại hận bản thân mình chứ?

Nói rồi Tần Minh nhắm mắt dưỡng thần, không cần Bạch Mộ Ngôn phải trả lời.

Bạch Mộ Ngôn siết chặt tấm lệnh bài chấp sự ở trên tay. Tất nhiên là hắn phải hận bản thân mình chứ! Hắn hận bản thân mình yếu nhược, hận mình không đủ năng lực. Lúc trước hắn làm hại Triệu sư huynh, nếu không phải vì hắn thì Triệu sư huynh sẽ không phải chết, bây giờ hắn không lẽ hắn còn muốn làm cho những người xung quanh phải hao tâm tổn trí vì hắn sao?

Nghĩ đến đây, đôi mắt của Bạch Mộ Ngôn lấy lại được chút chính khí của ngày nào. Hắn chấp tay, chân tình thực lòng cúi người nói:

- Đa tạ sư tôn chỉ điểm.

Tần Minh ừ một tiếng rồi phát tay ra hiệu cho Bạch Mộ Ngôn rời đi.

Bây giờ Mạc Nguyệt đã trở về; một nhóm người có liên quan đến Huyết vực cũng đã bị bắt về hỏi cung; không ai biết tin tức của Thiên Âm chi hồn nên cũng chẳng có trường lão nào đến tranh cãi, đòi hắn dỡ bỏ cấm lệnh truy lùng; ngay cả đệ tử của hắn cũng không cần hắn phải nhọc lòng nữa. Không có đám việc lớn việc nhỏ kia quấn thân, người làm tông chủ như hắn cũng trở nên vô dụng.

- Xem ra ta có thể yên tĩnh bề quan một thời gian.

Ở trong Lam Sương thành, người của Lãnh gia, Hầu gia và Viễn gia lại một lần nữa nháo nhào chuẩn bị tiếp đón tiên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Là thợ săn hay con mồi?

Một người đàn ông trung niên lực lưỡng và một con mãng xà to lớn dài 1 trượng đang phiêu phù cạnh dòng sông Vong Xuyên. Người đàn ông có một cái đầu được xem là nhỏ bé so với mô cơ bắp trên người của hắn, chúng căng phồng, gân xanh chằng chịt dường như muốn phá tung lớp da mỏng để thoát ra ngoài. Đỉnh đầu của hắn hói ra một vòng tròn hoàn hảo, cứ như là có người dùng một cái tô nhỏ úp lên đầu hắn rồi phóng thích trận pháp trong tô để cạo tóc vậy.

Đôi mắt tí hon của hắn đang nhìn vọng xung quanh, lúc nhìn thấy dấu chân chạy thẳng xuống dòng sông, hắn cười lạnh, để lộ hàm răng trên bị thiếu mất hai chiếc răng cửa.

- Xem ra kẻ này đã bơi theo dòng Vong Xuyên. Đúng là tự tìm đường chết, người của chúng ta đã siết chặt khu vực hạ lưu rồi, chỉ còn chờ hắn chui đầu vào lưới mà thôi.

Một con rắn lớn đang treo trên người hắn, thân mình nó quấn quanh cổ hắn hai vòng, đuôi rũ dài xuống mặt sông. Thấp thoáng có thể thấy được từng tia

máu đỏ ản hiện giữa những khe hở trên lớp vảy đen bóng. Đầu nó ngẩng cao, chiếc lưỡi dài và nhọn đang liên tục thè ra rồi rút vào, không ngừng truyền tới khí vị xung quanh cho nó.

Nghe thấy giọng tự cao của người đàn ông, nó lập tức lên tiếng chửi rửa bằng giọng nói của một nữ nhân:

- Đồ ngu! Người cảm thấy tu sĩ đến cảnh giới như chúng ta còn cần phải tự mình bơi đi sao? Đây nhất định là do người nào đó cố tình tạo ra để đánh lạc hướng.

Mãng xà rung nhẹ cái đuôi khiến cả mặt sông và mảnh đất gần đó chấn động, vỡ tung. Một bộ y phục lấm lem bùn đất từ dưới nền đất bay đến trước mặt mãng xà.

Người đàn ông trung niên sún răng vừa nhìn thấy bộ y phục liền bật thốt lên:

- Là tang phục! Mau! Mau truy tung.

Mãng xà nhìn xung quanh, bất chợt một cảm giác nguy hiểm đáng sợ quán lấy nó. Hai mạng của mãng xà không tự giác phình lớn, miệng rít lên liên hồi.

- Hắn ta đang ở đây! Tuy ta không thể tìm ra hắn, nhưng ta có thể cảm giác được kẻ đó đang nhìn chăm vào chúng ta. Cái bẫy hắn tạo ra là để làm chúng ta hạ thấp cảnh giác mà thôi.

Nam nhân hỏi không cần hỏi lại, sự ăn ý mấy ngàn năm khiến hắn vô điều kiện tin tưởng lời cự xà nói. Hắn lập tức rút cự kiếm ở sau lưng ra, hai tay xiết chặt cán kiếm, cùng cự xà đảo mắt nhìn quanh.

Xung quanh yên tĩnh một cách đáng sợ, chỉ có gió nhẹ khẽ lay động khiến mặt sông yên ả gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

Mồ hôi bắt đầu ứa ra trên cái đầu hói. Vị nam tử này hoàn toàn tin tưởng trực giác của mãng xà, linh cảm của nó đã cứu hai người bọn họ không ít lần. Bởi thế xung quanh càng yên tĩnh, hắn lại càng cảm thấy sợ hãi.

Mãng xà lo lắng nói:

- Ta biết cảm giác này! Hắn đang thăm dò chúng ta, xem chúng ta có đáng để cho hắn phải ra tay hay không. Thợ săn! Đúng vậy! Hắn không phải đang trốn tránh chúng ta vì sợ hãi, mà là vì chờ đợi thời cơ. Hắn là thợ săn!

Thân hình người đàn ông run lên.

- Kim Xà! Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nghe hắn hỏi, mãng xà lập tức trả lời:

- Sát cơ tuy mờ ảo nhưng lại mãnh liệt đến vậy chứng tỏ kẻ này không tầm thường, chúng ta trước hết hãy lùi lại, truyền tin tức này cho đám người Bát Tiên, Phiêu Đạo và Đoạn Tình biết rồi tọa sơn quan hổ đấu!

Một người một rắn đạt thành nhận thức chung, cả hai cẩn thận đề phòng rồi đi nơi này. Chiếc áo cộc ngắn tay của nam nhân đầm đìa mồ hôi.

Bọn họ nhận ra mình đã quá mạnh động, người được Diêm La điện trao giải cao đến vậy nào phải hạ người tầm thường.

...

Ở trong khu rừng cách đó không xa lắm, trên một cây cổ thụ, một cành cây dài đang cầm một con dao sắt bén đen kịt.

Phản thân cây tương tự hình người này chính là A Nhất. Hắn đang ngồi trên một nhánh cây to, lưng dựa vào cổ thụ.

Sau khi hai người kia rời khỏi, Cừu U Thất Sát nha ngừng run rẩy. Sát ý cũng tiêu tan.

Nhìn Cừu U Thất Sát nha yên ắng trên tay, A Nhất thờ phào:

- Tiên Nhân đã rời đi rồi!

Có lẽ vì phải trở lại chuỗi ngày bị đuổi giết lúc trước mà A Nhất lại quên mất rằng bản thân hắn cũng đã là Tiên Nhân.

Lúc này, con dao có phần ủ rû, dường như đang nuối tiếc vì vượt mắt cơ hội được đại khai sát giới.

A Nhất vuốt ve con dao như để an ủi, không dám nói rằng không cần giết người khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm. Phản cán dao không nhắm nhụi mà hơi gồ ghề nhưng lại vô tình vừa khít tay làm A Nhất cảm thấy tự tin hơn. Bản thân của bạo lực làm A Nhất sợ hãi nhưng thứ vũ khí gọi ý giết chóc này vậy mà lại làm hắn cảm thấy an toàn.

Có lẽ vì con dao đại diện cho hai vị đại tiên đã đối xử tốt với hắn, sư tôn và thợ săn thúc thúc... Hắn cũng biết rõ vị kia không phải thợ săn thúc thúc của Lạc Nhạn thôn, nhưng dấu sao thì vị đó cũng đã tự xưng là vậy.

Hắn không quên cảm ơn người bạn thân của mình.

- Cảm ơn người, A Cửu!

Ngồi một lúc để chắc chắn rằng hai người kia sẽ không quay lại, A Nhất đứng dậy, bám theo vùng rừng núi, bắt đầu di chuyển về phía thượng nguồn.

Thời gian thí luyện càng kéo dài thì những tên ác thần ở nơi này sẽ càng di chuyển về phía hạ nguồn của Vong Xuyên. Khu vực thượng nguồn an toàn hơn hẳn.

Trên làn da của hắn là đủ các cung bậc của hai màu xanh và nâu, chúng thay đổi liên tục theo bước chân của A Nhất.

Thình thoảng hắn lại dừng lại dùng tay trái gõ gõ lên thân cây.

Âm thanh của tiếng gõ vọng lại giúp A Nhất định vị được địa hình xung quanh mình.

Hắn nắm chặt Cửu U Thất Sát nha bên tay phải để cảm nhận dao động của linh lực.

Tuy bất tiện hơn sử dụng thiên âm chi hồn rất nhiều, nhưng đây là tất cả những gì A Nhất có thể làm trong tình huống này.

Con cá chép yên lặng từ nãy đến giờ bỗng lên tiếng:

- Người nghĩ bọn chúng sẽ bị mắc lừa sao?

A Nhất trả lời:

- Sư tôn có nói tu vi càng cao thì lại càng nhạy cảm với sát ý mà A Cửu phát ra.

Lần đầu gặp mặt A Nhất ở trong Lam La sâm lâm, sát ý của Cửu U Thất Sát nha cũng đã khiến Tịch Diệt đạo tổ vừa tò mò vừa cảm thấy khó chịu vô cùng. Sau này lão cũng không ngừng nhắc đi nhắc lại việc này khiến A Nhất ấn tượng khắc sâu.

Sau khoảng nửa canh giờ mò mẫm, vừa đi vừa ngừng lại thăm dò, A Nhất chạm đến ranh giới của bản đồ. Hắn nhanh chóng ẩn mình, chờ cá chép thả hắc thủy vẽ tiếp một tấm bản đồ trong khuôn viên mười dặm tiếp theo. Trong lòng hắn không ngừng khẩn cầu:

- Lão thiên gia! Mong người phù hộ cho A Nhất.

Cá chép lên tiếng:

- Người đã chuẩn bị chưa?

A Nhất gật đầu nhẹ, trong lòng thầm niệm:

- Ta là cây! Ta là cây!

Trong Huyết giới, thể giới tinh thần của Thiên Âm chi hồn, cá chép nhả ra một giọt nước đen kịt. Mặt hồ chấn động nhẹ, gợn sóng lấy A Nhất làm trung tâm bắt đầu tản ra.

Giọt nước đó rơi thẳng vào biển máu vô tận, không ngừng kéo dài, vẽ nên một bức thủy mặc trên nền đỏ.

Trái tim của A Nhất như muốn vỡ tung ra khỏi lồng ngực vì hồi hộp. Âm thanh thình thịch không vang ra được mà đập thẳng vào linh hồn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Kính lão đắc thọ

Tấm bản đồ trên nền máu nhanh chóng lan rộng ra, sau đó tốc độ từ từ chậm lại cho đến khi vẽ ra được một phạm vi khoảng chín dặm thì ngừng hẳn, dường như bị vật gì cản trở.

Cá chép hét lên:

- A Nhất! Cố chịu đựng phân phê.

Nói rồi cá chép liền tan vào bóng tối của thế giới ý thức.

A Nhất hiểu rõ ý tứ, cổ tinh thần lực của cá chép đã đựng phải thiết bản.

Ý thức của A Nhất ôm lấy cái đầu của vị thần mù lòa vào lòng. Hắn kiên quyết sẽ không trốn phía sau Thiên Âm chi hồn nữa, cho dù có phải chết hắn cũng sẽ không trở lại Vô Âm Vô Ảnh.

Một luồng thần hồn công kích đánh bật con sóng của hắc thủy, khiến con sóng dội ngược về phía hắn.

Ở trong biển máu có tiếng rít gào giận dữ, tám bản đồ do cá chép vẽ ra cũng bị vùi dập sau các con sóng tầng tầng lớp lớp.

Thiếu niên kiên cường đón nhận công kích, cú đánh mạnh khiến hắn cảm thấy như có một tòa cự sơn đập thẳng lên lưng. Sự đau đớn đến từ thần hồn làm bản thể của hắn mất kiểm soát rơi từ cảnh cao xuống đất, màu da của hắn cũng không bị khò khê mà trở về nguyên dạng.

A Nhất bò dậy, nhanh chóng cầm Cửu U Thất Sát nha cắm vào giữa đùi, máu tươi lập tức tuôn ra thấm đẫm nền đất, con đau cũng từ đùi lan tỏa ra toàn cơ thể, hắn hi vọng con đau đớn từ thể xác có thể giúp ý thức của hắn thanh tỉnh phần nào.

Hắn không thể để mình mất đi ý thức được. Các ác thần sẽ rất nhanh đến đây, nếu hắn bất tỉnh thì sẽ mất mạng.

Dẫu biết rằng hết thảy cảm giác đều truyền đến từ ý căn thể nhưng một tay của hắn vẫn không tự chủ được mà chặn phía sau đầu, mong rằng sẽ giữ được não bộ không bị trào ra ngoài.

Sau khi sờ được hộp sọ nguyên vẹn, hắn mới yên lòng nhưng vẫn không buông tay xuống.

Đau đớn khiến A Nhất nảy sinh một ý niệm độc ác với bản thân mình.

- Nếu như không phải nhãn căn mà là xúc căn bị vỡ nát thì thật tốt biết bao.

Đôi mắt mù lòa vẫn đen nhánh, hắn đã từ chối được cám dỗ của Vô Âm Vô Ảnh

Cảm giác mạnh mẽ tràn ngập trong tâm hồn của A Nhất.

Đây là lần đầu tiên hắn nếm được hương vị của chiến thắng, đó không phải là sự hả hê sau khi chèn ép kẻ yếu mà là sự chiến thắng của tâm linh, hắn có thể chiến thắng được bản thân mình.

Ý thức đã chiến thắng bản năng; dừng cảm đã chiến thắng sợ hãi.

Thợ săn A Nhất thành công đạp lên con thú dữ Vô Âm Vô Ảnh để đứng dậy.

Đáng tiếc thay, sức mạnh của ý chí khó lòng chiến thắng được tên ác thần đã phát hiện ra hắn.

Một chiếc xích sắt không biết đến từ nơi nào, đột ngột xuất hiện cột chặt cổ A Nhất rồi kéo lê thân thể trần truồng của hắn trên mặt đất. Cũng may hắn là một tên thể tu với cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu không thì lớp da sau lưng đã bị đất rừng xé rách burom.

Cửu U Thất Sát nha cất huyền thiết như bùn đất, chỉ với một đường dao, A Nhất đã lấy lại được tự do.

Hắn lập tức leo lên một gốc cây gần đó, nhanh chóng thay đổi làn da, thu liễm khí tức.

Ở bên trong Huyết giới, mảnh ý thức rách nát của A Nhất vẫn ôm lấy chiếc đầu của Thiên Âm chi hồn. Gương mặt thần thánh với đôi mắt nhắm nghiền như đang say ngủ.

Trong không gian có giọng nói của trẻ nhỏ hỏi han:

- A Nhất! Ngươi sao rồi?

Cá chép xuất hiện bên cạnh A Nhất, lo lắng bơi lượn quanh người hắn.

A Nhất không trả lời, miệng bận niệm tụng:

- Ta là cây! Ta là cây!

Một cổ thần niệm lướt qua khu vực A Nhất nằm ban nãy, sau đó là một giọng nói thương lão vang lên:

- Là kẻ nào dám cả gan tra xét địa phận của lão phu?

Giọng nói giống hệt như giọng của Tịch Diệt đạo tổ khiến tâm thần hắn rung động.

Không bao lâu sau, một thân ảnh già nua đã đứng phía trên khu rừng bạt ngàn. Nếu không phải vì pháp tắc không gian ở nơi này đã bị phong bế thì lão

đã có thể ngay lập tức phá không đến đây mà không cần tốn nhiều thời gian như vậy.

Thân ảnh đứng trên đó có đầu tóc trắng xóa để xõa đến ngang lưng, chòm râu trắng vừa chạm ngực, ánh mắt tràn đầy ngạo khí. Về ngoài của người này và Tịch Diệt đạo tổ giống nhau như được đúc ra từ một khuôn. Chỉ có trang phục và khí chất khác nhau khiến A Nhất có thể xác nhận được đây không phải là sư phụ mà hẳn ngày đêm nghĩ đến. Người này khoác một bộ đạo bào màu tím lấp lánh sao, chân mang giày đen, dưới chòm râu bạc trắng còn được cột một chiếc nơ màu đỏ nho nhỏ.

Lão nhũm mày nhìn vết máu đỏ tươi trên đất. Một giọt máu tách ra khỏi đất bay lên rồi lọt vào miệng lão. Nháy mắt, khí chất lạnh như băng quanh người lão lập tức tan chảy, ánh mắt tràn đầy sự vui mừng.

Âm thanh cổ lão hiền hòa nói:

- Tiểu tử, xuất hiện đi. Lão phu cũng là người của Âm Ảnh tông, sẽ không làm hại đến ngươi đâu. Tịch Diệt có bảo với lão phu là có một tên đệ tử sẽ đến để tham gia thí luyện.

A Nhất mừng rỡ:

- Ngươi này quen biết với sư tôn. Minh biết mà! Sư tôn nhất định là đã có toan tính trước.

Nhưng cá chép thì lại nghĩ khác, nó hét lớn phản đối:

- Đừng tin hắn! Những kẻ ở đây đều là ác thần. Tuyệt đối không được tin tưởng bất kì ai cả.

Cá chép liên tục lái nhai bên tai A Nhất để giúp hắn ngăn chặn dụ hoặc của người kia.

- Ta không biết Âm Ảnh tông, cũng không biết Tịch Diệt là ai, thế nhưng ta biết để mở thí luyện Mê Trì địa ngục thì người nhất định phải là người của Dị Cơ.

Thấy A Nhất vẫn còn chần chừ không tin tưởng, hai cái vây nhỏ lập tức tát vào mặt của hắn để giúp hắn thanh tỉnh:

- Đám người Dị Cơ các ngươi tuy là một đám điên nhưng lại không ác, nếu không thì làm sao Thập Bát Địa và Tam Thập Tam Thiên lại dám công khai giao dịch với các ngươi cơ chứ! Tỉnh lại mau! Tên ác thần kia nhất định là đang nói láo.

Giọng nói cổ lão kia lại vang lên, lúc này đã không còn mang theo sự hiền lành ban nãy mà là có chút nghiêm khắc:

- Tiểu tử, còn không mau xuất hiện bái kiến trưởng bối?

A Nhất không biết phải làm sao.

Nếu hắn không ra thì rất có thể sẽ làm hỏng an bài của sư tôn. Nhưng nếu như người này là ác thần mà hắn lại ngu ngơ xuất hiện thì hậu quả thật khôn lường. Hắn không dám đánh cược, cũng không có đủ tư bản để mà đánh cược.

Bất chợt lão nhân ở trên trời cất tiếng hát:

Núi là nhạc

Biển là nhạc

Tâm ta là nhạc...

Tiếng hát du dương truyền vào thần hồn, thiết tha và chân thành mang nỗi niềm muốn hòa mình vào tự nhiên. Giọng hát tuy già nua nhưng ý cảnh ngày ngô đó vẫn không hề thay đổi.

A Nhất không kìm lòng được, mở miệng khe khẽ hát theo:

Ta là núi

Ta là...

Lời ca còn chưa dứt thì hai cái móc xích từ trên cao đã bay đến xiên vào hai bên bả vai rồi kéo tung hắn lên hư không.

Lão nhân nở một nụ cười hiền lành nói:

- Ngươi quả thật rất giống Tịch Diệt.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Sơn quan hổ đấu

Lão nhân vung tay điều khiển khiến sợi xích mạng theo A Nhất xoay một vòng, hài lòng ngắm nghía người thiếu niên thật kĩ như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật. A Nhất vùng vẫy hai chân, hai tay thì níu chặt lấy sợi xích, cố kéo nó ra khỏi hai vai của mình nhằm thoát ra khỏi sự trói buộc của cái móc sắt trong tuyệt vọng.

Từ trong hai ống tay áo của tên ác thần, có thêm hai sợi xích nữa dài như hai con rắn độc uốn lượn chui ra, cắn vào hai bên xương chậu của A Nhất khiến hắn không thể vùng vẫy được nữa.

Hắn bỏ cuộc ngược mắt lên nhìn kẻ mà hắn cho rằng là người của Âm Ảnh tông. Lão nhân đang bay lơ lửng trước mặt, nụ cười hiền lành vẫn treo trên miệng, lão nhìn hắn một cách triu mến, nói:

- Lần tiếp theo hãy nhớ lại đến thăm lão phu đây.

Đứt lòi, lão lại phát tay. Bốn sợi xích sắt vung mạnh về bốn phía kéo theo tứ chi của A Nhất đứt lìa.

Tiếng hét tê tâm phế liệt vang lên khiến rừng cây rào rào rung động.

Lão già vẫn đứng giữa không trung, bốn chiếc móc sắt vung vẩy quanh người, mỗi chiếc móc còn treo một chi của A Nhất, máu me nhễ nhại trông như một con quỷ khát máu.

Phần thân và đầu còn lại của A Nhất vừa rơi về phía mặt đất vừa xoay vòng vòng. Từ chỗ da rách thịt bong là từng dòng máu tươi văng tung tóe, còn có cột bắn thẳng vào mặt A Nhất như đang chế nhạo người thiếu niên nhẹ dạ ngu xuẩn.

Lão vẫn cứ đứng đó, ngắm nhìn con mồi máu tuyệt tác của mình bằng ánh mắt dịu dàng và triu mến, tiếng rên gào của A Nhất khiến khung cảnh xung quanh càng quỷ dị hơn, tựa như lão nhân đang thưởng thức một bản nhạc thiên nhiên tuyệt đẹp.

Sau khi va đập vào vài cành cây, phần thân và đầu của A Nhất cũng chạm đến gần mặt đất. Tiếng kêu la của người thiếu niên kia cũng nhỏ dần như muốn hòa tan vào trong gió.

Đúng lúc này, một thanh cự kiếm thành linh xuất hiện, thanh kiếm phóng sát mặt đất, tiến về phía trước một cách nhanh chóng, nó lao thẳng vào cái cổ nhỏ, cắt lìa đầu của A Nhất rồi vọt bay đi.

Nụ cười hiền lành trên miệng của lão già kia bỗng cứng đờ.

Tiếng hét của A Nhất cũng ngừng hẳn, thế nhưng chiếc đầu mù lòa vẫn đang há to miệng, trợn mắt. Ở gần đó có cổ thân thể gầy ốm đứng thẳng trên mặt đất nhờ vết cắt bằng phẳng gọn gàng ở phần cổ.

Thợ săn A Nhất đã chết.

Lão nhân lúc này mới kịp phản ứng lại, tức giận hét lớn:

- Lãng Sơn, vương bát đần! Ngươi dám phỗng tay trên của lão phu!

Thanh cự kiếm này chính là của tên trung niên hái đầu sún răng đi cùng với Kim Xà lúc trước. Hai người họ quyết định tọa sơn quan hổ đấu quả thực rất thành công. Không cần tốn bao nhiêu sức lực đã có thể đoạt được thứ mà mình muốn.

Ở phía xa trong khu rừng, một khối linh thạch trong veo xuất hiện, bên trong nó có một dòng khí đục như một lớp sương mù mờ ảo, đang di chuyển xung quanh theo một quy luật rất huyền diệu.

Một con kim xà há to miệng nuốt chửng khối linh thạch đó, ánh mắt nó híp lại thỏa mãn. Tên trung niên hái đầu thấy kim xà đã nuốt xuống liền cảm nó quấn quanh người mình, sau đó cố gắng kim xà bỏ chạy thực mạng.

Một móc sắt kéo theo sợi xích dài xé gió phóng về phía Lãng Sơn và Kim Xà bằng tốc độ kinh người, nhanh chóng thu nhỏ lại khoảng cách giữa hai bên.

Ở trên không, lão ác thần chấp tay kết thủ ấn, miệng không ngừng lầm nhảm. Bàn tay của lão di chuyển nhanh đến chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh. Đột nhiên, hai ngón tay cái và hai ngón trỏ của lão cong quắp lại như bốn chiếc răng nanh, móc sắt và xích cũng theo đó hình thành pháp tướng độc xà, há to miệng như muốn nuốt chửng hai tên cướp cạm.

Lãng Sơn đột nhiên không tiếp tục chạy nữa mà đứng lại cười ha hả. Cổ pháp tướng của lão ác thần lao đến trước người của hắn liền như bị va vào một kết giới vô hình rồi nổ tung.

Tiếng hét điên cuồng của lão ác thần làm cả một mảnh núi rừng chấn động. Đám lá cành của những cổ thụ quanh đó cũng có vẻ rũ xuống như đang kinh

sợ.

Miếng ngon sắp đến miệng lại bị đoạt mất, oán hận xông lên khiến lão không kiềm chế được mà ói ra một búng máu. Lão nhìn chăm chăm hai người kia bằng con mắt oán độc như muốn khoan ra một lỗ thủng trên người bọn họ.

Tên trung niên hỏi đầu thu lại pháp khí của mình, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cười cợt mang theo kim xà đi thẳng.

Thanh cự kiếm của hán lao trở về, lượn quanh một vòng như tranh công rồi cắm vào đai mang ở trên lưng.

Cái bóng của cự kiếm đổ xuống đất ấy mà lại có hình một con dao sấn, có cái cán cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thất bại là mẹ thành công

Ở trong một cỗ quan tài gỗ được chạm khắc hoa văn kỳ bí, có một thiếu niên mù đang nằm, thân thể gầy yếu của cậu đang trần trụi. Gương mặt gầy gò nhưng được ngũ quan đúc nên một nét thánh thiện. Mái tóc ngắn, mượt mà nhưng lởm chồm không đều vì hán dùng dao tự cắt, vài sợi tóc rũ xuống che khuất đôi mắt giúp thiếu niên ngủ ngon hơn.

Nhưng có vẻ không quá có tác dụng, bởi thiếu niên kia đột ngột choàng dậy từ con ác mộng. Bóng tối của sự mù lòa vẫn phủ kín thiên địa.

A Nhất hoảng hốt sờ soạn cổ và tứ chi. Tay trái kéo tay phải, tay phải kéo lại tay trái, hai tay giật giật đầu. Tất cả vẫn còn nguyên vẹn.

Hương thơm trong cỗ quan tài tỏa ra dần dần làm tâm hồn A Nhất dịu lại.

Hán thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm ác mộng mỗi lần bế quan càng lúc càng đáng sợ.

A Nhất ngẩng đầu, đôi mắt mù lòa chăm chú nhìn về phương xa, cảm thán:

- Núi Tu Di kia phải đi đến bao giờ?!

Gương mặt non nớt tràn đầy vẻ tang thương.

Bắt chợt hán giật mình, sờ sờ đôi mắt. Hán bị mù.

- Vì sao ta lại mù? Vì..

Tất cả ký ức bắt đầu ồ ạt kéo về, kể cả con đau đớn khi tứ chi bị kéo lìa.

A Nhất không muốn nghĩ nữa, hán nằm xuống lại, co người trong một góc của quan tài. Tư thế này khiến hán cảm thấy an toàn.

A Nhất nhắm mắt cố chìm vào giấc ngủ; hi vọng khi thức dậy thì con ác mộng này lại sẽ trôi qua.

Thế rồi tiếng khóc thút thít vang lên:

- Ta muốn về nhà! Làm ơn cho ta về nhà!

Nhà ta ở Âm Ảnh tông

Nhà ta rất to!

Nhà ta ở Diệu Âm cốc

Phong cảnh rất đẹp!

Nước mắt thấm vào tiếng hát làm ướt đôi cánh trắng. Thiên âm không thể bay bổng chỉ có thể la lét rí ra từ miệng.

Ở trong Huyết giới, có con cá chép đen to lớn là nhân chứng của mọi chuyện.

- A Nhất à! Đừng..

Cá chép muốn an ủi nhưng nó không biết phải nói gì cho đúng nên đành thôi.

A Nhất vừa khóc vừa hát như kẻ điên.

Thật lâu sau, hắn vẫn khóc. Cá chép lần đầu tiên thấy có người có nhiều nước mắt đến vậy. Cứ cái đà này, sớm muộn gì nước mắt cũng ngập quan tài, chìm chết tên thiếu niên ngu xuẩn kia.

Thế nhưng nó lại không thể để mặc tên kia chết được, hắn ta chết lấy ai đền căn nhà cho nó đây? Cá chép thờ dài. Nó lượn lại bên cạnh cái đầu thần thánh của Thiên Âm chi hồn, xoay một vòng lấy đà rồi quất mạnh chiếc đuôi lớn. Quả cầu bay vút lên cao, chỉ cú sút này đã đủ làm cho cả Long tộc phải kính nể.

Con đau đớn lắm A Nhất phải ngưng than khổ sở.

Cá chép hét lớn:

- Ngươi tui thân cái gì chứ! Chẳng phải ta đã nói không được tin lão ác thần kia hay sao? Người ta cất tiếng hát ngươi cũng hát theo, bộ ngươi tưởng ngươi là Càn Thất Bà sao? Không đúng! Càn Thất Bà tấu một khúc điên đảo chúng sanh, ngươi mới mở miệng thì đầu liền lia khỏi cổ.

Cá chép càng chửi bới càng hăng, còn chuyển qua sử dụng cả cổ ngữ tối nghĩa.

A Nhất chỉ có thể ngồi đó chịu trận, không thể chối cãi.

Nếu khi đó hắn có thể giữ trạng thái an thần, cho dù tên ác thần kia cày nát mảnh đất đó cũng chưa hắn có thể tìm thấy hắn. Huống hồ linh khí ở trong Mê Trì địa ngục rất ít ỏi, lão kia cũng không đại đột đến mức tiêu hao hết linh lực để phá rừng.

Cá chép chửi một hồi lâu mới bình tĩnh lại, nói:

- Ngươi đau khổ làm gì chứ! Lần đầu tiên được miễn phí. Chẳng phải ngươi còn đến bảy cơ hội để vượt Mê Trì hay sao?

A Nhất chợt nhớ đến lời nói của người khổng lồ mặc bộ giáp sắt đen bóng. Lần đầu không tính phí, những lần sau mỗi lần sẽ hao tổn một mảnh phách.

Tinh thần của hắn chùng xuống, lần tiếp theo hắn sẽ tổn một mảnh phách.

Cá chép nhú mày nói:

- Ngươi thân là tu sĩ, chú trọng thần hồn, mất vài phách thì có làm sao chứ. Trước kia đám Dị Cơ các ngươi cũng có một tên điên cố tình dùng hết bảy lần cơ hội để cạo ra một cỗ thân thể thuần dương kia mà.

A Nhất dĩ nhiên là không có bản lĩnh liều mạng như vậy, hắn cũng không có linh căn để tu luyện công pháp thuần dương gì đó. Nhưng nghe cá chép nói A Nhất cũng yên tâm hơn.

Về kiên định trở lại trong đôi mắt đen nhánh. Tuy còn nhiều cơ hội nhưng A Nhất không hề có ý định chủ quan.

Hai tay sờ mó xung quanh quan tài, cố tìm người bạn thân, A Cửu.

Cảm nhận được A Nhất đang bối rối lục tìm, cá chép tò mò hỏi:

- Ngươi đang làm gì vậy?

A Nhất vội trả lời:

- A Cửu! A Cửu đâu rồi?!

Hắn nhảy ra khỏi quan tài, hoảng loạn bò quanh, tìm Cửu U Thất Sát nha.

- Ngươi còn tìm gì nữa? Lúc đó ngươi đã buông nó ở trong rừng mà. Lão ác thần kia nhất định sẽ không bỏ qua món đạo khí tốt như vậy.

Bởi hai tay trống rỗng, cảm giác bất an xông thẳng lên não khiến da đầu A Nhất tê rần.

Hắn nghiến răng, bàn tay chai sần liên tục tát mạnh vào mặt mình để lấy lại dũng khí.

Lần này mục tiêu của hắn không chỉ là vượt qua thí luyện nữa.

- A Cửu! Chờ ta!

Cá chép chỉ có thể than:

- Tên điên!

Chương 63: Mai nở trong đêm

Ánh tà dương vừa ngã xuống Lam Suong thành thì người của tam đại gia tộc đã tụ hội tại Viễn gia.

Dù phong cảnh trong trang viên lớn của Lãnh gia rất nên thơ hữu tình, thế nhưng hai nhà Viễn và Hầu kiên quyết không chấp nhận tổ chức yến tiệc ở đó, lý do cũng là vì lần trước Đường Tử Hàm vắng mặt.

Lỡ đâu lần trước tiên nhân rời đi là vì thấy phong thủy và khí vận của Lãnh gia không được tốt thì sao. Một phần khác thì là vì Viễn gia và Hầu gia cũng muốn chen ép khí thế của Lãnh gia một chút.

Đoàn xe ngựa của Lãnh gia dừng lại trước đại môn đang tập nập người tới kẻ đi. Bên cạnh chiếc xe ngựa thứ hai, thị nữ Diệp Mai cẩn thận dìu Lãnh Nhược Linh xuống.

Ở phía trước, gia chủ Lãnh Minh đã sớm rời xe ngựa. Tuy tuổi đã qua ngũ tuần nhưng bóng lưng của hắn vẫn thẳng tắp, dáng đi oai vệ. Hắn đi về phía nàng, nhìn phục sức và trang điểm của con gái mình từ trên xuống dưới một lượt, rồi hài lòng cười nói:

- Linh nhi, chúng ta đi vào trong thôi.

Sau khi hết bệnh, sắc mặt của Lãnh Nhược Linh cũng ngày càng hồng hào, đầy sức sống. Nàng đã sớm trở thành đệ nhất mỹ nhân của Lam Suong thành, thậm chí cả Lưu Ly quốc cũng ít có người có thể so sánh với sắc đẹp của nàng. Da dẻ trắng nõn mịn màng không chút tí vết, gương mặt trái xoan đầy đặn làm dịu đôi mắt phượng sắc nét, đôi môi hồng chúm chím luôn nở nụ cười ôn hòa như hoa mùa xuân khiến bất kì ai nhìn vào cũng cảm thấy thoải mái.

Lãnh Minh đem nàng đến đây với hy vọng đưa con gái này có thể lọt vào mắt xanh của vị chấp sự mới. Nếu như vậy thì Lãnh gia cũng sẽ một bước lên trời. Lãnh Nhược Linh tuy bên ngoài tỏ ra hời hợt, không mấy quan tâm đến trận yến hội này, thế nhưng trong lòng vẫn chuẩn bị rất nhiều. Nàng tập luyện trước gương không biết bao nhiêu lần, từ dáng đi, dáng ngồi cho đến nụ cười muốn cười như thế nào mới khiến người khác bị hấp dẫn. Phục sức của nàng tuy đơn giản nhưng cũng trải qua trăm ngàn lần chọn lựa sao cho phù hợp với khí chất của mình nhất.

Lúc này trống trận trong lòng của nàng đã đánh rầm rầm. Nàng cố trấn định, cùng phụ thân bước vào cổng.

Nhìn thấy tiểu thư khỏe mạnh tràn đầy sức sống, Diệp Mai vui mừng khôn tả. Mấy hôm nay, nụ cười chưa bao giờ rời khỏi gương mặt của nàng.

Tuy nhiên Diệp Mai vẫn cảm thấy tiểu thư của trước kia vẫn đẹp hơn rất nhiều, bản thân nàng cũng không hiểu tại sao. Có lẽ bởi bông hoa đào rực rỡ kia đã không còn tỏa hương thơm ngát của được liệu.

Dưới một mái đình cổ kính bên trong trang viên, hai dãy bàn dài và ghế được xếp thành hai hàng đối mặt nhau. Phía cao bên trong là bàn của chủ tọa.

Trước mặt của tòa đình là hồ sen thơm ngào ngạt. Mặt hồ trong vắt có thể thấy rõ vài con cá chép đang bơi tung tăng lượn lờ.

Người của Viễn gia và Hầu gia đã chờ ở đây từ lâu. Gia chủ của hai nhà hòa nhã cười nói liên tục nhưng trong lời nói lại cất chứa dao kiếm bén nhọn đang giao phong, người tới ta đi không ai nhường ai.

Thấy Lãnh Minh tiến vào, gia chủ hai nhà liền đứng lên chào hỏi, khách sáo mấy câu.

Lãnh Nhược Linh nhẹ nhàng thi lễ với các vị trưởng bối, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng, lễ nghi cũng vô cùng tốt. Lúc đứng thẳng dậy, nàng khẽ đảo mắt liếc nhìn qua những đối thủ cạnh tranh, rồi khinh thường nghĩ thầm:

- Chỉ bằng những người này mà cũng muốn lọt vào tiên nhan ư? Không biết tự lượng sức mình!

Các nữ nhi của Viễn gia và Hầu gia thua kém nàng quá xa, từ khí độ lẫn ngoại hình. Nàng cảm thấy mấy ngày nay lo lắng quá thật là dư thừa, bình tĩnh đón nhận từng tầm mắt ghen tị lẫn hâm mộ của các tiền bối thôi.

Phong thái của Lãnh Nhược Linh cũng làm cho gia chủ hai nhà phải hổ thẹn, thật muốn đem con gái nhà mình ra quất mấy roi rồi nhét vào bụng mẹ cái tạo lại cho hạ tiện.

Trăng vừa lên thì một con hạc trắng cũng xuất hiện trên bầu trời, nó bay đến gần rồi nhẹ nhàng đáp xuống hồ sen. Vị thanh niên đứng trên lưng hạc nhảy xuống, lướt gió tiến vào đình lâu.

Gương mặt lạnh lùng như muốn đóng băng không khí, đóng băng luôn cả những suy nghĩ tham lam của đám phàm phu tục tử.

Khi Bạch Mộ Ngôn an tọa thì Lãnh Minh mới quỳ rạp xuống đất mở miệng nói:

- Tiểu nhân Lãnh Minh bái kiến tiên nhân!

Phong thái oai vệ của nhất gia chi chủ nay còn đâu!

Người của Hầu gia và Viễn gia lúc này cũng lấy lại thanh tỉnh, vội vàng quỳ xuống khép nép bái lạy.

Ngay cả Lãnh Nhượng Linh cũng không chịu nổi áp lực của linh khí cuồng loạn quanh người Bạch Mộ Ngôn mà quỳ rạp xuống đất. Trong đầu nàng trống rỗng, ý nghĩ câu dẫn thần tiên sớm đã bay mất vào chín tầng mây.

Tiên nhân ngồi, phạm nhân quỳ, thế nhưng ở sau lưng của Lãnh Nhượng Linh, Diệp Mai vẫn đứng đó, ngơ ngác.

Bạch Mộ Ngôn ngạc nhiên nhìn Diệp Mai một hồi rồi nở một nụ cười thân thiện.

Lúc này Diệp Mai mới giật mình định quỳ xuống đất thế nhưng Bạch Mộ Ngôn đã lên tiếng ngăn cản:

- Ngươi không cần phải quỳ.

Diệp Mai bối rối không biết phải làm sao, gia chủ và tiểu thư đều quỳ dưới đất vậy mà nàng lại ngang nhiên đứng đây.

Bạch Mộ Ngôn nhận ra vẻ lúng túng của nàng, bèn ra lệnh:

- Mọi người hãy an vị, không cần phải đa lễ.

Ai nấy vừa về chỗ ngồi vừa trộm nhìn Diệp Mai. Thiếu nữ này có vẻ bề ngoài tầm thường, phục sức cũng không nổi bật, mái tóc dài được chải cột đơn giản, gương mặt tuy có chút đáng yêu nhưng cũng không có gì quá đặc biệt hơn người. Cũng không biết là điểm nào lại lọt vào mắt của tiên nhân rồi?

Vị tiên nhân này hẳn là có khẩu vị đặc biệt.

Họ Bạch ngồi ở ghế chủ tọa đưa ra một tấm lệnh bài nhỏ bằng gỗ, bên trên khắc dấu ấn của Thiên Nguyên tông, hẳn giới thiệu qua loa vài câu:

- Tại hạ phụng mệnh tông môn đến đây tiếp nhận chức vụ chấp sự của Lam Suông thành. Mọi người cứ gọi tại hạ là Bạch chấp sự. Mọi chuyện trong thành các vị gia chủ cứ tiếp tục quản lý như cũ, nếu không có chuyện gì hệ trọng thì tại hạ cũng sẽ không làm phiền đến mọi người.

Gia tộc phạm thế dù có giàu có đến đâu, quyền cao chức trọng cỡ nào thì cũng không đáng để hẳn phải nêu tên.

Tính ra thì Bạch Mộ Ngôn cũng đã rất có lễ rồi, hiếm có tu sĩ nào lại tự xưng tại hạ trước mặt phạm nhân.

Ba vị gia chủ lại vội vàng đứng dậy xưng tên.

Bạch Mộ Ngôn cũng mặc kệ người của ba gia tộc, hẳn chuyển tầm mắt về phía Diệp Mai, nhìn nàng một lúc rồi mở miệng hỏi:

- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Nghe hẳn đặt câu hỏi với Diệp Mai, mọi người thầm than thở trong lòng, quả nhiên.... Hai mắt của Lãnh Nhượng Linh đỏ ngầu, vì cái gì mà vị tiên nhân này lại vừa lòng Diệp Mai mà không phải là nàng? Thị nữ này có gì hơn nàng cơ chứ?

Diệp Mai giật mình nhẹ ngược mắt lên nhìn người thanh niên đang cười với nàng, nói:

- Tiểu nhân năm nay 17 tuổi.

Ý cười trên mặt họ Bạch càng đậm. Hắn nói:

- Tư chất của ngươi cũng không tệ... Ngươi có muốn tham gia khảo hạch để gia nhập Thiên Nguyên tông không?

Diệp Mai đúng là rất có tư chất để tu luyện thế nhưng nhiều đó còn chưa đủ để khiến vị đệ tử chân truyền này chú ý. Điều khiến hắn tò mò là Diệp Mai có thể bình chân như vại chống đỡ trước linh khí đang cuồng loạn quanh người hắn. Đạo này, ngay cả các sư muội sư đệ trong tông khi gặp hắn cũng cảm thấy ngột ngạt khó chịu.

Gà vịt chạy quanh trong đầu của Diệp Mai, nàng có mơ cũng không dám mơ đến có một ngày nàng lại được tiên nhân chào mời. Nàng theo bản năng liếc nhìn Lãnh Nhượng Linh mong nhận được sự giúp đỡ của vị tiểu thư đáng kính, thế nhưng gương mặt mà nàng luôn thích ngắm nhìn kia lúc này lại vận vẹo khiến nàng sợ hãi tột độ.

Chút cử chỉ nhỏ nhoi này làm sao qua mắt được họ Bạch. Hắn hừ lạnh vỗ bàn, giọng nói có chút tức giận:

- Hôm nay tại hạ còn có chuyện quan trọng cần nói riêng với vị cô nương này. Những người khác có thể rời đi.

Lãnh Nhược Linh nghe vậy gấp rút đứng lên, cố gắng nở một nụ cười méo mó rồi há miệng phân trần:

- Bạch chấp sự, ngài lặn lội đường xa mới đến, hẳn cũng đã mệt mỏi. Phụ thân và các vị thúc thúc đã chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ đón gió để chào đón ngài, có chuyện gì cũng nên để sau hãy....

Lời nói chưa dứt, nàng đã phải đối diện với tầm mắt lạnh như băng của Bạch Mộ Ngôn, đôi mắt như đang nhìn vật chết của hắn khiến nàng cứng họng, trái tim Lãnh Nhược Linh thất lại, nàng vội vã đứng dậy, gấp gấp lùi ra ngoài cùng những người khác, lúc đi ngang qua Diệp Mai, cái cổ thon của vị tiểu thư này cũng không dám ngẩng lên.

Đêm hôm đó có người thiếu nữ mang theo lời chúc phúc của một thiếu niên mù, lạc chân vào đại đạo.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Trẻ ngoan phải ăn đúng bữa

Đứng đối diện với A Nhất là một người không lồ mặc bộ áo giáp đen che kín từ đầu đến chân. A Nhất tò mò nhìn hai chiếc sừng trâu ở phía trên mũ giáp, hắn cảm thấy hình như chúng dài hơn lần đầu gặp mặt một chút thì phải?

Người không lồ cũng không thèm để ý đến việc thiếu niên trần truồng trước mặt, mở tấm ngọc giản trên tay ra rồi hỏi:

- Tên?

A Nhất cười khò. Hắn không ngờ mới đó mà người không lồ đã quên mất hắn.

Thiếu niên vòng tay thi lễ:

- Văn bối tên là A Nhất, năm nay 30 tuổi, là tộc nhân của Thiên Nhân tộc.

Lần này hắn ngay ngắn trả lời một mạch do đã có kinh nghiệm lần trước.

Hơi nóng đột ngột xông ra từ những khe hở trên bộ giáp sắt làm A Nhất ngột ngạt, lùi lại hai bước.

Người không lồ cúi người, găm vào mặt của hắn.

- Ta chỉ hỏi tên ngươi!

A Nhất giật mình ngã ngồi xuống đất, liên tục gật đầu.

Thanh âm trầm thấp lại vang lên như chưa có chuyện gì từng xảy ra.

- Tên gì?

Thiếu niên mù vội vàng đứng lên, làm lại:

- Văn bối tên là A Nhất.

Bộ giáp sắt không lồ lại tiếp tục hỏi về tuổi và tộc người. A Nhất cẩn thận trả lời từng mục một, không dám lẩm lời.

Cái mũ giáp có sừng trâu gật gật hài lòng rồi hỏi tiếp:

- Bỏ một phách đề vào Mê Trì, ngươi có đồng ý không?

A Nhất chán nản nói:

- Văn bối còn có sự lựa chọn nào sao?

Tiếng cười ha hả vang lên.

- Dĩ nhiên không có!

Nói rồi người không lồ thân nhiên lấy chiếc rìu chiến ở sau lưng, chém ngang cổ của A Nhất. A Nhất còn chưa kịp phản ứng thì lưỡi rìu đã xuyên qua người hắn tựa như xuyên qua không khí.

A Nhất hoảng hốt ôm cứng cổ, sợ cái đầu của mình lại lăn xuống đất.

Cho dù không nhìn thấy được nhưng cái cảm giác quen thuộc đó A Nhất vẫn còn nhớ như in.

Hắn còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì tiếng nói oai nghiêm kia lại vang lên sau lưng hắn:

- Đứa bé đáng thương, chúc ngươi may mắn!

Mặt thép của chiếc riu chiến không lồ lạnh lẽo nhẹ chạm vào tấm lưng trần rồi đẩy hắn bay thẳng về phía cánh cổng khổng lồ.

Lời chúc phúc của bậc vương giả đưa A Nhất đến gần với cõi U Minh hơn.

...

A Nhất tiến vào thế giới tinh thần thì có tiếng nói hào hứng của hài tử vang lên.

- A Nhất! Ngươi lại đi săn phải không, cho ta đi theo với.

Trong bóng tối, hắn lại có thể nhìn rõ thi thể cháy khét của đứa bé chừng năm sáu tuổi. Dù chưa bao giờ gặp mặt nhưng hắn lại rất thân thuộc với nó.

A Nhất trù mến trả lời:

- Ủ! Chúng ta cùng đi săn.

Đứa bé có làn da cháy khét không cười nữa, đôi mắt khô khốc nhìn chằm chằm A Nhất.

Thiếu niên bước đến trước mặt nó xoa xoa cái đầu đã bị đốt trụi lùi.

- Trẻ hư! Đừng làm vẻ mặt đó! Ngươi đã no rồi nhưng ta thì đang rất đói.

Nó không có phản ứng, hốc mắt vô thần; A Nhất ngồi xuống trước mặt nó, vừa xoa đầu vừa hỏi:

- Thịt cá chép có ngon không?

Âm thanh dịu dàng nhưng vô tình.

Nghe đến đây thì gương mặt cháy đen nở nụ cười rộng đến mang tai, lộ ra cái miệng đồ lớn; vài mảnh thịt trên đôi môi nứt vỡ như than.

A Nhất liền dứt bàn tay của hắn vào trong cái miệng lớn rồi lục tìm, nhưng chẳng có gì ngoài máu và thịt. Đứa bé càng há to miệng giúp hắn được thuận tiện hơn.

Không tìm được gì, A Nhất chán nản rút tay ra khỏi cái miệng lớn, nhìn máu trên tay rồi hững hờ nói:

- Ngươi còn chưa chín đủ!

Ở trên cao, cái đầu của Thiêm Âm chi hồn xuất hiện. Gương mặt thần thánh vạn vẹo, biến dạng; đôi mắt mù lòa luôn nhắm chặt tròng lớn, để lộ tròng mắt sáng rực như nhám thạch.

A Nhất bộc lộ sát ý.

Đúng lúc này có một chiếc đuôi lớn xuất hiện từ trong bóng đêm quét mạnh vào đầu của hắn.

Tiếng nói lạnh lạnh quen thuộc của trẻ nhỏ vang lên:

- Tên điên! Ngươi đang làm trò mèo gì vậy?

A Nhất vội vàng xoay người lại. Khi thấy con cá chép đen lớn bằng sải tay thì liền lao đến ôm chặt lấy nó.

Con cá vùng vẫy cố thoát ra:

- Mau bỏ ta ra! Ta không muốn bị nhiễm bệnh điên.

Thiếu niên càng cố sức ôm, mặt khóc nức nở vì vui sướng.

- Vẫn bối cứ tưởng...

Vùng vẫy một hồi, cuối cùng cá chép cũng thoát ra khỏi gọng kìm của A Nhất. Nó lắc lắc người rồi xoay mấy vòng, hi vọng bệnh điên chưa thấm vào

vảy cá.

- Tưởng cái đầu nguoi! Lúc này tên này trôi lên đây nói muốn hợp tác với chúng ta.

A Nhất nhú mày nhìn con quái vật đang đứng cười khi khi.

Đứa bé cháy khét ngừng cười, ngây ngô hỏi lại:

- A Nhất! Nguoi lại đi săn phải không? Cho ta đi theo với!

Người thợ săn trẻ lạnh lùng hỏi:

- Nguoi muốn gì?

A Nhất không tin con quái vật này chỉ đơn thuần muốn giúp hắn.

Cổ thi thể xoa xoa cái bụng bẹp, đáng thương nói:

- Ta muốn ăn tiên nhân há cáo.

Nhưng rồi cảm thấy mình đã nói sai, nó chạy về phía A Nhất vươn tay xoa xoa bụng của thiếu niên rồi nhìn thẳng vào mắt A Nhất, dính chính:

- Ta muốn nguoi ăn tiên nhân há cáo.

Lớn rồi còn bị ép ăn khiến A Nhất tủi thân khóc to.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đồng dao há cáo

Đêm tám máu.

Ngày ăn thịt.

...

Nhắm mắt là bóng tối, mở mắt cũng là bóng tối, chán thật!

Nhưng bóng tối cũng tốt, ở trong bóng tối thì mình sẽ không phải thấy địa ngục cũng sẽ không phải đau khổ.

Lại trôi trên nước! Mà là nước hay là máu nhỉ?

Hắn là nước sông Vong Xuyên, vì nước chảy theo dòng. Bơi trong nước cũng dễ dàng hơn bơi trong máu.

À! Đây là thế giới thật! Nhất định là vậy rồi. Mình vẫn tỉnh táo.

Bờ sông vẫn là đất bùn mềm, ít cát...

Mặt đất lạnh quá. May mà là tiên nhân, không sợ bị cảm khi nằm trên đất.

- Ta là đất! Ta là đất!

Ước gì thật sự là đất, cứ bình bình an an nằm ngủ ỨC VẠN NĂM.

Bình bình an an không cần phải chém giết.

Chân Long tiền bối lại hỏi thúc:

- A Nhất! Nguoi đã chuẩn bị chưa?

Tiền bối rõ ràng là cá chép nhưng tại sao lại tự xưng là Chân Long? Hay họ của người là Chân tên là Long. Cũng có thể đó là đạo hiệu, chẳng phải cá chép vượt long môn sẽ hóa rồng sao.

- Văn bối đã chuẩn bị rồi!

Còn con quái vật kia thì...

Nực cười thật! Mình lấy quyền gì mà lên án nó cơ chứ.

Ồ! Nước sông Vong Xuyên lại dâng cao đến tận đây sao.

À! Là máu. Ý thức đang ở trong huyết giới. Mình vẫn còn tỉnh táo.

Chỉ mới tập tễnh tu luyện vài hôm mà đã không còn cảm giác kinh tởm đối với việc nằm trong máu nữa rồi.

Biển máu này cũng thật tốt! Chỉ cần nằm ở đây thì sẽ không phải chịu phản phệ hắc thủy đồ của Chân Long tiền bối. Mà cũng đúng! tiền bối ấy không thích xuống đây, quái vật kia cũng không thích lên trên.

- A Nhất! Hắc thủy câu được một người! Chính là lão ác thần kia.

Thiên Âm chi hồn ở trên cao, nguoi cứ mãi nhắm mắt ngủ như vậy làm ta rất ganh tị. Nguoi có biết vì nguoi mà cuộc sống của ta khốn đốn lắm không?

Ta không muốn giết nguoi cũng không muốn ăn thịt nguoi

Nhưng ta không có sự lựa chọn nào khác. Ta biết bản thân ích kỷ...

A Cửu đang chờ ta, sự tôn của ta hẳn cũng đang rất lo lắng chờ ta trở về.

Có lẽ nguoi nghĩ ta đang viện cớ, khinh thường ta chỉ vì muốn sống sót mà làm trái lương tâm.

Nhưng ước nguyện được sống là sai trái sao?

Ta không có tư cách phê phán con quái vật kia, nguoi càng không có tư cách phê bình nhân cách của ta.

Bởi tất cả là do nguoi mà ra.

- A Nhất! Đừng thần thờ nữa. Lão lão ác thần kia đã tới rồi.

Chẳng lẽ Chân Long tiền bối không thấy phản cảm với yêu cầu của quái vật kia sao?

Cũng không thể trách tiền bối ấy ích kỷ vì bản thân. Dẫu sao thì lý do mà tiền bối lâm vào trong hoàn cảnh này cũng là vì mình phá mất nơi ở của nguoi.

Mình không có tư cách phê phán.

- Chân Long tiền bối! Nguoi có thể tạm lánh đi một...

Đi nhanh thật!

Đã nói lời thừa thãi rồi! Tiền bối ấy vốn chẳng có ý định ở lại.

Không biết nguoi đang ở nơi nào trong thế giới tinh thần nhỉ. Rõ ràng là thế giới tinh thần của mình nhưng lại không tài nào tìm ra tung tích.

Máu thật lạnh. Nước sông ảm áp hơn nhiều.

Đến lúc phải đứng dậy rồi.

Để xem nào! Vẫn tỉnh táo.

- Lại là dao chặt thịt cùn. Nguoi chơi trò này mãi không thấy chán sao?

Nếu lúc đầu không cố chấp, sử dụng thiên âm chi hồn thì có lẽ A Cửu đã không bị lạc, có lẽ mình đã có thể an toàn lên vào U Minh, bây giờ cũng không cần phải nhờ vả quái vật..

...

Thôi được rồi, dao chặt thịt thì dao chặt thịt.

Nhưng con dao chặt thịt này thật quen thuộc. Mình đã từng dùng qua nó... không phải ở trong Huyết giới mà là ở ngoài thế giới thật.

Trí nhớ lại kém đi rồi! Nhưng mà...

Vẫn tỉnh táo!

Lão ác thần tới rồi! Càng nhìn thì càng thấy lão giống sư tôn như đúc.

Không thể nào chỉ là người giống người.

Lão ác thần lại giờ giọng điệu cũ:

- Tiểu bối! Lão phu biết ngươi đang ở đây! Mau ra vấn an trưởng bối nào.

Tiếng cười nói của lão cũng y hệt của sư tôn.

- Quái vật! Ra tay đi!

...

- Ngươi còn nhìn cái gì? Ra tay đi! Lời ta đã hứa, nhất định sẽ thực hiện.

Thì ra đây chính là sức mạnh của oán khí, trớ chú Diệt Linh. Linh khí mỏng manh của nơi này không chống cự được.

Từ cao như vậy rơi xuống không biết lão có sống nổi không nhỉ? Chắc không sao đâu! Dầu sao thì sau khi vào thần cảnh xương cốt cũng cứng cáp lắm.

Lại nói con dao chặt thịt này cùn quá!...

- Văn bối bái kiến tiền bối!

Lão ác thần lên tiếng:

- Khoan! Đừng nóng vội! Lão phu có thể chỉ cho ngươi đường tắt đến cõi U Minh.

Lão nhân này thật giống sư tôn.

- Thực ra thì văn bối đến tìm người để xin lại A Cửu... Nó là con dao dài hai gang tay, lưỡi dao rộng ba ngón tay, chuôi dao hơi cong, được bọc bằng da thú...

Xem vẻ mặt mờ mịt kia thì vị tiền bối này hẳn là không muốn giao ra A Cửu.

- Lão đầu! Nếu còn không biết điều, đừng trách ta ra tay độc ác.

- Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân thật sự không thấy con dao nào! Lúc đó đại nhân trên người không một mảnh vải, tay không tắc sắt.

Về mặt tái nhợt kia chắc không phải là giả đi. Những lời đe dọa của bọn buôn nô lệ vậy mà lại có hiệu quả.

- Khi đó ngoài tiểu nhân thì còn có hai tên Lăng Sơn và Kim Xà. Nhất định là bọn chúng đã lấy đi A Cửu. Tiểu nhân có thể chỉ đường cho đại nhân.

Thần tiên không sử dụng được linh khí cũng yếu hèn chẳng khác mấy lão nô lệ là mấy.

Xem ra vị tiền bối này thật sự không biết.

- Sư tôn! Xin người hãy mau đứng lên! Không biết hai vị Lăng Sơn và Kim Xà kia cư ngụ ở đâu?

Đầu mình lại chảy máu rồi!

- Sư tôn! Sao người lại tấn công con!

Không! Không đứng!

- Móc xích đó! Ngươi không phải là sư tôn, ngươi là ác thần!

...

Lão ta đang nói cái gì vậy? Chỉ mất có một cánh tay mà đã hét thảm như vậy sao?

- Rồi! Rồi! Ta biết rồi! Tiên nhân há cáo! Ta sẽ ăn tiên nhân há cáo! Ngươi yên tâm đi! A Nhất ta không bao giờ thất hứa!

Vị tiền bối này đau đớn như vậy, mình phải nhanh giúp tiền bối ấy giải thoát thôi.

- Dao chặt thịt của vằn bói rất cùn. Mong tiền bói thông cảm

Xương sống của tu sĩ Thần cảnh cứng thật. Cũng may người này không phải là thể tu...

- Xin lỗi tiền bói!

- Xin lỗi tiền bói!

- Xin lỗi sư tôn! Đồ nhi...

Lại nhầm rồi! Tên ác thần này không phải là sư tôn.

Minh vẫn rất tinh táo.

...

Gói bánh thật mệt. Bài đồng dao há cáo thể nào ấy nhỉ?

...

Lá la là! Lá Lá la!

Ta cán da rất kĩ

Há cáo tiên nhân ngon

Ta bằm thịt thật nhuyễn

Há cáo tiên nhân ngon

A Nhất ta đi săn, săn được lão ác thần

Há cáo tiên nhân thơm, há cáo tiên nhân ngon

Lá la là! Lá lá la!

Lá la là! Há cáo tiên nhân ngon....

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bí ẩn

Ở Mê Trì Địa Ngục không có ban đêm. Quanh năm suốt tháng nơi này đều là bầu trời trong vắt, thảo nguyên xanh rì, núi rừng bát ngát, còn có con sông lớn êm đềm chảy dọc thảo nguyên.

Nếu như không phải đã toi mạng một lần, mất đi một phách để vào đây thì A Nhất còn tưởng rằng mình đang đi du ngoạn.

Lúc này hắn đang lững thững đi trong rừng, phương hướng dọc theo bờ sông về phía hạ nguồn. Bề ngoài của hắn lúc này nhìn có vẻ rất quý dị, đồng tử bên phải đỏ rực như lửa, đồng tử bên trái lại đen kịt như hắc thủy. Máu tươi lem nhem trên miệng.

Tay phải của thiếu niên cầm một con dao chặt thịt rỉ sét, tay trái cầm một sợi xích.

Đầu kia của sợi xích cột một lão tiên nhân trần truồng, râu tóc bạc phơ. Tư chi của người này đã không còn, trên cái cổ nhăn nheo có treo mấy sợi dây mây, cột lưng lủng lẳng mấy miếng bánh há cáo. Lão nhân cứ thế bị A Nhất xách theo, lồng ngực gầy ốm vẫn còn chuyển động lên xuống, tuy rằng chuyển động này rất nhỏ rất yếu ớt.

Sinh cơ của Bán Thần cảnh thật mãnh liệt!

Ở xa xa phía sau hắn là con mãng xà đang chậm rãi theo đuôi, hắn bước nhanh nó cũng tăng tốc, hắn ngừng lại nó cũng ngừng lại để phòng. Từ lúc A Nhất chạm mặt với lão ác thần thì nó đã nhìn hắn chằm chằm, có muốn lần trốn thì cũng đã quá muộn.

Đối phương chưa ra tay là vì kiêng kị hắn. Tuy vậy, A Nhất cũng không mấy quan tâm.

Thiếu niên trần truồng cứ bước đi như một cái xác không hồn.

Sau khi làm thịt lão ác thần kia, A Nhất đã lờ mờ đoán được vì sao con quái vật trong huyết hải lại chủ động giúp đỡ hắn.

Nhưng hắn vẫn cứ mãi chối bỏ linh cảm của bản thân:

- Không thể nào! Nhất định là do ta suy nghĩ quá nhiều.

Lão nhân bị treo trên sợi xích sắt quá đau đớn ngất đi, lại bị đường đi xóc nảy lay tỉnh, lại ngất đi, lại tỉnh, lúc này đã mệt đến thoi thóp, lão thấp giọng van nài:

- Đại nhân! Bất kỳ chuyện gì đại nhân muốn biết, tiểu nhân cũng có thể nói cho người, nhưng riêng những chuyện đó thì tiểu nhân không thể.

A Nhất dừng lại, đặt lão nhân xuống đất rồi ngồi bên cạnh, bóp miệng lão ra và nhét vào một miếng bánh há cảo.

- Nếu tiền bối không thể nói được thì cũng đừng làm phiền văn bối suy nghĩ nữa.

Lão ác thần vậy mà lại không dám nhổ ra, nhai miếng bánh thật kỹ rồi nuốt nó xuống.

A Nhất không biết thuật soru hồn, cũng không có miệng lưỡi mưu mẹo thế nên không có cách nào moi được tin tức liên quan đến quan hệ của lão và sư tôn và cả về sợi dây xích trên tay mình. Hắn chỉ có thể gắng gượng mang theo lão như vậy mà khởi hành.

Chợt phía trước hắn có bóng dáng một gã kiếm khách đang chậm rãi bước tới. Người tới mặc một bộ áo bào màu đen, kiêu dáng có chút đơn sơ nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay áo và vạt áo đều thêu ám văn cùng màu vải, hoa văn phức tạp và cầu kỳ. Trên đầu hắn đội một chiếc mũ quan, mái tóc được búi lên gọn gàng, đôi mắt dài hẹp, lạnh như băng, dường như không có vật gì có thể lọt vào tầm mắt hắn hoặc đã động hắn cả.

Trang bị của hắn khá bắt mắt, hai cây kiếm đeo chéo ở sau lưng, hai cây kiếm khác giắt ở hai bên hông.

A Nhất cũng không quá tò mò về điều này. Ở trong Mê Trì Địa Ngục, pháp tắc không gian đã bị Diêm La Điện phong tỏa. Các thần thông giúp tiên nhân di chuyển nhanh chóng như thuần di hay xé rách không gian đều không có tác dụng, ngay cả nhãn trữ vật cũng không thể dùng.

Đi nhiên hắc thủy trong mắt trái của hắn cũng đã sớm phát hiện ra người này.

Ở trong thế giới tinh thần, cá chép hết lớn:

- A Nhất! Người bị điên rồi sao? Sao không ẩn mình? Từ khi... này người cứ như người mất hồn vậy, có ích gì chứ? Mau tỉnh lại đi!

Cá chép nghĩ là A Nhất do bị ép phải ăn thịt người nên đã khiến đạo tâm của hắn dao động, trở lên khờ khạo. Thế nhưng nào có phải!

A Nhất từ tốn trả lời:

- Chân Long tiền bối! Lúc này, văn bối rất tỉnh táo. Cũng có lẽ là vì quá tỉnh táo mà văn bối cũng thông suốt rất nhiều việc. Mong tiền bối thứ tội, văn bối có một chuyện nhất định phải tự mình kiểm chứng.

Kẻ địch ở hai phía, cho dù A Nhất có Huyết giới hỗ trợ thì phần thắng của hắn cũng rất thấp, nếu không muốn nói là không có. Huống hồ bây giờ ý thức của hắn đang ở trong trạng thái vô cùng yếu ớt, không thể mở đường cho con quái vật kia.

Nhưng mặc kệ hết thảy, hắn nhất định phải nhìn thấy người này.

Nam tử lãnh khốc đi tới, hai tay rút hai thanh tuyệt kiếm từ bên hông ra.

Linh kiếm bóng loáng, mang uy áp của trời đất.

Hai thanh kiếm vừa rời khỏi vỏ thì Huyết giới cũng nổi sóng. Những cỗ xác chết trôi nổi gầm rú tựa bầy thú hoang. Con mắt phải của hắn cũng nóng rất như lửa đốt.

Dù đã có phán đoán từ trước, thế nhưng A Nhất vẫn ngẩn ngơ.

Kiểm tu này không biết A Nhất thế nhưng A Nhất lại biết hắn. Người này từng xuất hiện ở trong thâm cảnh của Thiên Âm chi hồn mà Tịch Diệt đạo tổ từng cho hắn xem.

Bản mệnh kiếm linh của kẻ này cũng giống với xích sắt của lão ác thần, đều là dùng Thiên Âm chi hồn để đúc thành.

- Chuyện này không hợp lý!

Cho dù là bản mệnh pháp khí thì cũng không thể theo người đi đầu thai. Những thứ này tất nhiên là đã được rèn ngay tại bên trong Mê Trì địa ngục.

Nhưng Mê Trì địa ngục là nơi giam giữ ác thần. Thiên Âm chi hồn bao đời nay lại chưa hề đạt đến thần vị, đến tư cách để bước vào nơi này cũng không có.

A Nhất tự hỏi:

- Vì sao?

Vì sao những điều mà hắn nghe được từ cá chép và sư tôn lại không đồng nhất. Là ai đã nói sai?

Chỉ có một đường kiếm quang lạnh lẽo lóe lên trả lời câu hỏi của hắn.

A Nhất thờ ơ. Bởi lúc làm ra quyết định này thì hắn cũng đã biết trước được kết cục của mình.

Nhưng rồi bóng tối của quan tài cũng không xuất hiện như dự đoán. Máu từ trong đồng tử của mắt phải lan ra. Mũi kiếm vừa chạm vào trán của A Nhất thì đã nổ tung, biến thành từng điểm sáng nhỏ lóe lên rồi tan mất.

Pháp tắc ở trong linh kiếm lại trở về với đồng tộc, oán khí được thêm dầu liền bùng cháy.

Bản mệnh pháp bảo tan nát, nam tử lãnh khốc thổ máu, ôm đầu lẫn lộn trên mặt đất, linh lực hộ thể cũng tán loạn.

A Nhất bắt được cơ hội, lập tức nhào đến.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, rút mao phương hoàng không bằng gài.

Dao bầm thịt đã mài,

Một chân liền bị thái.

Mặc kệ máu vương mặt,

Đoạn luôn chân thứ hai.

Thêm dao nữa chém xuống,

Chặt rớt khớp xương vai.

Một dao lại một dao,

Đoạt cánh tay còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Một cái tên, một chiếc lá

Sau khi đã khuất phục được đối thủ, thiếu niên trần truồng ngồi xuống, hỏi:

- Không biết tiền bối từ đâu mà lấy được Thiên Âm chi hồn?

Tên kiếm tu không nói gì mà chỉ thần nhiên nhìn A Nhất chằm chằm, dường như kẻ bị chế ngự không phải là hắn.

Không nhận được câu trả lời, A Nhất ngước mắt nhìn dòng Vong Xuyên, thăm thẳm thì:

- Tiền bối! Nếu không có thủ đoạn đặc thù thì sau chết đi thân thể sẽ thôi rửa, hồn phách cũng sẽ về với Vô Minh rồi tiêu tán, chỉ còn nghiệp chủng đi đầu thai. Nghiệp chủng đó có mấy khi nhớ được kiếp trước?

A Nhất lại nhìn mắt tên kiếm tu, nói tiếp:

- Tính ra thì chết chính là hết rồi, bởi vậy mạng sống rất đáng quý. Thiết nghĩ một tu sĩ Hỗn Nguyên cảnh như vẫn bối mà còn không muốn chết, hướng hồ gì là người có tu vi cao thâm như tiền bối.

Trong đôi mắt của nam nhân chỉ có quật cường và cổ chấp. Hắn gắng sức nói:

- Ta tên là Hàn Cẩm Dương.

Nói rồi, ở trong xương cột sống, một thanh tiểu kiếm nhỏ bằng cánh tay đâm thẳng lên đầu hắn, xuyên qua hộp sọ rồi rã thành bụi. Hắn đã tự sát.

Sĩ khả sát, bất khả nhục.

Trên đất chỉ còn cái xác không hồn, nhắm mắt.

Ở đâu đó, có một chiếc lá bồ đề lại rụng về cội. Lục Đạo tích trượng kia vẫn chưa bao giờ rời khỏi tầng thứ mười tám của địa ngục.

A Nhất chưa bao giờ nghe đến cái tên này, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy cái tên này có gì đó không thích hợp, tựa như thác nước chảy ngược.

- Mọi việc hôm nay thật kỳ quái!

Thiếu niên lại cặm cùi ngồi gói bánh há cảo, vừa gói vừa hát. Tiếng hát nứt vỡ như gương, có một mảnh bị hắn vô tâm đánh mất.

Đôi mắt của lão ác thần trừng lớn, lão không phải hoảng sợ vì cảnh tượng người ăn thịt người mà là vì cuộc chiến trong chớp mắt vừa rồi. Sinh Tử Kiếm, Hàn Cẩm Dương vậy mà lại bị kẻ này đùa bỡn đến mức phải tự sát.

Sau khi khổ sở nuốt một miếng, A Nhất xé mảnh áo của Hàn Cẩm Dương rồi gói mớ há cảo lại.

Hắn đến ngồi bên cạnh lão ác thần, buột chặt mớ há cảo còn ẩm lên một sợi dây mây treo trên cổ của lão.

Thực hiện xong nghĩa vụ, A Nhất đứng dậy, cầm sợi dây xích lên. Vừa định tiếp tục khởi hành thì hắn chợt nghĩ đến chuyện gì, quay người lại hỏi lão:

- Không biết tên của tiền bối là gì?

Dẫu biết rằng tra hỏi tên thật của người lớn tuổi hơn mình nhiều thế này là thất lễ nhưng A Nhất vẫn rất tò mò. Không biết tên của lão nhân này có giống cái tên Hàn Cẩm Dương kia không, có lại tạo cho hắn cảm giác không chân thực ban nãy hay không.

Lão nhân run lấy bầy, nghĩ rằng ác quỷ này đang tỏ ý muốn lão tự sát.

Chân chừ không lâu, lão cũng khàn khàn lên tiếng:

- Tiểu nhân tên là Cổ Thiên Ân.

A Nhất nhắm đi nhắm lại cái tên này vài lần nhưng vẫn không thấy có gì kỳ lạ.

- Cái tên này không có gì đặc biệt cả.

Hắn đương nhiên chỉ nghĩ vậy thôi chứ không nói ra khỏi miệng. Tuy trông A Nhất man rợ là vậy nhưng thực chất thì hắn lại rất tinh tế.

Thiếu niên trần truồng lại kéo xe há cảo lê trên đất, đi theo dòng Vong Xuyên.

Chờ khi bóng dáng thiếu niên đã khuất xa, con mãng xà lớn vẫn luôn theo dõi bọn họ vội vàng quay đầu rồi đi. Tên thợ săn này quá nguy hiểm. Ngay cả bản mệnh kiếm linh của một vị nguyên thần chưa kịp chạm vào hắn thì đã vỡ thành phần vụn. Nó phải nhanh chóng chạy đường vòng đến hạ nguồn để báo tin cho Lăng Sơn.

Đúng lúc này A Nhất cũng liền dừng chân, thả sợi dây xích xuống, đi nhanh đến bên cạnh cái xe há cảo già nua, khoanh tay cúi người hành lễ, nói lời từ biệt:

- Văn bối đã làm phiền tiền bối nhiều rồi.

Tương đầu A Nhất sắp tiến mình vào U Minh, lão ác thần hốt hoảng van xin:

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân có quen biết vài hảo hữu ở nơi đây, có thể giúp đại nhân...

Nhìn cái bộ dạng đó của họ Cổ, cảm giác chán ghét làm A Nhất nhắm mắt. Cũng bởi vì gương mặt của lão giống Tịch Diệt đạo tổ như đúc.

Sư tôn của hắn bá khí trùng thiên, nào có hèn yếu như vậy!

Nếu không phải vì sư tôn cấm hắn thi triển Thiên Âm chi hồn để tác động ngũ hành thì hắn đã thay đổi gương mặt của lão ác thần này từ lâu rồi.

Mắt vẫn nhắm, A Nhất mở miệng trấn an:

- Tiền bối đừng hoảng hốt! Văn bối sẽ không sát hại người.

Nói rồi hắn quay người rồi đi, trong sự kinh ngạc của Cổ Thiên Ân.

Linh lực từ bốn phía chậm chạp quay trở lại, dung nhập vào linh căn già nua của lão.

Với bản lĩnh của một tu sĩ Bán Thần cảnh, mọc lại tứ chi không phải là vấn đề khó. Dĩ nhiên linh khí ít ỏi của Mê Trì địa ngục đòi hỏi lão phải tốn một thời gian rất lâu mới có thể hoàn toàn khôi phục.

A Nhất lại trá hình, bóng dáng của cậu thoát ẩn thoát hiện như một con gió. Con mắt đỏ bên phải của A Nhất tựa như muốn vỡ tung. Dường như con quái vật tựa sói không nanh kia cảm thấy không cam lòng, găm chặt chân hắc, muốn kéo hắc quay trở lại. Nó muốn giết hết tất cả những kẻ chiếm đoạt Thiên Âm chi hồn.

- Ngươi kêu la cái gì? Ta chỉ hứa với ngươi là sẽ ăn tiền nhân há cáo chứ không hứa sẽ giết người cho ngươi.

Nói rồi hắc cũng không màng đến đứa bé cháy đen như than đang há miệng kêu gào ở trong Huyết giới nữa.

A Nhất vẫn rất tỉnh táo vậy đó!

Nếu như phán đoán của lão ác thần là thật thì Lăng Sơn và Kim Xà đang giữ Cửu U Thất Sát nha.

Người thợ săn trẻ cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Hắc theo phương hướng mà Cổ Thiên Ân đã chỉ dẫn, chạy thẳng đến xào huyết của măng xà.

Đôi mắt như người chết lấy lại chút tinh quang.

- A Cửu! Chờ ta!

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Lạc nhận song tiên

Trời xanh mây trắng, ánh nắng ban mai bên lên trải dài trên đại địa tựa như tâm hồn thiếu nữ khi lại được trở về thăm quê nhà.

Hai con hạc trắng chờ Bạch Mộ Ngôn và Diệp Mai tiến đến Lạc Nhận thôn.

Nam nhân mặc áo đen đứng thẳng trên lưng hạc, nổi bật giữa màu trắng của mây và cánh chim.

Thiếu nữ thì bởi lần đầu được bay lượn trên trời cao, cứ mãi ngắm nhìn sông núi nhỏ nhỏ kéo hết vào tầm mắt, đơn thuần nghĩ:

- Làm thần tiên thật thích!

Từ trên cao, đồng ruộng làng mạc nhà cửa con người nhìn như đàn kiến nhỏ. Chắc có lẽ cũng bởi mãi đập gió cười mây nên tu sĩ trở mới nên xa cách với phàm thế, không quá coi trọng sinh mạng của phàm nhân.

Ngôi làng cạnh bìa rừng lúc này khá nhộn nhịp vì mùa thu hoạch đã đến. Ai nấy đều hối hả thu gặt gấp và trang hoàng nhà cửa cho lễ tịch điền. Năm nay mưa thuận gió hòa, ở trong cái miếu thờ nhỏ, lão thần nông cũng được mặc áo đẹp, quét tước sửa soạn lại một phen.

Nếu A Nhất biết được thì hẳn là sẽ rất vui mừng vì mùa đông nay chẳng có phụ mẫu nào phải bán con cho bọn buôn nô lệ để điền đầy bụng cả.

Diệp Mai hớn hở nhìn họ Bạch nói:

- Bạch chấp sự! Nhà của tiểu nữ ở ngay đầu thôn.

Hai tay của Diệp Mai ôm chặt một túi gấm chứa đầy linh sâm. Đây là Bạch Mộ Ngôn chuẩn bị cho nàng làm quà cho phụ mẫu. Một miếng linh sâm, trăm năm trường thọ.

Đây cũng là ý tốt của họ Bạch, tiền đạo tịch tịch, nhân duyên chôn phàm trần lại như gió thoảng mây bay. Một khi bước lên con đường này, ngày trở về sẽ rất xa, đến lúc đó hi vọng phụ mẫu của cô bé này còn tại thế để được hưởng phúc.

...

Mọi người trong thôn thấy hạc trắng mang tiên nhân từ trên trời hạ xuống trước cổng thôn liền lập tức bỏ dở công việc trong tay để quỳ xuống, dập đầu bái lạy mấy cái. Chỉ có mấy đứa nhỏ chưa hiểu chuyện còn ngơ ngác đứng nhìn, nhưng rất nhanh chúng cũng bị người lớn quờ mắt, đè đầu xuống đất.

Diệp Mai vội la lên:

- Con là tiểu Mai, nhà ở đầu thôn. Đây là quê nhà hương thân, mọi người không cần phải hành lễ đâu.

Nàng vừa nói vừa chạy lại, nâng mọi người đứng dậy.

Lúc này mới có một lão nhân lom khom bước lại vấn an. Lão đã già lại phải cố đi nhanh nên hơi thở có chút gấp gáp. Khi lại gần, nhìn thấy rõ gương mặt của Diệp Mai thì hai mắt lão lập tức tròn to, lão nhìn Diệp Mai rồi nhìn vị tiên nhân với gương mặt lạnh lùng đang đứng ở phía sau, ánh mắt trở nên âm trầm không ánh sáng, sự vui mừng khi biết có tiên nhân ghé thăm thôn bay sạch không còn chút bóng dáng nào. Lão bắt đầu lo lắng cho số phận của thôn nhỏ.

Diệp Mai chạy tới đỡ lấy lão nhân rồi dí vào tay lão một khóa linh sâm, cười nói:

- Trưởng thôn, đây là quà của người! Con còn có việc nên chỉ trở về ghé thăm nhà rồi sẽ lại đi ngay, mọi người không cần phải bận tâm nhiều đâu.

Nhìn thấy cô bé vui vẻ, lão chợt chạnh lòng, vỗ vỗ tay Diệp Mai buồn bã nói:

- Tiểu Mai à! Con hãy bình tĩnh rồi nghe ta nói...

Nhìn phản ứng của trưởng thôn, trong lòng Diệp Mai chợt nổi lên linh cảm không lành.

Cái thôn này là vậy đó, không lành với thần tiên, từ thời thượng cổ đã vậy, bây giờ vẫn vậy.

- Trưởng thôn! Người đừng hù dọa con.

Trưởng thôn thở dài:

- Máy hôm trước, lão Lâm giết vợ rồi treo cổ tự vẫn. Thầy cúng nói là do oan hồn vợ cũ và con trai trở về báo thù...

Không kịp nghe hết câu, Diệp Mai đã ném gói linh sâm trên tay xuống đất rồi vội chạy về phía căn nhà ở đầu thôn. Tuy rồi nhà đã nhiều năm nhưng nàng vẫn nhớ như in con đường đến nhà mình, hướng hồ kiến trúc của Lạc Nhạn thông cũng không thay đổi nhiều.

Căn nhà nhỏ vẫn còn đó, nhưng lại hoang tàn vắng vẻ hơn nhiều. Bên ngoài cỏ mọc thành từng bụi cao, trong chuồng gà cũng không còn dấu hiệu của sinh vật nào sống ở đó, lạnh tanh. Cánh cửa không khóa đột ngột bị đẩy ra, trong căn nhà nhỏ trống rỗng, đập vào mắt Diệp Mai là hai tấm bài vị trên bàn thờ. Xác chết của hai người đã được thôn làng chôn cất rồi.

Nàng ngã quỵ trên đất, ô ô khóc tang phụ mẫu. Mặc kệ nền đất dơ bẩn, thiếu nữ vội quỳ lết đến gần bài vị. Bấy lâu nay nàng cố gắng chăm chỉ ở Lĩnh gia cũng chỉ vì muốn kiếm thêm bạc phụ giúp gia đình. Bây giờ nàng sắp được thần tiên đưa đi, những tưởng có thể làm cho phụ mẫu tự hào và hưởng phúc về sau, vậy mà hai người lại nở rồi bỏ nàng.

Bạch Mộ Ngôn thở dài thảm đạm:

- Như vậy cũng tốt!

Sau khi đau đớn nguôi ngoai cô bé sẽ không còn bị phạm duyên quẩn tâm.

Bất chợt nghĩ đến bản thân của mình và cái chết của sư huynh Triệu Duệ, họ Bạch cười tự nhạo, tâm hần mãi còn chưa bình an thì làm sao có tư cách lo cho tâm của người khác cơ chứ.

Diệp Mai quỳ thẳng tắp hồi lâu, sau đó đập đầu ba cái trước bài vị của song thân rồi thần thờ bước ra ngoài.

Nét lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt lão trưởng thôn, lão lo sợ tiên nhân nổi giận. Lão vội muốn nói mấy câu an ủi thế nhưng lại bị Diệp Mai phớt lờ. Nàng đến trước mặt Bạch Mộ Ngôn, quỳ xuống van nài:

- Tiểu nữ cầu xin đại tiên! Mong đại tiên giúp tiểu nữ báo thù, để phụ mẫu được an nghỉ.

Nếu người giết hại song thân là ma quỷ thì chỉ có thần tiên mới có thể giúp được nàng.

Thế nhưng mà Bạch Mộ Ngôn chỉ là một cửu phẩm Tự Nguyên cảnh, lại càng không có học qua quỷ hồn thuật, cũng chẳng có liên hệ nào với Thập Bát Địa. Hần vô phương giúp đỡ.

- Diệp Mai cô nương! Nơi này không hề có dấu vết của cô hồn dã quỷ, ta không có biện pháp giúp người.

Đúng lúc này, một tiếng nói quỵn rũ đầy dụ hoặc của nữ nhân vang lên:

- Nhưng ta lại có thể! Người có muốn cùng ta đi hay không?

Mặt đất dưới gối của Diệp Mai trở nên bóng loáng như mặt gương, phát ra từng tia sáng đỏ rực.

Họ Bạch vươn tay muốn kéo lại nàng nhưng đã quá chậm. Ánh sáng đỏ đã nuốt chửng thân ảnh nhỏ bé rồi tan biến vào vị diện khác.

Đây chính là công pháp Lâm Kính Thiên La của Huyết vực.

Bạch Mộ Ngôn xiết chặt tay. Lại là cảm giác này, lại một lần nữa người bên cạnh hắn bị hại mà hắn chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Vết thương lòng tựa như hốc mắt của hắn, vốn đã sâu thẳm giờ lại càng thêm ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Thủy nguyệt kính hoa

Phía sau tấm màn bằng lụa mỏng có thêu vân vù là một chiếc giường lớn. Từ bên ngoài nhìn lại có thể thấy thân ảnh của một người phía sau tấm màn, màn tuy mỏng nhưng cũng đủ để khiến phía ngoài không thể nào thấy rõ mặt mũi của người ngồi bên trong.

Ngồi trên giường lúc này là lâu chủ Nhất Vấn lâu. Mặt mũi, tên tuổi, thậm chí giới tính của vị lâu chủ này đều là một ẩn số. Ngay cả những thành viên nòng cốt nhất của lâu cũng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy hay nghe thấy tiếng nói của vị lâu chủ này. Nếu hỏi bọn họ thì sẽ nhận được một câu trả lời rất đơn giản:

- Lâu chủ ngồi sau màn!

Bao đời nay cũng chỉ đơn giản như vậy! Người ngồi sau màn che chính là lâu chủ. Nếu ngươi có thể thần không biết quỷ không hay giết người ngồi sau màn che để thế chỗ ư? Vậy thì tốt thôi! Ngươi chính là tân lâu chủ.

Ở trong căn phòng trống trải, ngoài chiếc giường có tấm rèm che thì chỉ còn bốn ngọn đèn dầu đặt ở bốn phía của căn phòng.

Mạc Nguyệt nhíu mày đảo mắt nhìn đèn dầu, cảm thấy khó hiểu. Phạm nhân đốt đèn dầu, tiên nhân Dạ Minh Châu. Không có chuyện lâu chủ của Nhất Vấn lâu lại không đủ tiền mua Dạ Minh Châu được, bốn cây đèn này nhìn tuy tầm thường nhưng chắc chắn đều có tác dụng của nó.

Người ngồi sau màn truyền âm, cắt đứt dòng suy nghĩ của Mạc Nguyệt:

- Bốn lâu rất muốn mua tin tức của Tu Di sơn, không biết Mạc tiểu hữu muốn bán nó với cái giá nào?

Giọng nói đều đều không trầm không bổng khiến Mạc Nguyệt không thể đoán ra được giới tính của người này.

Tuy trong lòng nôn nóng, nàng vẫn từ tốn nói:

- Văn bối muốn trao đổi tin tức của Thiên Âm chi hồn.

Vị lâu chủ này cũng đã được tổng quản Đường Thế cho biết về điều kiện trao đổi của Mạc Nguyệt nên hắn cũng không bất ngờ, lập tức trả lời:

- Xin lỗi tiểu hữu, bốn lâu thật sự không thể giúp được ngươi. Nếu ta để lộ ra tung tích của đứa bé kia, cho dù ta có trốn lên Tu Di sơn thì cũng không thể thoát khỏi tầm canh thân từ đạo tiêu. Không biết tiểu hữu có thể nể mặt mà đặt ra cái giá khác không?

Tin tức này làm Mạc Nguyệt chấn động, trói buộc trong lòng nàng cũng được nói lỏng. Nếu như đã có vị đại năng thần thông quảng đại như vậy bảo vệ thì có thêm nàng hay không cũng không quan trọng.

Còn nếu như người kia muốn hại A Nhất thì bây giờ nàng cũng vô phương giúp đỡ.

Mạc Nguyệt chấp tay cúi người nói:

- Đa tạ Nhất Vấn lâu chủ. Bao nhiêu đó tin tức đã quá đủ rồi.

Nói rồi Mạc Nguyệt lấy một miếng ngọc giản ra, nâng trong lòng bàn tay:

- Trong này là vị trí của thông đạo đến chân núi Tu Di. Lối đi này sẽ đóng lại sau bốn mươi chín ngày nữa.

Tấm màn lập tức hé ra một cái khe nhỏ, miếng ngọc giản lập tức bị người kia cách không lấy vào trong.

Mạc Nguyệt hạ tay, tiếp tục căn dặn:

- Thông đạo đó ước chừng còn có thể truyền tống được mười người.

Một tấm lệnh bài bạc từ phía sau màn che được phóng ra rồi huyền phù trước mặt của Mạc Nguyệt.

- Ta cảm thấy vụ làm ăn này quá không công bằng đối với tiểu hữu. Tấm lệnh bài này coi như là để bồi thường. Kể từ bây giờ, Mạc tiểu hữu chính là khách quý của bản lâu.

Vị lâu chủ được voi đòi tiên, tiếp tục truy hỏi:

- Không biết tiểu hữu có thể bán cho ta tin tức có liên quan đến thông đạo này hay không?

Mạc Nguyệt bình thản thu hồi tấm lệnh bài rồi từ chối:

- Chuyện này vẫn bồi không thể tiết lộ. Mong lâu chủ lượng thứ.

Nhất Ván lâu không ép mua ép bán, không có ngoại lệ. Mạc Nguyệt vẫn tin tưởng điểm này nên ban đầu mới đến đây.

Tiếng cười quái gở vang lên phía sau tấm màn che.

- Không sao! Không sao! Khi nào tiểu hữu túng quẫn thì có thể tùy thời liên lạc ta.

Người này rõ ràng là đang trù ẻo Mạc Nguyệt.

Lo lắng về A Nhất đã được giải tỏa, nàng lại thanh thản trở về Thiên Nguyên tông, nào có biết rằng mấy vị đại năng trong tường tượng của nàng cho dù rất muốn cũng không có cách nào có thể tác động đến thí luyện của A Nhất ở Mê Trì địa ngục.

Không biết thiếu niên có thi thoảng chợt nhớ đến ánh trăng sáng soi dưới nước?

...

Diệp Mai thức dậy trong nhà của mình. Ở bên ngoài cửa sổ trời đã tối, bởi ngồi dậy đột ngột nên đầu của nàng có hơi choáng váng. Nghe tiếng cười nói ngoài gian nhà chính, lòng nàng dịu lại.

- Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Đầu tóc của nàng vẫn thơm mát, áo quần sạch sẽ không tì vết.

Nàng nghĩ có lẽ vì do quá xúc động muốn báo tin tốt cho phụ mẫu mà mình đã ngất đi.

Thiếu nữ rời khỏi giường, bước ra gian nhà chính.

Song thân đang đứng hầu chuyện với một nữ nhân trung niên có đánh người thướt tha. Mái tóc bạc trắng của nàng búi gọn ghẽ, để lộ chiếc cổ trắng thanh tao. Nếu không phải vì chút nếp nhăn ở khóe môi và mắt khi nàng ta cười thì Diệp Mai cũng đã cho rằng người này chỉ vừa đôi mươi.

Nữ tử xinh đẹp này chính là người đã "ban tặng" Phệ Huyết Địa Long cho Đường Tử Hàm ở Lam Sương thành, sau đó quyết liệt tự hủy một mảnh kính để tránh né Tịch Diệt đạo tổ.

Lâm Kính Thiên La của nàng ta nhờ vậy mà nhân họa đắc phúc, tiến bộ vượt bậc, có thể đánh lừa cả âm hồn. Vị trưởng lão Huyết Vực này hẳn đã có được kỳ ngộ nào đó.

Lúc này, phụ thân của Diệp Mai đang quỳ xuống lên tiếng:

- Đại tiên chịu nhận đứa nhỏ này làm đồ đệ chính là phước đức ba đời của nó.

Mẹ của Diệp Mai cũng quỳ xuống theo, là mẹ của Diệp Mai, không phải mẹ của A Nhất.

Thiên âm chi hồn có thể thay đổi ngũ hành nhưng không thể thay đổi hồn phách. Thế nên người đã chết lại về nguyên trạng.

Vừa thấy Diệp Mai, hai người liền hỏi thúc nàng đến bái lạy sư tôn.

Chợt nhớ đến việc tiên nhân muốn thu nhận mình, thiếu nữ lại hớn hờ. Dẫu cho việc này không phải là do chính miệng mình báo cho phụ mẫu cũng không làm giảm đi sự vui sướng của nàng.

Diệp Mai vội đi đến trước mặt người kia, quỳ xuống dập đầu ba cái, bái sư:

- Đồ nhi Diệp Mai bái kiến sư tôn.

Cứ như vậy! Thu về lại có một đóa huyết mai chớm nở trong gương.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Hí kịch

Lúc này thợ săn man rợ A Nhất đang theo dõi một thạch động trên vách núi. Xung quanh thạch động có vô số dây leo to lớn bám chặt, bề mặt núi đá chằng chịt vết nứt nẻ bởi đám dây leo thế nhưng nó vẫn kiên cường không sụp đổ.

Dù hần đã đi đường tắt nhưng vẫn không tài nào kịp đến đây trước khi Kim Xà trở về.

Ngồi ẩn mình trong một bụi cây rậm rạp, A Nhất lại niệm Vạn Thánh kinh để bồi bổ thần hồn và củng cố đạo tâm, với hi vọng rằng hần có thể sử dụng nguyên rủa Diệt Linh hiệu quả hơn.

Chỉ cần hai kẻ đó rời xa nhau thì hần sẽ dùng A Nhất Ân Ân và Diệt Linh trở chú để khống chế Lăng Sơn.

Lúc này A Nhất chỉ có thể chờ đợi một cơ hội tốt để ra tay.

So với hành trình trong biển máu thì tâm ma kiếp của Vạn Thánh kinh ở cảnh giới đầu không đáng để đem ra so sánh. Thế nhưng bởi không có linh căn, A Nhất vẫn không thể tạo dựng được pháp tướng thánh nhân cho mình. Cũng may là ngộ tính của hần đối với môn tâm pháp này cũng không tệ nên mới có thể thấu hiểu được chút căn bản.

Ở trong Huyết giới, cá chép bơi vòng vòng quanh cái đầu của Thiên Âm chi hồn, trên gương mặt đen kịt đầy vẻ dăm chiêu.

Thế rồi, nó dừng lại, giọng nói của trẻ nít vang lên:

- A Nhất nguoi không cảm thấy nơi này có gì kì lạ à?

Nghe vậy, A Nhất lập tức ngưng nhập định, ý thức cảnh giác. Đồng tử màu đỏ bên phải di chuyển loạn xạ.

Cá chép đỉnh chính:

- Ý ta là cõi Mê Tri địa ngục và cả cái thí luyện này nữa!

A Nhất lễ độ hỏi:

- Mong tiền bối giải thích.

Hần cũng rất tò mò, sau khi vào đây hần cũng có cảm giác quái gở, không đúng, cảm giác này rất khó nói nên lời.

Vì đã biết A Nhất là người mới bắt đầu tu luyện nên cá chép cố giảng giải từ căn bản.

- Mọi cõi thế giới đều có các pháp tắc riêng của nó, có những quy luật là không thể phá vỡ. Thời gian và không gian đan xen kết dính với nhau trên nền tảng này...

Cá chép tóm gọn:

- Bởi thế nên có một vài người không nên xuất hiện ở một số thời điểm, một số vật không nên xuất hiện ở một vài nơi.

Đôi mắt tròn đen kịt của nó nhìn chăm chăm ý thức của A Nhất:

- Nguoi có Thiên Âm chi hồn nên nhất định là còn nhạy cảm với những điều này hơn cả ta.

Đám người Dị Cơ từng nói rằng, nếu thế giới này thực sự là một bản nhạc vô cùng vô tận thì Thiên Âm chi hồn chính là một nốt nhạc trong đó.

A Nhất nói:

- Quả thực có nhiều điều khiến vẫn bối cảm thấy không chân thực, cũng không biết phải giải thích thế nào. Tựa như sinh cơ như mộng ảo của thực vật ở nơi này, tái sinh lại sau khi chết đi, sự vụ tồn thứ hai, sự tồn tại Thiên Âm chi hồn và cả cái tên Hàn Căn Dương.

Đôi mắt đen lóe lên tinh quang, cá chép dường như đã đoán ra được điều gì, lên tiếng hỏi:

- A Nhất! Nguoi chưa bao giờ gặp qua các tộc dạ xoa, A Tu La hoặc thiên thần có đúng không?

A Nhất lắc đầu trả lời:

- Văn bối vẫn chưa.

Cá chép cười lớn, nó đã nhận ra được bí mật của cái thí luyện này, mừng rỡ nói:

- A Nhất! Ngươi chỉ cần...

Đúng lúc này, thân thể của cá chép bị chính hắc thủy của mình đông cứng. Mọi thứ trước mặt nó nhòa nhạt rồi biến mất. Thiên Âm chi hồn không còn, đũa tré cháy đen như than không còn, ý thức của A Nhất cũng không thấy đâu.

Chỉ có một thanh niên đẹp đến ma mị nằm lười trên đài sen đen tuyền, con rồng đỏ được thêu trên chiếc áo dài đen trở nên chân thực, đảo mắt đánh giá cá chép rồi lại bất động.

Nam tử ngồi dậy, ngáp dài, nhìn xuống cá chép với đôi mắt khinh bỉ rồi nắm tay làm động tác rạch ngón cái ngang cổ.

Cá chép hiểu ý thanh niên gạt đầu lia lịa. Nó không thể phản kháng, áp lực người này tạo cho nó nặng tựa như bị núi Tu Di đang đè nặng lên người.

Áp lực kia chợt biến mất, tiếng nói của A Nhất vang lên.

- Tiền bối! Tiền bối! Người sao vậy?

A Nhất lo lắng nhìn cá chép.

Cá chép khô khốc mở miệng:

- A Nhất! Ngươi...

Định nói gì thì bóng dáng thanh niên kia lại hiện ra ngay sau lưng A Nhất, khinh bỉ lườm cá chép.

Cá chép hét lên một tiếng rồi chạy trốn vào màn đêm của Huyết Giới, để lại ý thức của A Nhất đang sững sờ đứng đó.

Gương mặt non nớt của A Nhất nghiêm lại, trầm nghĩ:

- Mê Trì!

Thiếu niên được tiếp thêm động lực để mau chóng vượt qua thí luyện, bởi lo sợ nếu ở đây quá lâu thì tinh thần của cá chép và cả của hắn sẽ bị nơi này nuốt chửng.

Sau khi cẩn thận xác nhận lại mình vẫn còn tỉnh táo thì A Nhất mới an tâm tiếp tục niệm Vạn Thánh kinh.

Đúng lúc này có tiếng rít thảm thiết của nữ nhân vang lên ở bên trong thạch động.

Kim Xà lao ra ngoài, vết thương trên thân lún sâu đến tận xương.

Thực lực của Kim Xà không thấp hơn Lăng Sơn bao nhiêu, thế nhưng bởi vì hoàn toàn không có phòng bị nên mới lâm vào tình cảnh này.

Mãng Xà nhìn ánh mắt lạnh tanh của người trung niên đầu hói, trong lòng ngổn ngang. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ luyện hóa hết linh khí trong khóa linh thạch kia, lại có thể hóa hình thành người, lại có thể trở về lại những ngày tháng trước kia.

Đôi mắt của nó hoảng loạn mịt mờ.

- Lăng Sơn, vì sao ngươi...

Cự kiếm lại chặt vào vết thương cũ, lần này xương của mãnh xà cũng vỡ nát, thân thể bị cắt làm hai; đôi mắt rấn trùng trùng nhìn hấn chảy hai dòng lệ.

Một khóa linh thạch trong veo rơi ra từ dạ dày. Bên trong có dòng khí đục như sương mù đang chậm chậm di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đã Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Đoạt A Cử, Lạc Chân Long

Cơ hội đã tới.

A Nhất lại mở cửa cho quái vật trong Huyết giới, bản thân hắn thì lao về phía Lăng Sơn.

Trên biển máu, con quái vật cháy đen bước vài bước thì chợt khựng lại, đứng yên bất động, nụ cười quỷ dị mở rộng đến mang tai.

Chết! Chết! Chết!

Trớ chú Diệt Linh không xuất hiện, con dao chặt thịt trên tay của A Nhất cũng vỡ vụn.

Đồng tử đỏ rực bên mắt phải cũng tan biến, trả lại đôi mắt một màu đen thuần túy.

Không còn sự hợp tác của quái vật trong biển máu, hắn cũng không thể sử dụng mắt của cá chép.

Thế nhưng A Nhất không có thời gian hối hận vì đã quá tin tưởng người.

Thiếu niên nghiêng răng, nắm chặt tay, đâm mạnh vào sau đầu của kẻ địch.

Nguyên cảnh đầu với Thần cảnh, hơn nữa lại là một tên thể tu.

Bàn tay chạm vào cương khí hộ thể, xương tay vang lên tiếng bễ vỡ đau đớn. Vài đoạn gãy nát đâm xuyên mu bàn tay, máu tươi đầm đìa.

Lăng Sơn chậm rãi quay người một cách máy móc.

A Nhất vội nhún người, tung cước nhưng chân nhỏ dễ dàng bị đôi bàn tay thô to nắm được.

Mặc kệ chân bị tóm, mặc kệ xương tay gãy nát, hắn liên tục dùng bàn tay còn lành lặn đâm lên cổ thân thể lực lưỡng.

Bỗng nhiên Lăng Sơn buông tay để A Nhất ngã nhào trên đất. Gương mặt hắn hững hờ, cứng nhắc như một cỗ khôi lỗi.

Người đàn ông trung niên chậm chậm vươn tay đặt dưới hai bên hàm rồi đẩy mạnh.

Cái đầu hói của hắn được tự tay hắn nâng lên, kéo theo cột sống đã được tách rời khỏi mớ xương sườn.

Hai con mắt lạnh lẽo vô cảm như huyền thiết lúc này mới chợt tỉnh táo lại, trợn ngược, lệ nóng chảy dài, đôi môi mấp máy nhưng nói không nên lời.

Thân thể không đầu vẫn đứng vững, hai tay chống trời đỏ bóng. Từ trong cái bóng xám đó, có con dao sắc nhẹ nhàng trôi lên rồi nằm yên trên đất.

Không gian yên ắng làm thiếu niên mù tưởng chừng như thời gian đã bị đóng băng.

Khi cổ thi thể của Lăng Sơn ngã quy, tiếng va chạm của thịt và đất vang lên thì hắn mới hình dung ra được đại khái cảnh tượng xung quanh.

A Nhất vội vàng chạy đến mò mẫm tìm Cửu U Thất Sát nha.

- A Cửu! A Cửu!

Hắn cứ kêu lên tựa như thể con dao sắc sẽ nghe hiểu lời hắn mà trả lời vậy.

Nhặt lại được dao, thợ săn trẻ vui vẻ vút ve nó.

Đôi mắt hai cái xác, không hiểu vì sao tên ác thần này lại đột nhiên tự sát như vậy. Nghĩ mãi không ra nên cũng chỉ có thể đổ cho cái địa ngục biến thái này khiến người ở bên trong sẽ trở nên điên dại.

A Nhất chấp tay, mặc niệm cho hai người đã chết, hi vọng bọn họ ra đi thanh thản, bỏ hết mọi ân oán, sau đó hắn lập tức ẩn mình trên một cành cỏ thụ.

Đạt được mục tiêu của mình, thiếu niên mù không còn khẩn trương nữa, hắn lại có thể nghe được trái tim nhỏ của mình đập đều đều trở lại.

- Chân Long tiền bối!

Ở trong Huyết giới, A Nhất gọi cá chép, muốn nhờ nó sử dụng hắc thủy đồ để dò đường.

Cá chép từ trong bóng đêm hiện ra, gương mặt bơ phờ, hai con mắt mờ mờ như cá chết. Nó hỏi:

- Có chuyện gì?

Do bị ám ảnh quá độ, ban nãy khi đưa bé cháy như than kia lật lọng, nó cũng không nhận biết.

Nhìn bộ dạng của cá chép, A Nhất lại càng gấp rút, muốn mau nhanh chóng đưa vị tiền bối rời khỏi nơi này.

- Tiền bối! Người có thể lại giúp vãn bối tra dò xung quanh hay không?

Lúc này cá chép mới nhận ra nhân quang mà nó cho A Nhất mượn dùng đã quay trở lại.

Đôi mắt của nó nhìn vào xa xăm trong biển máu cũng không quá bất ngờ. Từ lúc A Nhất không giết lão ác thần Cổ Thiên Ân thì cá chép đã đoán được tình huống này sẽ xảy ra.

Miệng cá há ra, một giọt hắc thủy rơi xuống, lại mở một tấm bản đồ trên biển máu, tóm gọn khu vực 10 dặm xung quanh.

Cá chép chợt hồi thúc:

- Mau nhặt miếng linh thạch ở bên kia!

A Nhất không thích cướp đoạt của người chết nhưng cũng không muốn phật lòng tiền bối, hần chạy lại chỗ xác chết của cự xà, vỗ tay hai lần.

Mở âm thanh dội lại giúp hần nhanh chóng định vị được vài viên sỏi đá dưới đất. Mò mẫm một hồi hần cũng tìm được vật cần tìm. Linh lực chuyển động trong tay khiến sự đau đớn vì xương gãy thịt bong trên tay dịu đi.

Cá chép cũng không có báo nguy hiểm thế nên hần chạy thẳng vào trong thạch động của Kim Xà và Lăng Sơn.

A Nhất gõ gõ vách đá dò đường.

Thạch động khá rộng rãi, bên trong không có gì ngoài một ổ rắn, một cái tọa cụ đơn sơ và một cái rương gỗ ngay phía sau tọa cụ.

A Nhất đi đến ngồi trên tọa cụ khô ráo, duỗi chân tựa lưng vào rương lớn. Không thể dùng không gian trữ vật, thần tiên cũng phải đóng rương.

Thân thể thả lỏng nghỉ ngơi, ý thức của A Nhất lại trở vào thế giới tinh thần.

Khi nhìn thấy thiếu niên, con cá muốn nói gì đó nhưng lại lúng túng, sợ sệt.

A Nhất nhìn cá chép cười nói:

- Tiền bối! Người đừng quá lo lắng, chúng ta sẽ sớm thoát khỏi nơi này thôi.

Thiếu niên ngây thơ làm lòng cá chạnh lại. Dẫu quen biết đứa trẻ này không lâu, nhưng hai tiếng tiền bối thân thương này nó đã không ngần ngại mà chấp nhận.

Cá chép suy nghĩ thật kỹ lưỡng rồi mới cẩn thận nói:

- A Nhất! Nhớ kỹ người tham gia thí luyện U Minh Tảng trước giờ đều tu luyện qua Tán Linh Quyết.

Bởi một câu nói này, pháp tắc không gian vậy mà lại được mở ra.

Cá chép mở không gian trữ vật, một chiếc bình ngọc lớn bằng bàn tay xuất hiện bay về phía tên tiểu bối đáng thương.

Thế rồi thân thể của cá chép hòa tan hần với màn đêm. Có đôi mắt sáng tròn trĩnh nhìn hần.

- Tiểu bối hẹn gặp lại ở Tu Di sơn. Đến lúc đó...

Cá chép còn chưa kịp nhắc nhở món nợ nhà đất thì pháp tắc không gian tự như thủy triều đã kéo theo cá lớn hoàn toàn biến mất.

A Nhất hốt hoảng chạy lại, quơ tay ôm lấy mảng không.

- Chân Long tiền bối, người ở đâu? Đừng đùa giỡn với vãn bối nữa.

Giọng nài nỉ của thiếu niên cứ vang mãi thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Họ Đả Tu Tiên Như Thế Đó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.